

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

VI KEELAND

**Hunter Delucia ile ilişkim
tersten başlamıştı.**

**Bir düğünde tanışmıştık; o damat,
ben ise gelin tarafındaydım.
Gece boyunca bakışmıştık,
aramızdaki yoğun çekimi
inkâr etmek mümkün değildi.**

**O gece kendimizi otel odamda bulmuştuk.
Ertesi sabah, yanlış bir telefon numarası
vererek onu Kaliforniya'da bırakıp
New York'a dönmüştüm.**

**Onu aklımdan çıkaramıyordum
ama son ilişkimden sonra çekici, ukala
ve günah kadar yakıcı erkeklerden
uzak durmaya yemin etmiştim.**

**Fakat bu çılgın ve muhteşem adam,
bir şekilde hayatıma yeniden girmiş
ve yaşadığım şehirde sekiz haftalık bir iş almıştı.
Üstelik bu süreyi birbirimizi tatmin ederek
geçirmemizi önermişti.**

**Sekiz hafta boyunca hiçbir şarta bağlı olmadan,
akıllara durgunluk veren bir seks...
Kaybedecek neyim vardı ki? Hiçbir şey, diye düşündüm.
Bu sadece seksti, aşk değildi.
Ama harika planlar hakkında ne derler bilirsiniz...**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

Çeviren Neslin Gizem Şahin

PUKKA
YAYINLARI

yanlış numara

Orijinal Adı: Sex, Not Love
Vi Keeland

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Neslin Gizem Şahin
Editör: Tuğba Atıcı Coşar
Düzeltilti: Dila Öz
Son Okuma: Damla Çağlı
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kapak ve Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Temmuz 2024
ISBN: 978-625-98393-8-7
Sertifika No: 73186

Copyright © 2018 by Vi Keeland
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No: 49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No: 28-30A
Bayrampaşa / İstanbul
Sertifika No: 47617

yanlış numara

VI KEELAND

Çeviren: Neslin Gizem Şahin

Hayat büyük bir zafer kazanmakla değil, kazandığınızı söylemek için aradığınız ilk kişiyle ilgilidir.

Bölüm 1

Natalia

Sardığım sigaradan arta kalan küçük parçayı içime çekmeden önce, “Scnce zekâ ilc yatakta iyi olmak arasında bir ilişki var mı?” diye sordum ve esrarı en yakın arkadaşşıma uzattırken dumanı ciğerlerimde hapsettim. En azından bu sefer boğulmamış ve beş dakika boyunca öksürmemiştim. İkimiz de liseden beri -yaklaşık on yıldır- esrar içmemiştik. Anna, bu şeyi dün on altı yaşındaki erkek kardeşinin elinden almıştı. Bunu içip bitirmek, çocukluğumuzu resmi olarak sonlandırmak için mantıklı bir fikir gibi görünüyordu.

“Düşünmeyi öğrenebilen robotlar üreten bir adamla evlenmek üzereyim. Tabii ki zeki erkeklerin yatakta daha iyi olduğunu söyleyeceğim. Demek istediğim, Derek *rubik küpleri* otuz saniyeden kısa bir sürede çözebiliyor. Vajina bundan çok daha az karmaşık.”

“Arkadaşı Adam çok tatlı. Ama son bir saatini benimle Lindsey adında bir yapay zekâ robotu için geliştirdiği algoritma hakkında konuşarak geçirdi. Sohbeti sadece *vay canına* ile *bu çok etkileyici* gibi şeyler söyleyerek katkı sağlayabildim. Derek’e daha aptal arkadaşlar bulması gerektiğini söyleyebilir misin?”

Anna nefes aldı ve konuşurken nefesini vermemeye çalıştı. Böylece ses tonu iki oktav yükselmişti. “MIT’den’ mezun olduğun ve bir teknoloji firmasında çalıştığın için çevresinde hiç aptal insan yok.” Omzuyla benimkini dürttü. “İşte bu yüzden buraya taşınmanı istiyorum. Sürekli zeki insanlarla çevrili olmayı kaldıramıyorum.”

“Çok güzel,” diyerek iç çektim. “En azından Adam sevimli sayılır.”

“Anladığımı kadarıyla bu gece uzun süren vajina kuraklığını bozacaksın?”

“Belki yarın gece düğünden sonra.” Sırıttım. “Tabii eğer şanslıysa. Ben hâlâ New York saatindeyim. Bu gece tatlı servisi yapılana kadar tek başıma yatağa girmeyi planlıyorum.”

Müstakbel gelin ve ben, restoranın avlusundaki sarmaşık kaplı bir çardağın arkasında prova yemeğinden sonra gitmek bilmeyen konuklardan saklanıyorduk. Aniden derin ve gırtlaktan gelen bir ses beni öyle korkuttu ki neredeyse bu lanet şeyi devirecektim.

“Şanslı olan o olurdu, ha? Önden de arkadan görüldüğün kadar iyi görünüyor musun, yoksa sadece kendini beğenmişin teki misin?”

“Kim bu lanet...?” Döndüğümde karanlıkta bize doğru yürüyen bir adamla karşılaştım. “Neden kendi işine bakmıyorsun?”

Adam birkaç adım daha atıp Anna ile kaçınmaya çalıştığımız spot ışığına doğru ilerledi. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Adam muhteşemdi. Uzun boyluydu, lanet olası şekilde uzundu. Bir altmış iki boyundaydım ve on iki santimlik topuklularıma rağmen ona bakmak için boynumu geriye yatırmam gerekiyordu. Koyu renkli ve etkileyici saçları vardı. Saçlarını kestirse iyi olacakmış gibi görünüyordu ama bu hali de ona çok yakışmıştı. Bronzlaşmış bir cilt, yontulmuş gibi

* Massachusetts Teknoloji Enstitüsü.

görünen köşeli bir çene ve yüksek ihtimalle etrafa yaydığı testosteron yüzünden iki saat içinde uzayan bir kirli sakal. Gözleri açık maviydi ve koyu teninde parlıyordu. Minik kaz ayakları gözlerinin etrafındaki deriyi sık sık gülümsediğini düşündürecek şekilde kusurlu hale getirmişti. Ve *o gülümseme*. Tam bir gülümseme değildi. Daha çok kendini beğenmiş, bir kedinin kanaryayı yakalamasını andıran türden bir gülümsemeydi.

Adamı bir anda tamamen incelemek mümkün değildi. Fakat ben orada sessizce dururken, Anna kollarını onun boynuna doladı.

Umarım onu tanıyordur ve kafası düşündüğümde daha güzel değildir, diye düşündüm.

“Hunter! Gelmişsin.”

Tanrı'ya şükür!

“Tabii ki geldim. En iyi dostumun, kız arkadaşıyla evlenmesini kaçıramazdım. Geciktiğim için özür dilerim. İş için Sacramento'daydım ve öğleden sonra uçuşum iptal edilince bir araba kiralayıp geri dönmek zorunda kaldım.”

Yakışıklı kulak misafiri dikkatini bana çevirdi. Ayaklarımdan başlayarak vücudumda yavaş, inanılmaz derecede kaba ama baştan çıkarıcı bir gezinti yaptı. Gökyüzü mavisi gözlerinin, üzerimde gezinirken puslu bir günbatımına dönüşmesine şahit olmak meme uçlarımı sertleştirmişti.

İşini bitirdiğinde bakışlarımız buluştu. “Evet, öyleymişsin.”

Ha?

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gören Hunter açıklama gereği duydu. “Önden de arkadan olduğu kadar iyi görünüyorsun. Haklısın. Kiminle yatmayı planlıyorsan çok şanslı.”

Ağzım açık kaldı. Bu adamın cesaretine inanamıyordum... Yine de tenim karıncalanmaya başlamıştı.

“Adam,” diye açıkladı, Anna. “Düğündeki partneri o. Yarın gece Adam ile yatacak.”

Hunter başını sallayarak bana elini uzattı. “Hunter Delucia. Bir adın var mı, güzelim? Yoksa sana sadece Adam-sikici mi demeliyim?”

Açıklayamadığım bir nedenden ötürü, göğsümün derinliklerinde elimi onunkine değdirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Benim bedenim ve onunki asla birbirine dokunmamalıydı, bir kez bile. Yine de yaptım.

Elimi ona uzatarak, “Nat Rossi,” dedim.

“Nat? Bir ismin kısaltması falan mı?”

“Natalia. Ama kimse bana öyle seslenmez.”

Tekrar gülümsedi. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, *Natalia*.”

Hunter dikkatini tekrar Anna’ya çevirirken elimi avuçlarının içinde tuttu. “Peki, güzel Natalia neden benimle değil de Adam ile eşleşti?”

Arkadaşım gülererek cevap verdi. Kesinlikle kafası iyiydi. “Çünkü siz ikiniz birbirinizi öldürürdünüz.”

Bu cevap hoşuna gitmiş gibiydi. Gözlerini kısarak bakışlarını bana çevirdi. “Öyle mi dersin?”

Aramızdaki elektriği hissettim ama içimden bir ses bunun fırtınadaki şimşekten kaynaklanan bir akım olduğunu söylüyordu. En son Garrett ile tanışmamın ardından kimseye karşı bu kadar yoğun bir fiziksel çekim hissetmemiştim. Narin kalbimde hâlâ o şimşegın açtığı bir delik vardı.

“Derek’in kardeşi Andrew’un işini kaybettiği ve sosyal ortamlarda bulunmakta zorlandığı zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu Anna ona. “Çok sık evde kalmaya başlamıştı ve ben de onun agorafobik* birine dönüşmesinden endişeleniyordum.”

“Evet,” dedi Hunter. “Hatırlıyorum. Birkaç yıl önceydi.”

* Kişinin kendi güvenli alanı dışındaki yerlerde aşırı endişeli hissetmesine ve bu tür duygular geliştirmesine neden olan bir tür kaygı bozukluğu.

VI KEELAND

“Birlikte çalışabileceği bir terapist bulmasını, bu zor dönemi ve korkularını atlatmasına yardımcı olabileceğini söylemiştim. Peki sen ne demiştin?”

“Senin deli olduğunu söylemiştim ve tembel kıcını kaldırıp iş bulmaya ihtiyacı olduğunu da söylemeyi atlamamıştım.”

Anna gülümsedi. “Nat bir davranış terapisti. Anksiyete bozukluğu olan insanlara yardımcı oluyor ve onları strese sokan alışkanlıklarını kırmaya çalışıyor.”

Kaşları kalktı. “Bu gerçek bir iş mi?”

Elimi onunkinden çektim. “Öyle. Çoğunlukla obsesif-kompulsif bozukluğu olan insanlarla çalışıyorum.”

“Eh, nerden bilebilirim ki? Bu saçmalığı uydurduğunu sanıyordum.”

“Hunter bir inşaat mühendisi,” diye devam etti, Anna. “Alışveriş merkezleri gibi büyük projeler üstünde çalışıyor. Bilirsin, bir sürü Gap, Baby Gap ve Abercrombie tarzında mağazalar inşa etmek için arazideki tüm ağaçları kesmeleri gereken türden. Çocukken şehir dışında gittiğimiz parkın bir bölümünü ele geçiren projeyi de o inşa etti. Medley Park. Derek ile birlikte büyümüşler. Birbirlerini pek sık göremiyorlar çünkü Hunter zamanının büyük bir kısmını projeler için ülke çapında seyahat ederek geçiriyor.”

Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı bu özgeçmişiyle gurur duyuyor gibiydi.

Ona sevecen bir şekilde gülümsedim. “O parkı çok severdim. Yukarı Doğu Yakası’nın karbon ayak izini artırmak ve çevremizi kirletmek konusunda iyi iş çıkarmışsın.”

“Çevre dostusun, ha? Görünüşe göre Anna haklıymış. Eş olsaydık birbirimizi öldürebilirdik.”

“Hımm... Cheesecake istiyorum. Susadın mı? Ben çok susadım.”

yanlış numara

Evet. Anna kesinlikle kafayı bulmuştu. “Daha yemek bile yemedik,” diye hatırlattım.

“Kimin umurunda? Gidip biraz tatlı yiyelim. Hadi!” Dudaklarını yalayıp bizi beklemeden restorana geri döndü.

Hunter keyifle güldü. “Tanıştığımıza memnun oldum, Natalia. Eğer o sıkıcı Adam ile işler yolunda gitmezse, 315 numaralı odadayım.” Göz kırptıktan sonra kulağıma fısıldamak için eğildi. “Birbirimizi öldürebiliriz ama sikişirken ölmek iyi bir seçenek gibi duruyor.”

“Burası dolu mu?”

Hunter yanıma gelip karşımızdaki sandalyeleri işaret ettiğinde Adam ve ben tatlımızı bitirmek üzereydik. Oturan çift birkaç dakika önce kalkıp gitmişti.

“Evet,” diyerek yalan söyledim.

Adam beni düzeltecek kadar nazikti. “Aslında Eric ve Kim orada oturuyorlardı. Daha iki dakika önce vedalaştık, unuttun mu Nat?”

Hunter’ın dudakları geniş ve kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Düğündeki partneri için bir sandalye çekip tam karşıma oturdu. “Bu Cassie. Caltech* mezunu bir teknoloji tanrıçası. Adam ile tanışmış mıydın, Cassie?”

Adam’ın ilgisi arttı. “Bu öğleden sonra ayaküstü tanışmıştık. Ama teknoloji alanında çalıştığını bilmiyordum. Ben MIT’denim. Clique’te, Derek ile birlikte robotik programlama alanında çalışıyorum.”

Adam ve Cassie arasındaki konuşma adeta ışık hızıyla ilerledi. İkisi de inek cennetinde yapılan bu eşleşmenin mimarına attığım ters bakışı fark etmemişti bile.

* Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü.

Öne doğru eğilip dişlerimin arasından konuşarak gülümsemdim. “Ne yapmaya çalıştığının farkındayım.”

Hunter tüm dişlerini sergileyen, kendini beğenmiş bir sırıtışla arkasına yaslandı. “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“İşe yaramayacak.”

“Sen öyle diyorsan. Yine de partnerini değiştirmeye ihtiyacın olursa ben buradayım.”

Fincanımdaki kahveyi bitirdim ve elbisemin önünü, göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak şekilde düzelttim. Sonra masadan peçetemi alıp kimseye fark ettirmeden yere attım. Çatalıma küçük bir parça cheesecake alıp *kazayla* göğüs dekolteme doğru döktüm.

Hunter tüm gösteriyi ilgiyle izledi.

Yaklaşarak elimi Adam’ın kolunun üst kısmına doladım. “Peçeten var mı? Masayı toplarken benimkini almış olmalılar ve ortalığı batırmışım gibi görünüyor.”

Adam tam bir centilmen gibi davranarak özür dileyip konuşmasına ara verdi. Dikkatini bana vermek için döndüğünde bakışları *cheesecakei* buldu. Bu, kazandığımı anlamama yetmişti. Teknoloji kurdunun temizlenmeme yardım etmesine izin verirken gülümsememden zafer çılgınlıkları yükseliyordu. Hunter’ın kaşlarını çatması bir galibiyet gibi gelmişti.

Dürüst olmak gerekirse, yemek sırasında zaten Adam ile yatmayacağıma karar vermiştim. Tek gecelik bir ilişki için bile olsa fiziksel çekime ihtiyacım vardı. Buna rağmen Hunter’ı sinir etmek hoşuma gitmişti.

Adam’a, “Yorgun olduğumda beceriksizin teki oluyorum,” dedim. “Hâlâ New York saatindeyim. Sanırım otele geri döneceğim.”

“Sana eşlik edeyim,” diye cevap verdi hemen. *Cassie de kimmiş?*

Hunter kolay pes etmeyecekti, en azından bu kadarını söyleyebilirdim.

Ayağa kalktı. “Arabayla geldim. İkinizi bırakabilirim. Gitmeye hazır mısın, Cass? Sanırım dördümüz de Carlisle’da kalıyoruz?”

Bay Israrcı’ya inci gibi beyaz dişlerini göstererek gülümse dim ve kolumu Adam’ınkine doladım. “Adam ve ben hallederiz, kiraladığım araba burada. Yine de teklifin için çok teşekkür ederiz *Tanner*.”

“Hunter.”

Gülümsedim. “Ah, doğru.”

Otel yolun sadece bir kilometre yukarısındaydı. İçeri girdiğimizde lobideki barda birkaç tanıdık yüz -damadın arkadaşları- görmüştüm. Görünüşe göre parti, prova yemeğinden sonra otele taşınmıştı. Yanlarından geçtiğimiz sırada tanıdığım adamlardan biri Adam’a içki için onlara katılsın diye bağırdı.

Cevap vermeden önce bana baktı. “Ne dersin? Bir gece içkisine var mısın?”

“Aslında zaman farkından dolayı çok yorgunum. Ama sen git. İyi eğlenceler.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Başımı yastığa koyar koymaz uyuyacağıma eminim.”

Adam bana hızlıca sarılıp iyi geceler diledi ve ben de asansöre doğru tek başıma yürüdüm.

Gerçekten çok yorulmuştum. Anna ve Derek, şehir dışından gelen misafirler için otelin en üst katını ayırmışlardı ve ben o kata çıkabilmek için oda anahtarımı asansör panelindeki küçük yuvaya sokmam gerektiğini bile unutmuştum. Düğmeye birkaç kez bastıktan sonra nihayet fark ederek oda kartımı bulmak

için çantamı karıştırmaya başladım. O sesi duyana kadar da aramakla meşguldüm.

“Natalia.”

Başımı kaldırdığımda Hunter’ın boktan bir sırıtışla karşımda dikildiğini gördüm.

“Sen...”

“Ben,” dedi.

İri ve etkileyici vücuduna baktım. “Eşin nerede?”

Göz kırptı. “Onu seninkiyle birlikte barda bıraktım, böylece ikisi birbirini tanıyabilir.”

“O zaman yalnız kalmayacak mısın?” dedim alaycı bir tavırla.

“Olabilir. Fakat bunu düzeltmenin bir yolunu bulabilirim.”

“Meseleyi kendi başına ele alacaksın, ha?”

Sonunda dağınık çantamın içinde oda anahtarımı buldum. Hunter gülüp kartı yuvasına yerleştirmek için elimden aldı. Aynı düğünün konukları olduğumuz için *elbette* aynı kattaydık. Kapılar kapandığında asansör birden gözüme çok küçük göründü. Hareket etmeye başladığımızda Hunter’ın arkasını dönme zahmetine girmemiş olması da pek işe yaramamıştı. Yüzünü bana dönmüştü ve çok yakınımda duruyordu. Vücudum bu yakınlığı kesinlikle fark etmişti.

“Senin asansör adabı denen şeyden haberin yok mu?” diye sordum. “Arkanı dön ve normal bir insan gibi sayılara bak.”

“Manzara bu yöne doğru çok daha güzelken neden oraya bakarak zamanımı harcayayım ki?”

“Seninle yatmayacağımı bilsen iyi olur.”

“Neden olmasın? Adam ile yatacaktın.”

“O farklı.”

“Nesi farklı?”

“Adam ile önceden tanışıyorum. Çok iyi bir adamdır.”

“Ben de iyi bir adamım.”

“Seni tanımıyorum.”

yanlış numara

Hunter ellerini ceplerine soktu. “Hunter Delucia, yirmi dokuz yaşındayım. Bekârım, hiç evlenmedim ve çocuğum da yok. Lisans ve yüksek lisans derecemi Berkeley’den aldım. İn-
şaat mühendisliği mezunuyum. Derek ile birlikte büyüdük,
çocukluğumuzdan beri arkadaşız. İyi bir adam olduğumun ga-
rantisini verebilir. Idyllwild’da, mutlu çiftten yaklaşık bir saat
uzaklıkta, ipoteksiz bir evim var. Ayrıca evi kendim inşa ettim
ve arazimde çok sayıda ağaç var. Ki bu, bana ekstra puan ka-
zandırmalı. Son doktor randevum bir ay önceydi, tertemizim.
Ve en önemlisi...” Bana bir adım daha yaklaştığında artık vü-
cutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. “Bence son derece
seksisin. Aramızda çılgın bir kimya var ve bunu keşfetmemiz
gerektiğini düşünüyorum.”

Yutkundum. Neyse ki asansörün sesi duyuldu ve kapılar en
üst katta açıldı. Hunter Delucia gibi kokmayan temiz bir ha-
vaya ihtiyacım vardı. Önümde dağ gibi dikilen adamın etra-
fından dolanarak dışarı çıktım. O da hemen arkamdan geldi.
Yanlış yöne gittiğimi fark ederek aniden durduğumda, bana
doğru yürüdü. Beni elleriyle yakaladı, parmaklarını kalçama
bastırarak öne doğru düşmemi engelledi.

“Hey. İyi misin?”

“Ne halt ettiğini sanıyorsun? Neredeyse beni düşürecektin.”

“Aniden durdun.”

“Eğer kıcıımın dibinde olmasaydın bana çarpmazdın.”

Koridorun ortasında durmaya devam ediyorduk, elleri hâlâ
kalçalarımı sıkıca kavramış haldeydi... ve bu *gerçekten iyi* his-
settiriyordu. Tanrım, uzun zaman olmuştu. *İki yıldan fazla.*

Tutuşunu sıkılaştırdıktan sonra başını eğerek kulağıma fısıl-
dadı. “İnanılmaz kokuyorsun.”

Dokunduğu yer alev aldı. Gözlerimi kapattım. Hımm... *O
ve Derek küçüklüklerinden beri arkadaşlardı. O kadar da kötü
biri olmayabilirdi. Belki de-*

Neyse ki diğerk asansör beni aptalca bir şey yapmaktan kurtardı. Derek'in arkadaşlarından birkaç tanesi indi. Hunter ile benim aramda neler olduğunu fark etmiş benzemiyorlardı.

"Hey, Delucia!" Bir kol omzuna dolandı. "İçkiler bizim odada."

Mantığımı devreye sokarak bu fırsatı kaçmak için kullandım. Koridorda odama doğru nerdeyse koşuyordum. Tabii ki benim odam en sondaki oda olmalıydı. Ben anahtarı kapıya sokmak için uğraşırken Hunter adımları seslendi. Onu duymazdan gelerek hızla içeri girdim. Kapalı kapıya yaslandıktan sonra rahat bir nefes aldım.

Ne halt ediyordum ben? Kendini toparla, Nat. Teklifini reddetmek ya da ona defolup gitmesini söylemek yerine bir adamdan gerçekten kaçmam mı gerekiyordu? Öte yandan bu adamla ilgili bir şey beni huzursuz ve gergin hissettiriyordu, sanki diğerk yöne koşmaya *ihtiyaç* duyuyor gibiydim.

Hâlâ yaslandığım kapıdan gelen hafif bir ses beni sıçrattı.

"Natalia."

Neden bana böyle seslenmek zorundaydı ki? "Uyuyorum."

Güldüğünü duydum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, benim odam hemen yan tarafta. Otel bile birlikte uyumamız gerektiğini düşünüyor."

Başımı iki yana salladım ama gülümsüyordum. "İyi geceler, Hunter."

"İyi geceler, Natalia. Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 2

Natalia

Müstakbel gelini hazırlamak için uğraşan bir ekip vardı. Jack Johnson dalgalar yaratmakla ilgili şarkılar söylüyordu ve devasa gelin odasına Anna'nın dünya üstündeki favori kokusu yayılmıştı. Leylak. İlkbaharda New York'taki çiçekçilerin önünden her geçişimde, köşede onu görmeyi beklerdim.

İçeri girdiğimi görünce aynadaki yansımasına bakarak bir şampanya kadehi kaldırdı. "Siktir, gerçekten evlenmek üzerim."

Normalde evlilikle ilgili her şey benim acı ve karamsar tarafımı ortaya çıkarırdı ama Anna'nın hatırı için bu konudaki duygularımı bastırdım. Kadehi elinden alarak gülümsedim. "Siktir, gerçekten evlenmek üzeresin."

Saçını yapmakla meşgul olan stilist sırtarak başını iki yana salladı.

"Ne diyebilirim ki, oldukça klas insanlarız."

İki saat içinde en iyi arkadaşım, üzerinde yürüdüğü zemine tapan zengin, yakışıklı, genç bir teknoloji dehasıyla evlenmek üzere mihraba yürüyecekti. Bu benim evlilik deneyimimden çok farklıydı.

“Dün gece Hunter’ın seni kapıdan çıkarken takip ettiğini gördüm,” dedi Anna. “Zavallı Cassie, o senin kışından ayrılmazken ona zar zor yetişebildi.”

O adam hakkında konuşmak için kendi mimozama ihtiyacım vardı. Anna’nın içkisini bitirip barın üzerindeki sürahiye gidip onunkini doldurdum ve kendi bardağımı aldım. “On yedi yaşındayken İngilizce öğretmenimizin vekili Bay Westbrook’a âşık olduğum zamanı hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim ki? Yirmi üç yaşındaydı ve muhteşemdi.”

“Hunter... şey, dürüst olmak gerekirse onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Küstah, girişken, ısrarcı... Ayrıca fena halde seksi.”

“Olağanüstü, finansal olarak güçlü, kendine güvenen, felaket seksi,” diye ekledi Anna.

İç geçirdim. “Evet. Hepsi birden. Ama onda bir şey var... ne olduğunu anlayamadığım bir şey, onu lisedeki Bay Westbrook kadar yasak hissettiriyor.”

Aynadaki yansıma baktığında Anna’nın gözleri parladı. “Gerçekten mi?”

“Sen neye gülüyorsun öyle, ucube?”

“Karnında kelekler uçuşmasına neden olduğu için yasakmış gibi hissediyorsun.”

“Hayır öyle bir şeye neden olmuyor,” diye yalan söyledim.

Bu konuda neden yalan söylediğimden bile emin değildim. Ayrıca, bana verdiği kelekler midenizde uçuşan normal türden kelekler değildi. Bunlar biraz daha güneye uçan cinstendi.

“Oluyor.”

“Hayır, olmuyor.”

“O zaman neden ona teslim olmuyorsun? Az önce onu seksi bulduğunu kendin söyledin. Adam ile yatmayı düşünüyordun ve o, Hunter’ın yarısı kadar bile seksi değil.”

Hunter'ın dün gece kalçama dolanan elinin nasıl hissettirdiğini düşününce kelebekler bir kez daha harekete geçti. Lanet olası şeyler, kabul etmek istemediğim bir noktayı kanıtlamak için Anna ile işbirliği yapıyorlardı.

“Benim için fazla ukala.”

“Ukalalıktan hoşlanırsın. Aslında, ıktığın her erkek ukalaydı.”

Başımla onaylayarak, “Aynen yle,” dedim. “Ukalalara olan ilgimi kaybettim.”

Anna sırtarak kuafrne döndü. “Onunla kesinlikle yatacak.”

Bakişlarını önce bana, ardından da Anna'ya çevirdi. “Biliyorum.”

Derek ve Anna okyanusa bakan bir kayalıkta evlendiler. Evlilik kurumunu küçümseme me rağmen mutluluk gözyaşları dökmeden duramadım. Sağdılardan bazılarının da gözlerinin dolduğunu fark etmiştim. Özellikle bir tanesi dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Hunter beni ikinci kez smokini ve geriye taranmış saçlarıyla ne kadar yakışıklı göründüğüne bakarken yakalayınca, törenin geri kalanında ve kutlamanın ilk saatinde göz teması kurmaktan kaınmıştım. Düğündeki rollerimiz yüzünden birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek bu hiç de kolay değildi ama bir şekilde üstesinden geliyordum.

Ta ki Anna'nın babasıyla yavaş bir şarkıda dans edene kadar.

Hunter, Mark'ın omzuna dokunarak, “Araya girebilir miyim?” diye sordu. “En güzel misafiri kendine saklıyorsun.”

Anna'nın babası gülümsedi ve Hunter'a parmağını salladı. “Gelinimin bu gece ne kadar güzel göründüğünü hesaba katarsak *misafir* kelimesini kullandığın için şanslısın.”

İki adam birbirlerinin sırtını sıvazladıktan sonra kendimi Hunter'ın kollarında buldum. Dans ederken vücudunu benimkinden kibarca uzak tutan Mark'ın tamamen zıttıydı. Bir eliyle elimi tutup diğerini sırtımdan aşağı kaydırıdıktan sonra vücutlarımızı aynı hizaya getirmek için kullandı. *Kahretsin, bu iyi hissettiriyordu.*

“Beni biraz sıkı tutuyorsun.”

“Sadece tekrar kaçamayacağından emin olmaya çalışıyorum.”

Başımı kaldırdım. “Tekrar mı? Senden hiç kaçmadım.”

“Ne dersen de ama sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi benden kaçyorsun.”

“Muhtemelen sende bulaşıcı bir şey var,” diye mırıldandım.

Beni duymamış gibi davrandı. “Bu gece çok güzel görünüyorsun. Saçını toplaman hoşuma gitti.”

“Teşekkür ederim.”

Beni biraz daha yakınına çekip başımı omzuna doğru çevirmeye zorladı. Sonra kulağıma eğilerek, “Daha sonra onu avuçlarıma dolayıp çekmek için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Bu adam kendini ne sanıyordu?

Ve Tanrım, neden saçımı çekmesini istiyordum ki?

“Sen aklım kaçırmışsın. Aslında, tanıştığımızdan beri bana söylediğin neredeyse her şey oldukça uygunsuzdu.”

“Yani biriyle yatma planlarından sadece *sen* mi bahsedebiliyorsun? Ben yapamaz mıyım?”

“Kimseyle yatma planlarım hakkında konuşmadım.”

“Tanıştığımız gün Anna'ya, Adam ile yatma planlarından bahsediyordun.”

“O özel bir konuşmaydı.”

Omuz silkti. “Bu da öyle.”

“Ama...” Ne yapacağımı şaşırmıştım çünkü kısmen de olsa haklıydı. Benim zihnimde, biriyle yatmaktan üçüncü bir kişiye bahsetmek sorun değildi. Öte yandan olaya dahil olma imkânı

bulunan tarafla doğrudan konuşurken bu kadar açık sözlü olması yanlıştı. Kulağa pek öyle gelmese de mantıklı bir neden bulmaya çalıştım. “Bu konuda çok kabasın. Açık konuşmadım. Çirkin olan ne söylediğin değil, nasıl söylediğin.”

“Yani edepsiz konuşmaları sevmiyor musun? Belki de daha önce doğru şekilde yapıldığına şahit olmamışsındır.”

“Gayet iyi yapıldığı zamanlar oldu.”

“O halde edepsiz konuşmaları *seviyorsun*, öyle mi?”

Bu adam uslanmazdı. Neyse ki akıl sağlığımı koruyabilmem -ve muhtemelen irade gücümü de- için dans ettiğimiz şarkı sona erdi ve DJ akşam yemeği vaktinin geldiğini duyurdu. Hunter hâlâ tutuşunu gevşetmemişti.

“Dans sona erdi. Artık bırakabilirsin.”

“Daha sonra bana bir dans daha lütfeder misin?”

Büyük bir gülümsemeyle ona baktım. “Hiç şansın yok.”

Tabii ki cevabım Hunter’ın hoşuna gitmişti. Gülerek dudaklarını alnıma bastırdı. “Eminim yatakta yorulmak bilmiyor-sundur. Sabırsızlanıyorum.”

“Gecenizin tadını çıkarın, Bay Delucia.”

Dans pistinden çıkmak için attığım her adımda gözlerinin kıçımda olduğunu hissediyordum.

Resmî olarak bekâr sayılmamın üzerinden henüz on sekiz ay geçmemişti. Yeniden evlenmek gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden gelin buketinin zorunlu olarak fırlatılma zamanı geldiğinde yerimden kalkmadım. Tabii ki Anna buna izin vermeyecekti. DJ’in elinden mikrofonu kaptıktan sonra bu özel gösteriden çekinen birkaç kişiyle birlikte benim de *kıçımı* kaldırıp dans pistine çıkmam için ısrar etti. Olay çıkarmak yerine bunu kabul etsem de kasıtlı olarak bir kenarda durmuştum. O buketle hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Anna pistin ortasında durup tüm endişeli ve bekâr hanımlara sırtını dönerken DJ seyircilerden atış için geri sayım yapmalarını istedi.

“3,2,1!”

Gelinin başının üstünden yapması gereken büyük fırlatış hiç gerçekleşmedi. Onun yerine dönüp lanet şeyi doğrudan benim kenarda durduğum yere fırlattı. İçgüdüsel olarak, savrulan çiçek demetini yakaladım.

Hrrr. Onu öldürmek istiyordum.

Özellikle de odanın öbür ucuna baktığımda, Hunter’ın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıp parmak eklemlerinin abartılı bir şekilde esnettiğini gördüğümde.

On dakika sonra Anna’nın yanında durmuş, dans pistinin kocasının az önce çıkardığı jartiyeri yakalamaya hevesli bekâr erkeklerle dolmasını izliyordum. Elimde, sıvı cesarete ihtiyacım olursa diye sert bir votka kızılıcık kokteyli vardı.

“Eğer Hunter o şeyi yakalarsa, seni öldürürüm.”

“Sesli itirazların arkasında genellikle saklanacak çok şey vardır.”

“Sorun yaratanların küçük sıska kışlarına da tekme atılır,” diye karşılık verdim.

“O gerçekten harika bir adam. Ellerini elbisenin altına sokacak daha kötü insanlar olduğuna yemin edebilirim.”

“Madem o kadar harika, neden eşim olmadığını tekrar söyler misin?”

Anna iç çekti. “Zeki, kendine güvenen ve çok çekici biri.”

“Ve...”

“Ayrıca onu dört yıldır tanıyorum ve onu her görüşümde birbirinden farklı güzel kadınlarla birlikteydi. Garrett’tan sonra farklı bir tip isteyebileceğini düşündüm.”

Eski kocamdan bahsetmesiyle içkimin yarısını kafama diktim. “Neden pisliklere ilgi duyuyorum?”

“Çünkü çekiciler. Onları pisliğe dönüştüren şeylerden biri de bu. Hunter kötü bir adam değil. Gerçekten değil. Bahse girerim yatakta da harikadır. Senin yerinde olsam, tek gecelik bir ilişki için Adam yerine Hunter’ı tercih ederdim.” Yüzünü bana döndü. “Hunter’ın istediği seks, aşk değil. Bu fikri kabullendiğin sürece aklını başından alacağına eminim.”

Ani bir kükreme dikkatimizi tekrar aksiyona çekti. Derek’in jartiyeri fırlatışını kaçırmıştık ama jartiyeri parmağında döndüren ve bana doğru bakan adamın yüzündeki ukala gülümsemeyi kaçırmak mümkün değildi.

“Jartiyeri yakalayan erkeğin, buketi yakalayan kadının bacağına yerleştirdiği Doğu Yakası geleneğine bağlı kalmama ihtimaliniz var mı?”

Anna sıırttı. “Hayatta kaçıramayız.”

İçkiler doğrudan beynime vurdu. Anna’nın yanındayken içtiğim votka kızılıcık kokteylini mideye indirdikten sonra bir tane daha sipariş edip rekor sürede bitirmiştım. Bu da DJ dans pistinin ortasına tek bir sandalye koyup adımı söylediğinde kafamın güzel olduğu anlamına geliyordu. Derek ve Anna da tüm düğün davetlilerinin bakışları arasında bize katıldılar.

DJ sandalyeye vurarak, “Neden oturmuyorsun, Nat?” dedi. “Güzel gelinimiz şarkı seçimini jartiyeri yakalayan beyefendiye bıraktı. Altına gireceği elbise seninki olacağı için şarkının bir bölümünü dinleyip sana uygun olup olmadığına sen karar ver istedik.”

DJ iPad’indeki bir düğmeye bastığında müzik çalmaya başladı ve AC/DC’nin “You Shook Me All Night Long” şarkısı duyuldu. On saniye sonra başka bir düğmeye bastı ve müzik sustu.

* (İng.) Beni Bütün Gece Salladın.

VI KEELAND

Tekrar mikrofona eğildi. “Peki ne düşünüyorsun? Hunter bu gece için doğru şarkıyı seçti mi?”

Kalabalık gülünce başımı iki yana salladım ve Hunter’ın gözleri parladı.

“Pekâlâ o zaman. Belki de şarkıyı senin seçmene izin versek daha iyi olur. Belki aklında daha uygun görünen bir şey vardır?”

Kısa bir süre düşündükten sonra kulağına fısıldayabilmek için DJ’e bana doğru gelmesini işaret ettim.

Gülümsedi ve Hunter ile konuşmadan önce iPad’inde birkaç tuşa daha bastı. “Burada küçük bir eşitsizlik sezmeye başlıyorum. Belki de ikinizin şarkı seçimlerinizde sakladığı bazı mesajlar vardır.”

Hunter bana baktı, ben de DJ şarkı seçimimi başlatırken omuz silktim. Jason Derulo’nun “Ridin’ Solo” şarkısı yükseldi ve Hunter kahkahalarla başını geriye attı. Herkes iyice güldükten sonra DJ kalabalığa şarkıyı kendisi seçerse işlerin daha sorunsuz yürüyeceğini düşündüğünü söyledi.

Hunter da Beyoncé’nin “Single Ladies” şarkısı eşliğinde tek dizinin üzerine çöktü. Elbette gösteriş meraklısı bir adamdı. Jartiyeri işaretparmağının üzerinde döndürürken, izleyenleri muazzam bir gülümsemeyle şerefletirdi. Sonra yavaşça ayağımı tuttu, üstüne yumuşak bir öpücük bıraktı ve jartiyeri baldırımından yukarı kaydırды.

DJ mikrofondan, “Bugün aramızda bir centilmen mi var?” diye sordu. “Daha yukarı çıkabilecek mi?”

Hunter’ın gözlerindeki hınzır parıltı bana bir centilmen olmayı planlamadığını söylüyordu. Sonraki birkaç dakika boyunca, partinin erkek katılımcılarının *daha yukarı* şeklindeki tezahüratları arasında, Hunter jartiyeri bacağımdan yukarı

* (İng.) Tek Başıma Takılıyorum.

** (İng.) Bekâr Kadınlar.

yanlış numara

doğru itti. Ve sadece ilerletmekle kalmadı. Başparmağı tembelce bacağımanın iç kısmını okşadı. Bacağımanın ortasına ulaştığında dikkatimi çekmek için bacağımanı sıktı ve gözlerimiz kilitlendi.

Sonra, eli yukarı çıkmaya devam etti.

Onu durdurmadığım için kendimden nefret ediyordum. Ellerimin yanlarımda öylece durmasından ve normalde gür olan sesimin kısılmasından nefret ediyordum. Fakat bedenimin verdiği tepki itiraz etmemi imkânsız kılıyordu. Tek elinin yarattığı his bile müthişti. Meme uçlarım ürperdi, nefes alış verişlerim sığlaştı ve tüylerim ürperdi. Gerekenden çok daha fazla tahrik olmuştum. Ve bu sadece eliyle değil, beni izleme şekliyle de ilgiliydi. Onun da en az benim kadar tahrik olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum ve bu gerçekten işime geliyordu.

Hunter'ın parmakları yavaş ve şehvetli bir hızda ilerleyerek uyluğumun iç kısmının en üst noktasına ulaştı. Sıcaklığın, elinden bacaklarımın arasına yayıldığını hissedebiliyordum.

Bizi izleyen bir kalabalık olmasına rağmen nedime elbisem sayesinde kimse ne kadar ileri gittiğini göremedi. Ve tüm bu çılgın sahne benim için erotik ağır çekimde gerçekleşirken, Beyoncé henüz bekâr kadınlar şarkısını bitirmemişti bile.

Hunter elini dizime doğru kaydırırdıktan sonra eğilerek sıktı. "Bunu sadece benim hissettiğimi söylemeye kalkma."

DJ herkesin alkışlamasını istedi ve Hunter yanağımdan öptü. Ayağa kalktığında benim de kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Hâlâ şaşkınlığın etkisindeydim.

Anna'nın kaşları çatıldı. "İyi misin?"

Boğazımı temizledim. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Dördümüzün bir şeyler içmek için bara gitmesine ne dersin?" diye sordu Anna'nın yeni kocası.

Bir içki ikiye, iki üçe, üç de...

Bölüm 3

Natalia

Tanrım, berbat hissediyordum.

Başım zonkluyor, kaslarım ağrıyordu. Yastığımın üzerinde gecenin yarısında salyalarımın akmasından kaynaklanan nemli bir leke vardı. Başımı kaldırmadan odaya baktım ve köşedeki sehpanın üzerinde duran bavulumu gördüm. *Tanrım, otel odama geri döndüğümü bile hatırlamıyordum.* Yine de yan odada değil de burada olduğum için çok mutluydum. Hatırladığım son şeyi düşünmeye çalıştım. Benim buketi, Hunter'ın jartiyeri yakalaması, *elinin elbisemin altında olması.*

Aman Tanrım. Kendimi bok gibi hissetmeme rağmen bu anı hâlâ içimde bir şeyleri harekete geçirmeyi başarıyordu.

Dördümüzün bara gidişini hatırlıyordum; ben, Anna, Derek ve Hunter. Hunter hayatta en çok ihtiyaç duyduğunuz üç şeye kadeh kaldırıyor: dolu bir şişe, sadık bir dost, güzel bir kadın ve *bunların hepsine sahip olan adama.* Anna ve Derek'in fotoğraf çekirmek için çağrıldığını, Hunter'ın bize birer kadeh daha ısmarladığını ve bana Derek ile çocukluk anılarını anlattığını hatırlıyordum. Kesinlikle doğuştan çekici biriydi ama arkadaşından bahsedişinde de oldukça sevimli bir şeyler vardı.

yanlış numara

Ondan sonra her şey bulanıktı. Dügünden ayrıldığımı ya da otele döndüğümü hatırlayamıyordum. Komodine uzanıp saati kontrol etmek için telefonumu aldım. Kahretsin. Saat neredeyse ondu ve uçağım saat birdeydi. Tam yatağımdan kalkmak üzereyken bir ses beni olduğum yerde durdurdu.

Neredeyse horlamaya benziyordu.

Derin titreşimli bir horlama.

Yan yatıyordum ve sesi duymak için başımı çevirdim.

Kaynağını bulunca donakaldım.

Donakaldım.

Kalbimin birkaç saniyeliğine durduğuna emindim.

Yanımda bir adam yatıyordu ve yüzü diğer tarafa dönüktü. Omuzlarının genişliğinden onun sıradan bir adam olmadığını anladım. Yine de teyide ihtiyacım vardı. Nefesimi tutarak iri bedenin üzerine eğildim ve yüzüne baktım. Tam Hunter'ı gördüğüm anda, yine yüksek sesle horlamaya başlamasıyla sıçradım. Onu uyandırmak istemediğim için kendimi kontrol altına aldıktan sonra ayaklarımın üzerine bastım.

Siktir. Ben ne yapmıştım?

Kalbim hızla çarparken ve beynim umutsuzca dün geceden bir şeyler hatırlamaya çalışırken banyoya girdim. Hunter Delucia odamın içindeyken yaşanan herhangi bir şeyi anımsamak için kendimi zorluyordum.

Benim içimdeyken.

Bu üniversitedeki en kötü gecemden bile daha kötüydü. Nasıl olur da hiçbir şey hatırlamazdım? Yansımam bana cevap verdi: Çünkü ölü gibiydim. Siyah saçlarım düğümlenmiş bir top halindeydi; yarısı yukarıda, yarısı aşağıdaydı ve tokalar her tarafa dağılmıştı. Normalde soluk olan tenim her zamankinden daha solgundu. Yeşil gözlerim kızarmış ve şişmişti.

İşte o zaman nihayet aşağıya baktım. Üzerimde bir tişört ve eşofman vardı. Buna rağmen hâlâ sutyen ve külot giyiyordum. *Giyindiğimi* hatırlamıyordum; bu beni duraklattı ve *neden* giyindiğimi merak etmeme neden oldu. Sutyenimi bir kez çıkardıktan sonra bir daha geri takmazdım. Vücudum konusunda utangaç olmadığımı söylememe gerek bile yoktu; tutkulu bir gecenin ardından yeniden giyinen insanlardan değildim.

Birlikte yatıp seks *yapmamış* olmamız mümkün müydü?

Elimi eşofmanımın içine soktum ve kadınlığıma bastırdım. Hiç ağrım yoktu. Yine de bu kesin bir kanıt değildi. Belki de şu anda yatağımda horlayan devasa adam anatomik olarak orantılı büyüklükte değildi. Belki de nazik biriydi. İkisi de makul görünmüyordu.

Çöp kutusunda kullanılmış prezervatif ve havlu askısında dün gece temizlik için kullanılmış havlu olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Yine de dağılmış haldeydim, vahşi ve çılgın bir seks maratonundan çıkmış gibi *görünüyordum...*

Ne yazık ki -ya da belki de şanslıydım- olanları düşünecek vaktim yoktu. Önümüzdeki on beş dakika içinde havaalanına doğru yola çıkmazsam uçağımı kaçıracaktım.

Hızlı bir düşün ardından kurulanıp parmak uçlarımda yürüyerek valizimin yanına döndüm. Kıyafetlerimi topladım ama bu karmaşayı başlatan jartiyer hiçbir yerde yoktu ve hatıra olarak saklayamayacağım için hayal kırıklığına uğramıştım.

Hunter hâlâ hareket etmemişti. Hatta şimdi daha yüksek sesle ve kesintisiz horluyordu. Aceleyle giyindim, saçlarımı atkuyruğu yaptım ve her şeyi bavuluma tıktırmadan önce yüzüme biraz nemlendirici sürdüm.

Tam sıvışmak üzereydim ki ne olduğunu öğrenmem gerektiğine karar verdim. Hızlı bir kaçış için valizimi kapıda bırakarak sessizce Hunter'ın yattığı tarafa yürüdüm.

Tabii ki benim aksime, bu sabah da dün geceki kadar iyi görünüyordu. Bunu takdir etmek için bir an durdum. Bakırımı kahverengi saçları dağınıktı ama her nasılsa dün gece arkaya taranmış halinden bile daha seksiydi. Kalın, koyu kirpikleri kapalı, badem biçimli gözlerini çerçeveliyordu; gözlerinin şaşırtıcı tonda bir açık mavi olduğunu hatırladım.

Hafif horlaması istikrarlı bir şekilde devam ederken ben de derin bir nefes alarak yanına yaklaştım. Çarşafın altında ne olduğunu görmem gerekiyordu. Göğsü çıplaktı ama altında pantolon var mıydı?

Bir adım daha.

Son hamlemi yapmadan önce yüzüne bakmak için tekrar durdum. Hâlâ baygındı. *Ya da ben öyle sanıyordum.*

Uzanıp çarşafın kenarını tutup yavaşça kaldırdım. Sonra altına bakmak için öne doğru eğildim.

Lanet olsun.

Üstünde sadece iç çamaşır ı vardı.

Öte yandan... sabah ereksiyonu gözler önündeydi. Dar iç çamaşırından *kocaman* bir şişkinlik taşıyordu. O şeyin içime girmiş olmasına imkân yoktu. En azından biraz ağrım olurdu.

Rahatlamış hissederek (o devasa şeyi gördükten sonra garip bir pişmanlık ve özlem duygusuyla birlikte) çarşafı tekrar indirdim ve uzaklaşmak için döndüm. O anda iri bir el bileğimi kavradı.

“Bunu hatırlardın, tatlım. Güven bana.” Hunter’ın boğuk sesinde bir parça alay vardı.

“Ben... Ben bir şey arıyordum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Ne arıyordun?”

“Ayakkabımı.”

Dudağı kıvrıldı. “Ne renk?”

Bu seyahate hangi ayakkabıları getirdiğimi bile zor hatırladım. “Önünde gümüş bandı olan siyah bir ayakkabı.”

Hunter’ın gözleri ayaklarıma kaydı. *Siketim.*

Sonra tekrar bana baktı. “Senin için buldum.”

Onun keskin bakışlarından kaçınmak için gözlerimi ayakkabılarıma diktim. “Ah. Ne aptalım. Uyuyakalmışım ve keyfim yok. Uçağa yetişmek için koşmam gerekiyor.” Geri çekilmek istedim ama bileğimi sıkıca kavradı.

“İki şeyi yapmadan hiçbir yere gitmiyorsun.”

“İki şey mi?”

“Hem numaranı hem de veda öpücüğümü istiyorum.”

“Ben... Ben... Daha dişlerini fırçalamadın.”

Hunter kahkaha attı. Sanki tüm saçmalıklarımın ardını görebiliyor gibiydi. Komodine uzanarak telefonunu aldı ve ayağa kalkmadan önce bana uzattı. “Diş macunu hâlâ banyoda mı?”

“Otelin verdiği küçük bir tane var.”

“Sen numaranı yazarken ben de dişlerimi fırçalayacağım.”

O banyodayken, telefonuna hiçbir şey yazmamayı düşündüm. Üç bin mil uzakta yaşayan bir adamla iletişim kurmanın bir mantığı yoktu. İhtiyacım olan son şey, onun gibi bir adamdı. Fakat sonra ona numaramı yazdığımı *söylemenin* daha iyi olacağını düşündüm. Görünüşe göre nasıl biri olduğumu çok çabuk çözmüştü. Bunun yerine adımı ve son iki rakamını değiştirerek numaramı yazdım.

İyi ki de öyle yapmıştım çünkü Hunter tuvaletten döndüğünde ilk yaptığı şey bir şey numaramı yazıp yazmadığımı kontrol etmek oldu. Neyse ki beni aramaya kalkışmadı. Tatmin olmuş bir şekilde telefonunu yatağa fırlatıp başını salladı.

“Teşekkürler. Şimdi öp beni.”

Bunu yapmadan gitmeme izin vermeyeceğini görebiliyordum. Bu yüzden uçuşumu kaçırmayı göze alarak ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

Hımm... Tatlı ve yumuşak.

(Ve nefesi nane kokuyordu.)

“şey... seninle tanıştığıma memnun oldum.” Kapıdan çıkmak için döndüm ama Hunter yine bileğimi yakaladı.

“Sana beni öpmeni söyledim.”

“Öptüm!”

“Dün gece öptüğün gibi öp.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken Hunter beni kendine doğru çekti. İri ellerinden biri enseme kavradı ve başımı istediği yere yönlendirmek için sıkıca tuttu. Sonra da dudakları dudaklarıma yapıştı.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde hissetmenin şoku, onları yalayarak aralamam için beni cesaretlendirdiğinde çabucak dağıldı. Dili içeri daldı ve başımı eğip öpücüğü derinleştirirken inledi. Sesin yarattığı titreşim aramızda dolaşarak vücuduma bir uğultu yayılmasını sağladı. Bundan sonra yumuşak ve nazik olmak bir kenara bırakıldı. Kıcıımı avuçladı ve bacaklarımı beline sararak bedenimi onunkinin üzerine doğru çektim. Bizi duvara yasladığında içimi bir aşinalık duygusu kapladı. Önceki öpüşmemizin ayrıntılarını hatırlayamıyordum ama şimdi içten içe nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Telefonum elimden düştü ve parmaklarım onun saçlarına dolandı. Yumuşak telleri çekiştirirken hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Göğsümün derinliklerinden gelen bir inilti, birbirine bağlı dudaklarımızın arasından süzüldü. Hunter daha sert bastırdı, kalın ereksiyonu açık bacaklarımın ortasına baskı yapıyordu. Beni öperken hareket ettiriyor, iki kat giysimin üzerinde bir sürtünmeye neden oluyordu. Böylece beni tamamen giyinikken ulaşmanın mümkün olduğunu düşünmediğim bir yere götürüyordu.

Beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi hissettim ve o anda buna izin verebilirdim. Memelerim göğsüne yapışmıştı ve kalp

atışlarım kontrolden çıkmıştı; sadece benim mi yoksa onun mu olduğundan emin değildim. *Tanrım, bir erkek böyle öpüşmeyi nereden öğrenmiş olabilirdi?*

Öpüşmemiz bittiğinde hem nefesim kesilmiş hem de afallamıştım. Hunter altdudağımı emdi ve ağzımı bırakmadan önce çekti.

Sesi gergindi. “Uçuşunu değiştir. Burada işimiz bitmedi.”

Biraz sakinleşmeye çalışarak yutkundum. “Yapamam.” Sesim bir fısıltıyı andırıyordu çünkü elimden gelen tek şey buydu.

“Yapamaz mısın yoksa yapmak istemez misin?”

“Yapamam. Bugün Izzy eve geliyor.”

Hunter başını geriye çekerek bana nefes alabileceğim ve konuşabileceğim bir alan açtı. “Izzy?”

“Benden nefret eden üvey kızım.”

Bölüm 4

Hunter

-12 yıl önce-

*L*anet olsun. Yanlış okula gitmiştim.

Hayatımın en sıcak günüydü. Arabanın radyosuna göre hava şimdiden kırk dereceydi ve Los Angeles'taki alışılmadık nem oranı havayı dayanılmaz hale getiriyordu. Abimle buluşmak için birkaç saat erken geldiğim ve kampüsün yollarını pek bilmediğim için bir esinti yakalamayı umarak geniş bir alanda bir çeşmenin karşısındaki tuğla merdivenlere oturdum. O esinti gelmese de çok daha iyisi gelmişti. Hayatımda gördüğüm en güzel kız, yüz metre ötedeki yuvarlak fıskiye doğru yürüdü, ayakkabılarını çıkardı, tuğladan zemine çıktı ve fıskiyenin içine atladı. Altına daldıktan bir süre sonra sırlıklam olmuş sarı saçlarını yüzünden iterek hava almak için yukarı çıktı.

Yanından geçen insanlar ona baktı ama o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. Muhtemelen sadece bir metre derinliği olan suyun içinde sırtüstü yüzüyordu. Yüzündeki gülümseme bulaşıcıydı, onu izlerken büyülenmiş gibiydim. Annem öleli neredeyse bir ay olmuştu, sanki bu kadar mutlu ve özgür hissetmeyeli asırlar olmuş gibiydi.

Birkaç dakika sonra kız ayağa kalktı ve bana doğru baktı. “Bana katılacak mısın, yoksa bir sapık gibi oradan mı izleyeceksin?”

Benimle konuştuğundan emin olmak için etrafıma bakındım. Çevrede başka kimse yoktu. Oturduğum yerden kalkarak fiskiye doğru yürüdüm.

“Bunu bir tür kız kardeşlik kulübüne kabul edilmek için falan mı yaptın?”

Gülümsedi. “Evet dersem kendini daha iyi hissedecek misin? Çünkü bana tuhaf biriymişim gibi bakıyordun.”

“Sana tuhaf biriymişsin gibi bakmıyordum.”

“Bana öyle geldi.”

Ayakkabılarımı çıkarıp fiskiye tırmandım. “Hep böyle mi gülümsüyorsun yoksa serinlemek seni gerçekten mutlu mu ediyor diye merak ederek bakıyordum.”

Başını yana eğip beni inceledi. “Mutlu olmayacak ne var? Hayattayız, değil mi?”

Serin su çok iyi hissettiriyordu. Bir süre sessizce yüzdük, bizim diğeri bakarken yakaladığında gülümsedik.

“Ben Summer,” dedi.

“Hunter.”

“Sıcağı sever misin?”

“Böylesini değil.”

“En sevdiğin mevsim hangisi, Hunter?”

Sırıttım. “Yaz.”

Fiskiye kenarına doğru ilerledi ve dirseklerini tuğlaya dayayarak ortadaki hiç bitmeyen su püskürmesini izledi. Ben de onu takip edip yanına yerleştim ve ıslak tişörtünün içinden

* İngilizce’de “summer” kelimesi “yaz” anlamına geldiği için karakter kelime oyunu yapmıştır.

görunen meme uçlarına bakmamaya çalıştım. Pek kolay olduğu söylenemezdi.

Summer dönüp bana baktı. “Burada mı okuyorsun?”

“Hayır. Abim okuyor. Hafta sonu ziyaret için geldim. Peki ya sen? Burada mı okuyorsun yoksa sadece serinlemek için buraya mı geliyorsun?”

Gülümsemesi güneş kadar kör ediciydi. “Burada okuyorum. Sanat fakültesinde.”

Çıkıntıdan kendini ittirerek çeşmenin diğer tarafına doğru yüzdü. Onu izledim, hareketlerinin doğallığı ilgimi çekiyordu. Tekrar durulduğunda, çeşme o kadar büyük olmasa da bana bağırarak için ellerini ağzının iki yanına yerleştirdi. “Doğruluk mu cesaret mi?”

Bu kız tuhaftı. Ayrıca muhteşemdi. Tuhaflık ve güzelliğın bu kadar seksi bir kombinasyon olabileceğini kim bilebilirdi ki?

“Doğruluk,” diye bağırdım.

Parmağını çenesine vururken yüzü çok şirin bir şekilde buruştu. Ne soracağını bulduğunda yüzü o kadar aydınlandı ki tek eksik kafasının üzerinde beliren ampullü bir baloncuktu. Kendi kendime güldüm.

“En çok korktuğın şey ne?” diye bağırdı.

Yakın zamanda annemi kaybettiğimi düşünürsek, normal cevap ölüm olurdu. Ya da belki örümcekler veya yükseklik gibi genel bir cevap vermeliydim. Fakat bunun yerine, her zaman başımı belaya sokan şeyi yaptım: katıksız bir dürüstlikle cevap verdim.

“Kalbimi kırman.”

Bölüm 5

Natalia

Şehir merkezine giden trene yetişmek için merdivenlerden inerken cep telefonum çaldı. Arayanın Anna olduğunu görünce, hattın kesilmemesi için kaldırıma doğru geri geri gittim. Eve dönmek için acelem yoktu.

“Merhaba, Bayan *Weiner*.”

İç çekti. “Yeni soyadımı gülmeden söyleyebilecek misin?”

“Ben olsam bunu beklemezdim. Hâlâ Anna B. a *Weiner* olmak için Goodwin’den vazgeçtiğine inanamıyorum.”

“Senin huysuz yorumlarını görmezden geliyorum çünkü evlilik sarhoşluğu içindeyim.”

“Huysuz yorumlarımı mı? Yeni kocanın konuşma tarzı sana da bulaşmış.”

Güldü. “Aruba’ya uçuşumuz için havaalanına gidiyorum ama sana bir şey söylemem lazım.”

“Ne oldu?”

“Hunter telefon numaranı almak için kocamın başının etini yiyor. Ona verdiğini ama yanlış girmiş olabileceğini söylüyor. Yanlış mı girdin?”

“Hayır. Doğru numarayı girdim... Eden’a ulaşabilmesi için.”

“Eden mı? Sakın bana yirmi sekiz yaşında olup hâlâ telefon-da seks numaraları verdiğini söyleme.”

“Tabii ki vermiyorum.”

“O zaman Eden kim?”

“Numarası benimkine benzeyen bir eskort.”

Anna içini çekti. “Sanırım Hunter’ın telefon numaranı bil-mesini istemiyorsun?”

“O, üç bin mil uzakta yaşayan çapkın herifin teki. Ne anla-mı var ki?”

“Sanırım öyle ama aslında harika bir adamdır. Kimyanızın çok uyuştuğunu sanıyordum.”

“Kimyayla oynamak patlamalara yol açabilir.”

“Peki. Günlerdir Derek’i rahatsız etmesine rağmen ona nu-marayı vermeyecek.” Nefes verdi. “Izzy nasıl? Büyükannesiyle geçirdiği hafta hoşuna gitmiş mi?”

“Bir daha asla gitmeyeceğini söyledi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama onun da büyükannesinden nefret ediyor olması bana kendimi biraz daha iyi hissettirdi.”

“İkinizin de bu molaya ihtiyacı vardı.”

Üvey kızım Isabella, iki yıldır benimle yaşıyordu. Teknik olarak, sanırım üç yıldır benimle yaşadığını söyleyebilirdik çünkü Garrett ile onun eski karısı öldükten sonra tam velaye-te sahip olmuştuk. Izzy annesini yedinci sınıftayken kanserden kaybetmişti. Sonra, sekizinci sınıfın ortasında -tam olarak 31 Ekim’de- diğer ebeveynini de kaybetti. Bu seferki hastalıktan değildi. Ev sahipliği yaptığımız Cadılar Bayramı partisinin ortasında, kocam prestijli yatırım şirketinde bir ponzi sistemi kurduğu için tutuklandı. O sırada bir korsan kostümü giyme-si de ironinin ta kendisiydi.

* Yüksek kâr getiren bir üretim varmış gibi göstererek yatırımcıları bünyelerine dahil et-meyi amaçlayan ve ilk yatırım yapanlara, sisteme sonradan katılanların parasıyla ödeme yapılan bir dolandırıcılık yöntemi.

“Evet, ara vermemiz gerekiyordu. Eve döndüğümde beri bana biraz nazik davranıyor. Ama bu değişecek. Pazar günü ziyaret günü. Garrett’ı ziyaret ettikten sonra genellikle bir hafta boyunca huysuzluğu artar. Ve bu ay ona bir mektup yazarak bu yıldan sonra özel okuldan alınacağını çünkü artık karşılayamayacağımı söylemesini istedim. Bu yüzden özellikle mutsuz olacak.”

Şehir dışına yaptığımız aylık ziyaretler her zaman zor olurdu. New York eyaleti, yanında eşlikçisi olmayan çocukların mahkûmları ziyaret etmesine izin vermiyordu. Bu yüzden benden nefret eden kızının, sevgili yaşlı babasını ziyaret edebilmesi için her ay eski kocamı görmem gerekiyordu.

“Onu ayda bir kez ziyarete götürdüğün için cennete gideceksin.”

“Umarım gitmem. Sensiz orada çok yalnız kalırım.”

Güldü. “Gitmem gerek. Terminale yanaşıyoruz.”

“İyi yolculuklar! Sakın hamile kalma. Henüz teyze olmaya hazır değilim.”

“Bunu on beş yaşındaki bir çocuğun velayetine sahip olan kadın söylüyor.”

“Ne demek istediğimi anladın.”

“Seni seviyorum. Döndüğümde seni ararım.”

“Ben de seni seviyorum, Anna B. a Weiner.”

Masanın başındaki komiser, elindeki not panosundan başını kaldırmadan seslendi. “Bayan Lockwood?”

Izzy’ye döndüm. “Hazır mısınız?”

Kulaklıklarını kulağından çıkardı ve eşyalarını dolaba koymaya gitti. Yasaklı eşyaları her zaman arabada bıraksam da Izzy babasını görmek için bekleyeceği kısa süre boyunca kulaklıkları

olmadan duramazdı. Tanrı korusun, sohbet etmemiz onun için bir felaket olurdu. O yaştaki çoğu çocuk gibi bu şeyleri asla kulağından ayırmıyordu.

Masadaki komisere doğru yürüdüm. Daha önce hiç görmediğim bir adamdı. “Ben Natalia Rossi, Garrett Lockwood’u ziyarette geldim. Bayan Lockwood’u çağır mıştınız ama benim soyadım artık Rossi.”

Panosundaki bazı kâğıtları karıştırdı. “Onaylı ziyaretçiler listesinde Natalia Lockwood, karısı yazıyor. Siz, o değil misiniz?”

“Evet. şey, hayır. İlk ziyarette geldiğimde öyleydim. Ama şimdi boşandık ve Natalia Rossi adını kullanıyorum. Size gösterdiğim ehliyetle yazdığı ve imzamda kullandığım gibi.”

“Mahkûma isim listesini güncellemesini söylemelisiniz.”

Her gelişimde söylüyordum ama pislik herif soyadı olmadan adı mı yazmayı reddetmişti.

“Kendim doldurabileceğim bir form yok mu?”

“Bu sadece mahkûm tarafından talep edebilir.”

Harika. Her neyse.

Izzy arkamdan, “Ben olsam Lockwood’u da tutardım,” dedi. Dolapla içinin bittiğini fark etmemiştim. “Rossi’den daha iyi.”

Weiner’ın bile yalancı bir hırsızınkinden daha iyi bir soyadı olacağını söylememek için dilimi ısır dım. Izzy ile diğer birkaç ziyaretçinin beklediği bir odaya götürüldük ve sonunda hepimizi aile ziyaret odasına aldılar. Garrett çoktan bir masaya oturmuştu. Bizi görünce ayağa kalktı. Yüzlerce yatırımcının milyonlarını, benim de onurumu ve gururumu ayaklar altına alan o göz kamaştırıcı gülümsemesini takındı.

Kızı neredeyse ona sarılmak için koşacak olmasına rağmen Garrett gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Ziyaretin başında ve sonunda izin verilen kısa kucaklaşmalardan birini değerlendirerek kollarını ona doladı. O anda, gerçekte ne kadar savunmasız

bir kız olduğu ortaya çıktı. Izzy, hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranarak sert görünmek için elinden geleni yapıyordu ama içinde büyük bir parça hâlâ annesini ve babasını kaybetmiş küçük bir kıza aitti. Yaptığı onca şeye rağmen Garrett'ı idol olarak görüyordu.

Kızı onu bırakınca bana doğru yaklaştı. Ulaşamayacağı bir yere doğru bir adım attım ve başımı salladım.

“Merhaba, Garrett.”

Kaşlarını çattı. “Merhaba, Nat. Çok güzel görünüyorsun.”

“İçecek bir şeyler almaya gidiyorum. Sen bir şey ister misin, Izzy?”

Cevap vermek için arkasına bile bakmadı. “Hayır.”

Kurallara göre reşit olmayan bir kişinin yanında bir vasi olması gerekiyordu. Yine de bu eski kocamla aynı masada oturmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Her ay buraya gelmemi takdir etse de etmese de kızı için buradaydım. Otomata doğru yürüdüm ve odanın diğer tarafındaki küçük, boş bir masaya oturmadan önce bir şişe su aldım.

Bir saat boyunca, onu kontrol etmek için birkaç kez Garrett ve Izzy'ye baktım. Gözlerimin bir dakikalığına bile olsa onun yüzünde kalmasından nefret ediyordum. Bunu yaptığımın farkında bile değildim. Hapiste geçirdiği iki yıldan, solgun cildinden ve gözlerinin altındaki mor halkalardan sonra bile hâlâ inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Ancak çirkin bir kalbe sahip olduğunuzda güzel bir yüzün hiçbir şey ifade etmediğini zor yoldan öğrenmiştim.

Gardiyan ziyaret saatinin bittiğini söylediğinde Izzy'ye doğru yürüdüm. Kapıda bekleyebilirdim ama asla yalnız yürümek zorunda kalmasını istemiyordum.

Garrett her merhabayı ve vedayı beni manipüle etmek için bir fırsat olarak kullanıyordu. “Nat ile yalnız kalabilir miyim, Izzy? Bazı mali konular hakkında konuşmamız gerekiyor.”

Kızı, duyamayacağı bir yere gidene kadar bekledim. “Ona söyledin mi?”

“Zamanlaması doğru değildi.”

Gözlerim büyüdü. “Ayda sadece bir saatlik hakkın var. *Zamanlama* lüksün yok.”

Gözleri köprücük kemiğime kaydı. “Balayımızda olduğumuz zamanı hatırla ve sen-”

Sözünü kestim. “Anılara dalmıyoruz. Gerçek hayata odaklan. Küçük hücrene geri dönmek üzeresin. Kızına eğitim fonunu tükettiğini söylemen gerekiyor. Gelecek yıl onun özel okulu için yirmi beş bin doları karşılayamam.”

“Bir yol bulmak için çalışıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “*Hapishaneden mi?* Ona benim söylememi isteme. Zaten benden yeterince nefret ediyor. Bunu üstlenmen gerek.”

Bana doğru uzandı. Elimi çektim. “Yapma. Bari *bunu* benim için yapsaydın.”

“Seni özledim, Nat.” *Lanet olası söylediklerimin tek bir kelimesini bile duymamış mıydı?*

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bunun bir anlamı yok.”

Bununla beraber arkamı dönüp üvey kızımı eyalet hapishanesinden çıkardım ve bir daha asla geri dönmeyeceğime yemin ettim... her seferinde yaptığım gibi.

Bölüm 6

Natalia

-9 ay sonra-

Yarın kutlamam saat kaçta?”

Cumartesi sabahı saat sekizde telefonu açtığımda Anna bir merhaba bile demeden önce bunu sormuştu.

Başımı sallayıp telefonumu kulağıma dayayarak yuvarlandım. “İstediğin zaman kutlama yapabilirsin. Ben uyuyorum.”

“Sugar Magnolia’da mı olacak?”

“Sanırım hamilelik beynini etkiledi. Sen neden bahsediyorsun?”

“Aptal numarası yapma. Notu annemin çantasındaki anneler günü ajandasında gördüm. Ve bebek partimde henı varlığından mahrum etmeyeceğini biliyorum. Seni görmeyeli uzun zaman oldu ve beni çok seviyorsun.”

Doğrudum ve gözlerimi ovuşturdum. “Annenin çantasında ne arıyordun, ajandasına mı bakıyordun?”

“Partim hakkında bilgi arıyordum. Başka ne arayacaktım ki?”

“Korkunçsun. Hiçbir şeyin sürpriz olmasına izin veremez misin?”

“Hangi restoranda olduğunu bilmiyorum. Bunu yazmamış. Bu yüzden seni arıyorum.”

Yataktan çıktım ve kahve makinesine doğru yürüdüm. San-ki Oscar Jürisi tarafından izliyormuş gibi sahte bir samimiyetle konuştum. “Anna... Çok özür dilerim. Pazar günü Izzy’nin ziyaret günü ve ben gelemeyeceğim.”

“Aman Tanrım. Kız kardeşim nasıl olur da senin hapisane ziyaretlerine denk gelmemesini sağlayamaz?”

Aslında sağlamıştı.

“Dünya Garrett’in etrafında dönemez. Üzgünüm, tatlım. Ben de kaçırmaktan nefret ediyorum. Ama şu anda iş çok yoğun ve küçük kelebek doğduğunda seni görmeye gelmek için birkaç gün ayırmayı çok istiyorum.”

Onun sesini duyduğumda yalan söylediğim için kendimi biraz kötü hissettim.

“Ama seni özledim. Ve sensiz parti yapamam. Sekizinci sınıfta bunu denediğimi hatırlıyor musun? Ağ kısmı dizlerime kadar sarkan bir pantolon ve saçımda büyük bir fiyonk olan o korkunç kıyafeti giydiğim zamanı? Kendimi Roger Banyaya öperken bulmuştum. Çocuklar bana Anna Bow Banyaya demeye başladı ki bu hiç de fena değildi... ta ki bir hafta sonra Roger’a onunla çıkmak istemediğimi söyleyene kadar. Çok kızmıştı ve herkese partimde ona oral seks yaptığımı söylemişti. Sonra Anna *Blow*’ Banyaya oldum. Tanrım, gelmelisin. Sensiz parti yapamam!”

Gülmemi bastırmak zorunda kaldım çünkü gerekçesi gülünç olsa bile paniği gerçektir. Doğum tarihi yaklaştıkça her şey ama her şey hakkında endişe ediyordu. Hiç hamile kalmamış olmama rağmen, hayattaki dönüm noktamın beni aynı şekilde etkilediğini hatırlıyordum.

* İngilizce’de oral seksi ifade etmek için kullanılan argo tabirdir.

“Seçtiğin kıyafetin fotoğrafını bana gönderirsen fikrimi söylerim. Ayrıca bu partide kocan dışında kimseyi öpmeyeceğinden de eminim. Kötü bir şey olmayacak. Parti sırasında görüntülü konuşuruz, böylece bir şekilde senin yanında olabilirim.”

Sesindeki somurtmayı duydum. “Tamam. Ama bebek doğduğunda yanımda en az bir hafta kalsan iyi olur. Ve bütün kakkalı bezleri de sen değiştireceksin.”

Güldüm. “Anlaştık. Ama gitmem lazım. Yetişmem gereken bir yer var.” *Havaalanı.*

“Orada olmayarak her şeyi mahvedeceğine göre en azından bana partinin nerede olduğunu söyler misin?”

“Tamam ama sadece sesin stresli geldiği için. Senin evinde.” Biraz daha yalan söyledim. Hey, ne zararı vardı? İyi gidiyordum. “Derek seni yemeğe çıkaracak, böylece partinin orada olduğunu sanacaksın. Döndüğünde herkes evde olacak ve aslında sen parti olmadığı için kızgın olacaksın. O yüzden içeri girerken güzelce gülümse.”

“Aman Tanrım. Teşekkür ederim. Haklısın, eve gelseydim hayal kırıklığına uğramış hissederdim. Pekâlâ. Gitmene izin vereceğim. Yarın seni evdeki partimden görüntülü arayacağım!”

Telefonu kapattıktan sonra toparlanmayı bitirdim ve Izzy’yi neşeli bir şekilde uyandırmaya çalıştım.

Odasındaki ışığı yakarak, “Uyan ve parla, güzelim. Harika bir gün olacak,” dedim.

Yorganını başının üzerine çekti. “Bu kadar harika olan ne?”

“Güneş parlıyor ve okula gitmek zorunda değilsin.”

“Güneşten nefret ediyorum. Cildi mahvediyor ve yaşlandığında kırışıklıklara neden oluyor,” dedi yorganın altından. “Ve büyükannemin evine gitmektense okula gitmeyi tercih ederim. Neden sürekli uzaklara gitmek zorunda kaldığını anlamıyorum.”

Sürekli uzaklara gitmek zorunda kalmak mı? Anna'nın düğünü için Kaliforniya'ya gitmek üzere Izzy'den ayrılalı dokuz ay olduğunu ve o zamandan beri neredeyse her gece onunla evde olduğumu hesaba katarsak bu biraz dramatikti.

"Ahhh... Beni özleyeceğin için üzgünsün, değil mi?"

"*Ne demezsin...*"

"Ben *Nutellalı krep* yaparken senin biraz uyanmana izin vereceğim." Masaya oturup benimle konuşması için rüşvet vermekten çekinmiyordum.

"Peki." Bu gençlerin dilinde *siktir git* demekti.

On beş dakika sonra, odasına yayılan fındıklı çikolata kokusuna karşı koyamadı. Hazırladığım ev yapımı krepî önüne koydum. "Senin için kafeinsiz Starbucks çekirdeklerinden aldım. Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Kafeini tercih ederim."

Keurig'i açıp içine bir kafeinsiz kahve attım. "Elflerin gelip çamaşırlarımı yıkamasını tercih ederdim ama bodrumdaki çamaşır odasına taşımak zorunda kalıyorum."

"Babam buradayken çamaşırları yıkayan biri vardı."

Izzy babasıyla ilgili sadece iyi şeyleri hatırlamayı tercih ediyordu. Hizmetçinin parasının, babasına yatırımları konusunda güvenen masum ailelerin birikimleriyle ödendiğini ona hatırlatmak yerine, "Durumlar değişebilir," demekle yetindim.

Ona bir fincan kafeinsiz kahve yaptıktan sonra, bir fincan normal kahve ile masada yanına oturdum. "Salı akşamı maçın başladığında dönmüş olurum. Eğer herhangi bir nedenle geç kalırsam, Marina'nın annesi bana skor güncellemelerini mesaj atacak."

Omuz silkti. "Ana kadrodayım. Ama gelemezsen de çok önemli değil."

“Şaka mı yapıyorsun? Bu büyük bir olay. Beacon’da en son ne zaman bir ikinci sınıf öğrencisi basketbol takımının ana kadrosunda yer aldı?”

Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışsa da onun için önemli olduğunu gözlerinden anladım. “Hiçbir zaman.”

“Sadece ikinci sınıf öğrencisi olarak ana kadroda olmanı değil, aynı zamanda kış tekmelemenizi izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Ondan sonra kahvaltısını neredeyse sessiz bir şekilde yaptı. Bulaşık makinesini boşaltırken bir konuşma başlatarak beni şaşırttı. İki yıldır neredeyse her konuşmayı ben başlatıyordum.

“Kaliforniya’ya yalnız mı gidiyorsun?”

“Elbette. Başka kiminle gideceğim ki?”

Başka tarafa baktı. “Geçen hafta çıktığın adam.”

Tüm dikkatimi ona vermek için makineyi boşaltmayı bıraktım. “Hayır. O sadece bir randevuydu. Ve onunla ikinci kez çıkacağımı sanmıyorum.”

Sesi yükselmişti. “Babam yüzünden mi?”

“Hayır tatlım, babam yüzünden değil. Flört seçimlerimin babanla hiçbir ilgisi yok. Brad ve ben birbirimize ısınamadık.”

“Çirkindi.”

Son zamanlarda kendimi yeniden birileriyle çıkmaya zorluyordum. Bunu sık sık yapacak zamanım olmuyordu ama yaptığım da Izzy’nin karşılaşmaması için onları yanımda getirmedimden emin oluyordum.

Kaşları çatıldı. “Onun neye benzediğini nereden biliyorsun?”

“Bilgisayarını ödünç aldığım da Match.com’u açık bırakmıştın.”

“Ah. Pardon.”

“Senin tipin gibi görünmüyordu.”

Tercümesi: babana hiç benzemiyordu. "T'ipimin dışında biriyle çıkmaya çalışıyorum."

"Bunu neden yapasın ki?"

Gerçek şu ki, ayaklarımı yerden kesen ve aklımı başımdan alan muhteşem erkeklerden uzak durmaya çalışıyordum. Fakat Izzy bunu söylediğinde ne demek istediğimi anlayacak kadar zekiydi. Ne kadar cazip olursa olsun, onunla konuşurken babasını küçümsememeye yemin etmiştim. Her küçük kızın babasını örnek almasına ve büyüdüğüce kendi kararlarını vermesine izin verilmeliydi. Izzy bir gün Garrett'ın gerçek yüzünü görebilirdi ama onun gözlerini açan ben olmayacaktım.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım gençken yeni fikirlere pek açık değildim," dedim ona. "Eğer bir çocuk yeterince havalı ya da yakışıklı değilse ona hiç şans vermezdim. Hatta kitabı kapağına göre değerlendirirdim demek daha doğru olur. Yaşım ilerledikçe bunu yaparak bazı harika insanları kaçırdığımı fark ettim. Bu yüzden eskiden yaptığım gibi aptalca şeylere odaklanmamaya çalışıyorum."

Izzy bir süre sessiz kaldı. "Arkadaşlarım Yakshit diye bir çocukla dalga geçiyorlar... sırf adı *Yak-shit* ve burnu biraz büyük diye. Geçen yıl Hindistan'dan buraya taşındı. Benim bilim araştırma sınıfımda ve erkek basketbol takımında oynuyor. Ama iyi biri ve beni güldürüyor."

Vay canına. Izzy'nin herhangi bir şeyi paylaşması beni bir an için şaşırtmıştı. "Evet. Çocuklar acımasız olabiliyor. Kabul edelim, yetişkinlerin bile acımasız olduğu zamanlar var. Yakshit ile arkadaş olmana sevindim."

Bakışlarını yere çevirdiğinde bana daha fazlasını anlatmaya çalıştığını fark ettim.

"Izzy, bu çocuktan hoşlanıyor musun... Erkek arkadaş olarak?"

Boynunu uzatmak için açtığı küçük kapı, kabuğuna geri çekilmesiyle kapanmıştı. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Eğer hoşlanıyorsan bunun bir sakıncası yok. Neredeyse on altı yaşındasın. Senin yaşındayken erkeklerden hoşlanıyordum.”

Gözleriyle yüzümü taradı. “Babam yirmi bir yaşma kadar erkeklerle çıkamayacağımı söylüyor.”

Dikkatini tekrar çekmek için uzanıp elini sıktım. “Sana asla babanın söylediği bir şeyi görmezden gelmeni söylemeyeceğim. O senin baban ve sana verdiği her tavsiye dikkate alınmaya değer. Ancak evimizde her gün olup bitenler birbirimize karşı açık ve dürüst olduğumuz sürece, seninle benim aramdadır. Bu konularda birbirimize güvenmeliyiz. Tıpkı Brad ile randevum hakkında sana söylediğim gibi. Bu işte beraberiz, Izzy.”

Gözlerini kaçırdı ama başıyla onayladı.

Bu, normalde ondan almama izin verdiğinden bile fazlaydı.

“Büyükanname gitmek için eşyalarımı toplayacağım.”

Gülümsedim. “Tamam. Yarım saat içinde yola çıkacağız, havaalanına giderken seni bırakacağım.”

Planladığım otuz dakikalık yolculuk bir saate dönüştü. Geç kaldığım için Garrett’in annesinin evinin kapısında Izzy’ye veda ettim. “Uslu dur. Sadece birkaç günlüğüne gideceğim.”

“Her neyse.”

“Ayrıca Snapchat’e katıldım. Arkadaşlık isteğimi ya da takip isteğimi kabul et. Artık o şeyde ne yapılıyorsa. Mesajlaşabileceğimizi ve fotoğraf gönderebileceğimizi düşündüm.”

Izzy dehşete düşmüş görünüyordu. “Lütfen bunu yapma. Seni Snapchat’te eklemeyeceğim.”

“Neden?”

“Çünkü orası annenle takipleşeceğin bir yer değil.”

Annenle. Ne söylediğinin farkında bile değildi. Belki de sadece genelleme yapıyordu ama ben bunu daha anlamlı bir şey olarak kabul etmeyi seçtim. Ona doğru yürüyüp kocaman sarıldım.

“Seni seviyorum, Isabella.”

Genç kız kalkanı tekrar yerine oturmadan önce yüzü kısa bir an için yumuşadı. “Yine de seni eklemeyeceğim.”

Merdivenlerden indim. Garrett’in annesi gülümsedi ve onaylarcasına başını salladı. “İndiğimde sana mesaj atarım.”

“Los Angeles’ta olacaksın. Bana ünlülerin ya da en azından seksi erkeklerin fotoğraflarını gönder.”

Bekleyen taksiye geri dönerken, “Bunları sadece Snapchat’te paylaşıyorum. Onları görmek için beni takip etmen gerekecek,” diye bağırdım.

Kapıyı kapatırken son bir kez el salladım ve kendi kendime mırıldandım. “Ayrıca, yakışıklı olanlardan uzak duruyorsun, Nat. Hatırladın mı?”

Meşhur son sözler.

Bölüm 7

Natalia

Los Angeles Havaalanı'na uçmak beni hep keyiflendirirdi. Takım elbiseli şoförler, bagaj alımının yanındaki kapılı alanın arkasında çift sıra halinde bekliyorlardı. Kabin boy bavulunu taşıyarak yürüyen merdivenden inerken ellerindeki tabelaları okumaya başladım.

Bay Spellman.

Piedmont.

Laroix ailesi.

Bay Damon.

Hımmm. Acaba Matt Damon mıydı? Ne de olsa burası Los Angeles'tı. Etrafa göz gezdirerek yürümeye devam ettim. İsimlerin çoğu bilgisayar çıktısı olsa da çoğu beyaz tahtalara silinebilir kalemle elle yazılmıştı. Özellikle bir tabela dikkatimi çekmişti. İsimde bir gariplik yoktu ama kahverengi bir kese kâğıdının yırtık bir parçasına benzeyen bir şeyin üzerine yazılmıştı. El yazısı eğik, silik ve neredeyse okunaksızdı. Fakat yaklaştıkça soyadı dikkatimi çekti. Tabelada şöyle yazıyordu:

Natalia Sbagliato-Numero

yanlış numara

Her şey yerine oturmadan önce zihnimde yüksek sesle ismi tekrarladım.

Natalia.

Sbagliato. İtalyanca yanlış demekti.

Numero da sayı.

Natalia Yanlış Numara mı?

Gözlerim tabelayı tutan adamın yüzüne dikilmeden önce varlığını hissettim. Karnımın alt kısmına açıklanamaz bir sıcaklık yerleşti ve ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. Yine de bakışlarım ukala gülüslü adaminkilerle buluştuğunda, yapabileceğim tek şeyi yaptım: kendi ayaklarıma takılıp kıcımın üstüne düştüm.

“İyi misin?”

Utanç, heyecan ve öfkenin karışımından pembeleşmiş bir suratla havaalanında kıcımın üzerine yayılmışken soğukkanlı olmak imkânsızdı. Ayrıca Hunter hatırladığımdan çok daha yakışıklıydı. Kaliforniya güneşiyle yanmıştı, dizlerim yerde olduğu için memnun olacağım kadar rahat ve kendinden emin bir biçimde giyinmişti. Ancak önümdeki adamı ne kadar beğensem de dengemi bozmasından da bir o kadar nefret ediyordum. Nefret kısmıyla idare edecektim.

“Burada ne işin var?”

Hunter, bizi ayıran çıkış bariyerinin üzerinden atlamıştı ve ben neredeyse düşecekken yanımda diz çökmüştü. “Seni almaya geldim. Üzerinde adının yazdığı tabelamı görmedin mi?”

“*Natalia Sbagliato-Numero?* Şirinmiş. Çok şirin. İtalyanca bildiğimi nereden öğrendin?”

Hunter kalkmama yardım etmek için elini uzattı. “Derek ve Anna’nın düğününün olduğu gece, ağzının içinden bana küfürler mırıldanıyordun.”

Bunu hatırlamıyordum. Yine de gecenin büyük bir kısmı bulanıktı. Elini tuttum ve ayağa kalktım. “Samantha’ya ne oldu? Beni almaya gelecekti, böylece yarınki parti için kalan küçük işleri halledebilecektik.”

Hunter’ın yüzü çocuksu bir gülümsemeyle parladı. “O küçük işlere yardım etmeyi teklif ettim.”

Samantha’yı tanırdım. Ablasına benziyor olabilirdi ama ablasının enerjisine sahip değildi. Aslında Sam’i tanımlamak için tembel kelimesi daha yerinde olabilirdi.

“Eminim iki kez sormana gerek kalmamıştır.”

“Hayır. Sırf seni havaalanından alabilmek için hepsini yaptım.” Hunter valizimin sapını tuttu. “Beklememiz gereken başka bir bavul var mı?”

“Hayır. Bu kadar. Fazla bagajla uğraşmaktan nefret ediyorum.”

“Kısa süreli otoparka park ettim, yani çok uzak değil.”

Kalabalık havaalanı ve park alanında birlikte yürüdük. Hunter’ın adımları benimkilerden daha büyüktü, bu yüzden ışık için yaya geçidinde durup tekrar yürümeye başladığımızda, şortunun içinde kışının ne kadar güzel görüldüğüne bakma fırsatım oldu. *Eminim gününün tamamını squat yaparak geçiriyordur.*

Aracına vardığımızda, pırıl pırıl, temiz, son model, siyah bir kamyonet görünce şaşırmadım. Çalıştırmak için düğmeye bastı ve benimle yolcu tarafına yürüdü. Kapıyı açtığı anda aşağıya doğru elektrikli bir basamak indi. Buna sevinmişim çünkü kamyonet yerden gerçekten yüksekti. Hunter çantamı arka koltuğa koydu ve kapıyı kapattıktan sonra koşarak sürücü tarafına geçti.

İçerisi düşündüğümünden daha genişti.

Beni arabasını incelerken yakaladı. “Ne?”

“Bu şey çok büyük.”

Yüzünde pis bir sırıtma belirdi. “Bunu daha önce de söylemişlerdi. Sık sık.”

Gözlerimi devirdim. “Kamyoneti kastetmiştim. Aslında bir kamyonete hiç binmemiştim.”

“Peki, ne sonuca vardın?”

Hunter’ın arabası tipik bir iş kamyoneti değildi. Daha çok süslü bir SUV’ye benziyordu; koltukları dikişli en iyi deriyle kaplanmıştı, muazzam miktarda elektronik donanımı ve koyu renkli ahşap çizgileri olan bir ön paneli vardı.

Başımınla onayladım. “Güzelmiş. Sana yakışıyor.”

Bir elini direksiyona koydu. “Bana yakışıyor, öyle mi? Sen ne kullanıyorsun?”

“Ne sürdüğümü düşünüyorsun?”

Sanki biraz düşünecekmiş gibi gözlerini kıstı, ardından da arabayı hızla geri vitesine taktı. “Kolay. Prius. Prius kullanıyorsun.”

“Nereden biliyorsun? Anna söyledi, değil mi?”

“Hayır. Arkadaşın Anna bana senin hakkında hiçbir şey anlatmadı. Soyadını ya da telefon numaranı bile öğrenemedim.”

“Peki nereden biliyorsun?”

“Sana uyuyor. Tıpkı benim ve kamyonetim hakkında söylediğin gibi.”

Hunter park çıkış kapısına yanaştı, makineye bir bilet yerleştirdi ve otopark için kırk dolar ödedi.

“Tanrım. Bu JFK’de park etmekten daha kötü.”

“Trafik de öyle. Ve ev fiyatları.”

“Peki insanlar neden burayı bu kadar çok seviyor?”

Hunter eliyle pencereyi işaret etti. “Yıl boyunca güneşli. Bundan daha iyisi olamaz.”

“Ben dört mevsim olmasını seviyorum.”

* New York’ta bulunan üç havaalanından biridir.

VI KEELAND

Güldü. Oldukça derinden ve yüksekti. “Anna şaka yapmıyormuş.”

“Ne?”

“İlk tanıştığımızda birbirimizin zıttı olduğumuzu ve birbirimizi öldürebileceğimizi söylemişti.”

Çoğu gün kahvaltıda ne yediğimi zar zor hatırlıyordum. Yine de Anna'nın dokuz aydan daha uzun bir süre önce söylediklerinden sonra Hunter'ın yaptığı yorumu hatırladım. “*Birbirimizi öldürebiliriz ama sikişirken ölmek iyi bir seçenek gibi duruyor.*”

LAX'in labirentinde manevra yaptıktan sonra Hunter otoyola çıktı. “Peki Natalia Sbagliato-Numero, neden bana yanlış numara verdin ve Anna'nın doğrusunu vermesine izin vermedin?”

Pencereden dışarı baktım. “Bunun en iyisi olacağını düşündüm.”

“Kimin için en iyisi?”

“İkimiz için de.”

“İkimiz için mi? Yani benim için en iyisinin ne olduğunu biliyorsun, öyle mi?”

“Sadece seni kırık bir kalp derdinden kurtarmaya çalışıyorum.”

Hunter bana baktı, dudaklarının kenarı seğiriyordu. “Kırık bir kalp, ha? Yatağında bir gece geçirdikten sonra yıllarca sana takılıp kalacağımı mı sanıyorsun?”

Yüzümü ona döndüm. “Dokuz ay oldu ve sen yatağında geçirdiğin bir geceden sonra hâlâ peşimdesin. Üstelik seninle sevişmedim bile. Yapsaydım ne halde olacağını bir düşünsene.”

Hunter başını salladı. “Anna'nın yanıldığı bir konu vardı. Birbirimize tamamen zıt olduğumuzu söylemişti ama sen de en az benim kadar kendini beğenmiş ve ukalasın.”

405'e girdik ama Anna'nın kız kardeşi Samantha'nın yaşadığı yer güneyde olmasına rağmen biz kuzeye gidiyorduk. Anna yarınki partiden önce beni görmesin diye bu gece onun evinde kalacaktım.

"Yanlış yöne gidiyorsun."

"Hayır, gitmiyorum. Sam bugün onunla kalan işleri halledeceğini söyledi."

"Gidiyorsun. Sam kuzeyde değil, güneyde yaşıyor."

"Ah. Kafa karışıklığını anlıyorum. Günü Samantha ile kalan hazırlıkları yaparak geçireceğini sanıyorsun."

"Planım buydu..."

"Sadece seni almayı değil, Sam'in işlerinin çoğunu yapmayı kabul ettim. Bu da günü benimle onun işlerini yaparak geçireceğin anlamına geliyor."

"Bunu neden kabul ettin?"

"Çünkü seni kamyonetimde esir tutarken benden kaçamazsın."

"Tanrım, bunlar inanılmaz kokuyor." Sam'in yapılacaklar listesinde ikinci sıradaydık. Leylak dolu on sekiz masa ortası süsü alacağımız için çiçekçi dükkânı Bold Blossoms'a gelmiştik. Tezgâhın arkasındaki kadın onları kutularken ben de dükkânda dolaşıp çeşitli aranjmanları ve bitkileri kokluyordum.

"Nedir bu?"

"Kokulu bezelye çiçeği." Elimi narin mor çiçeğin etrafına doladım. "Al bakalım, kokla."

Hunter eğilip derin bir nefes aldı. "Gerçekten güzel kokuyor."

"Değil mi? Bana büyükannemi hatırlatıyorlar. On yaşındayken annem bizi İtalya'ya onu ziyarete götürmüştü. Nonna'nın arazisinin her yerinde yabani olarak yetişiyorlardı. Küçük evinin

etrafında bir çit vardı ve çitin etrafını öyle bir sarmışlardı ki beyaz parmaklıkları neredeyse göremiyorduk. Pazar günleri sos ve bezelye kokusu, işte benim Nonna Valentina'm hep böyle aklımda kalacak. Ben genç bir kızken öldü. Annem pazar günleri sos geleneğini sürdürdü ama yaşadığı Howard Plajı'nda, açık havada bezelye yetiştirmek için hava çok soğuk.”

“Kalabalık bir İtalyan ailesine mi sahipsin?”

“Dört kız kardeşiz. Her pazar akşamı annemlerde yemek için bir araya geliyoruz. İki kız kardeşimin çocukları var, ikişer kız. Çok fazla testosteron yok.”

Çiçekçi arka taraftan çıktı. “Hepsini paketlemeyi bitirmek üzereyiz. Ben sizi ararım, siz de aracınızı arka tarafa çekersiniz. Sonra da arabanıza yükleriz.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Hunter. Bezelye bitkisini işaret etti. “Onu da alacağız.”

“Umarım bu benim için değildir. Onu uçağa alamam.”

“Değil. Benim evim için. Hiç çiçeğim yok.” Göz kırptı ve çiçekçinin duyamayacağı şekilde eğildi. “Ayrıca, uyandıktan sonra koklamak istersin diye düşündüm.”

Hakkını vermeliydim; neredeyse bir yıl olmasına rağmen hâlâ kararlıydı.

Hunter kutulanmış orta süslerini ve yeni bitkisini kamyonetin arkasına yükleyip bagaj kapağını kapattı.

Yolcu koltuğuna otururken, “Listemize göre sıradaki durağımız neresi?” diye sordum.

“Benim evim.”

“Senin evin mi? Sanmıyorum. Yapacak işlerimiz var.”

“Bu da listenin bir parçası. Sam benden parti için bir dilek havuzu yapmamı istedi. Bu sabah boyadım. Kamyonuma yüklemeyi önce kurması gerekiyordu.”

Hunter, yüzümden söylediği şeylerin saçmalık olduğunu düşündüğümü anladı.

“Hayır, gerçekten,” dedi.

“Yani bu beni yatağına atmak için bir hamle değil.”

“Değildi. Yine de artık seni evimle etkileyebileceğıme göre, benden faydalanmaya çalışırsan yaptıklarından sorumlu olamam.”

“Sen delisin.”

“Belki de öyledir, Tatlı Bezelyem. Ama henüz evimi görmedin.”

Hunter’ın evi inanılmazdı. Ayrıca hiç beklediğim gibi değildi. Geniş bir arazinin ortasında ağaçlarla çevrili, endüstriyel malzemeler, doğal ahşap ve kayaların harmanlandığı, rustik tarzda bir kulübeydi. Yüksek pencerelere sahip gerçek taşlardan yapılmış dış cephe, Hunter Delucia’dan beklediğimden daha çok HGTV’nin rüya evlerine benziyordu.

Evi incelemeye devam ederken kamyonetten indim. “Bu gerçekten senin mi? İnanılmaz bir şey.”

“Kendim tasarladım ve inşa ettim. Altı yılımı aldı.”

“Vay canına. Hiç beklediğim gibi değil.”

“Ne bekliyordun ki?” Kamyonetin arkasına doğru yürüdü, kapağı indirdi ve yeni bitkisini dışarı çıkardı.

“Bilmiyorum. Sanırım daha göz önünde olan bir şey, bu kadar doğal ve güzel değil.” Akan suyun sesi dikkatimi çekti. “Gerçekten akan bir deren var. Ve ağaçların. Bir sürü ağaç.”

“İnşa etmem iki kat daha uzun sürdü çünkü kesilmesi gereken ağaç sayısını azaltmak için küçük ekipmanlar kullandım.

* Televizyon kanalı.

Pencerelerimi açtığımda doğaya bakmak istiyordum. Araziyi boğmak yerine onu sergileyen bir şey yapmaya çalıştım.”

“Kesinlikle başarmışsın. Kendimi otoyoldan on dakika uzakta değil de ormanın ortasında bir kulübede gibi hissediyorum.”

“Beğenmene sevindim. Hadi, sana içeriyi göstereyim. Bu sadece turun başlangıcı.” Kapının kilidini açtı ve beni içeri sokmak için elini belli belirsiz sırtıma değdirerek beni yönlendirdi. “Sanırım turun sonlandığı oda -benim yatak odam- favorin olacak.”

Güldüğümü gizleyerek gözlerimi devirdim.

İçerisi de en az dışı kadar güzeldi. Sade, abartısız ve şaşırtıcı derecede çevre dostuydu. Büyük paslanmaz mutfak oturma odasından granit kaplı bir ada ile ayrılıyordu. İki çift Fransız kapısı evin arka tarafında, taştan bir şöminenin inşa edildiği devasa bir verandaya açılıyordu.

Hunter dışarıyı işaret etti. “Bu hızla gidersem şömine bir altı yılımı daha alabilir.”

“Tüm bunları senin inşa ettiğine inanamıyorum. Ticari mülkler ve alışveriş merkezleri inşa etmek için parkları ortadan kaldırırken çevre dostu bir evde yaşıyor olman biraz ironik.”

“İnşaat benim işim. Beni yanlış anlama, işimi seviyorum. Yine de bu, inşa ettiğim mega alışveriş merkezlerinden birinde yaşamak istediğim anlamına gelmiyor. New York’ta yüksek bir binada mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Temiz hava ve güneş ışığının azalmasına katkıda bulunan yüksek bir binada yaşıyor olman kirliliği sevdiğin anlamına mı geliyor?”

“Hayır. Sanırım haklısın.”

“Ben her zaman haklıyım.”

yanlış numara

“Beni gezdirdiğin ve ağzın yerine el işlerinin beni etkilemesine izin verdiğin zamanlarda gözüme daha hoş geliyorsun.”

Hunter güldü. “O zaman devam edelim. Yan odada ellerimin seni etkileyeceği pek çok yol düşünebilirim. Gerçi orada ağzımı kullanmamın daha çok hoşuna gideceğine eminim.”

Tabii ki turdaki bir sonraki oda Hunter’ın yatak odasıydı.

“Vay canına.”

Işıkları açtığında ağzım açık kaldı. Evin diğer odaları gibi burası da geniş ve aydınlıktı. Kral boy platform yatak, iki duvardan ormana benzeyen bahçenin en iyi manzarasını görecek şekilde yükseltilmişti. Bu manzaraya tepesinde mavi alakarganın tünediği bir kuş yuvası da dahildi. Dışarıya bakmak için pencerelere doğru adım attım. Daha yakından bakana kadar birden fazla kuş yuvası olduğunu fark etmemiştim. Aslında, çok fazlalardı.

“Kuş gözlemcisi misin?”

“Hayır. Annem yleydi. Yine de hep büyük bir Macaw pağanı istemiştim. Elim eki tutmaya başladığından beri her yıl doğum günü için ona bir kuş evi yapardım. İçine tohum koyar ve dışarıdaki kuşları seyrederdi, ben de gizliden gizliye ipucunu alıp bize bir kuş almasını umardım.” Hunter pencerenin önünde yanımda durup sağ taraftaki bir ağaç dalına asılı kuş evini işaret etti. “İlk yaptığım buydu. Yedi yaşındaydım. İçine bakarsan annemin plastik kuşlar koyduğunu görürsün. Uzun süre bunu gerçek kuşları çekmek için yaptığını düşündüm. Ama birkaç yıl sonra bunu yapmayı bıraktı. Bir yıl sonunda ona nedenini sordum ve bana sonunda iyi bir kuş evinin nasıl yapıldığını öğrendiğim için olduğunu söyledi. Görünüşe göre plastik kuşların diğer kuşları çekmekle hiçbir ilgisi yoktu. İlk yaptığım birkaç evin içinde çiviler vardı ve onların kuşlara sapanacağından korkuyordu.”

Güldüm. “Bu çok komik. Sana söylemek istememesi çok hoş. Dışarıda kaç tane var?”

“On tane. Yediden on yediye kadar her yıl bir tane yaptım. İsteddiği tek şey buydu.”

“Üniversiteye gidince yapmayı bıraktın mı?”

“Hayır. Annem ben on yedi yaşındayken vefat etti.”

“Ah. Çok üzüldüm.”

“Teşekkür ederim.” Dışarıda etrafına bakındı. “Burayı çok severdi. Birkaçının üzerine biraz kuş yemi koyarsam, dışarısı bir kuş cennetine dönüşüyor.”

Gözlerimi hâlâ pencereden dışarı bakan Hunter’a çevirdim. Gün ışığında daha genç görünüyordu. “Sende görüldüğünden daha fazlası var.”

Dikkatini tekrar bana verdi. “Tanıştığımız ilk gece sana bunu anlatmaya çalışmışım. Görmem gereken daha çok şey var. Ve sana gösterebilmem için mükemmel bir yerdeyiz.”

Sözleri alaycıydı ama uzanıp kalçamı kavradığında ve bir adım daha yaklaştığında, vücudumun hissettiği şeylerin komiklikle bir alakası yoktu.

Son dokuz ay boyunca birkaç farklı erkekle çıkmıştım. Hiçbiri Hunter’ın basit bir dokunuşla yapabildiği gibi fitilimi ateşleyememişti. Aslında aradaki fark o kadar belirgindi ki, hafızamın adamın bana yaptıklarını abarttığına kendimi inandırmıştım. Görünüşe göre abartılan tek şey, benim inkârımdı.

“Öp beni.” Sesi alçaldığında, parmaklarını dudaklarımda gezdirmek için uzandı. “Bu dudakları rüyamda görüyorum.”

“Bu iyi bir fikir değil.” Sesim kendime bile inandırıcı gelmiyordu.

“Bu çok iyi bir fikir.” Başını yavaşça eğdi.

“Yapacak işlerimiz var.”

“Bekleyebilirler. Sadece bir öpücük.”

yanlış numara

Bu adamla bir kez öpüştükten sonra kendimi kontrol edebileceğimden emin değildim. Onu durdurmam için bana bir şans verir gibi yavaşça hareket etti, ben de bunu yapmayı planlıyordum. Ancak bedenim beynimle tamamen çelişiyordu ve onlar büyük bir çekişme içinde savaşmakla meşgulken, Hunter'ın dudakları benimkilerin üzerine kapandı.

Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu unutmuştum. Kollarını bana dolayıp aramızdaki boşluğu kapattığında dokunuşunun sertliğiyle doğrudan çelişiyorlardı. Dokunuşunun verdiği hissi unutmak için kendimi zorlamış olsam da bedenim nasıl tepki vereceğini unutmamıştı. İçgüdüsel olarak bacaklarım havalandı ve onun beline dolandı. Hunter bizi pencerelerden uzaklaştırdı ve ben nereye gittiğimizi fark edemedenden pelüş yorganı sırtımda hissettim.

“Hunter,” diye güçsüzce itiraz etmeye çalıştım.

“Sadece bir öpücük,” diye hırladı. “şimdilik.”

Gerçek bir öpüşme yaşamayalı yıllar olmuştu. Vücutlarımız birbirine dolanmıştı, onun sertliği benim yumuşaklığıma baskı yapıyordu. Saçlarını, sırtını, onu daha da yakınlaştırmak için elime geçirebildiğim her şeyi yokladım. Onu herhangi biriyle deneyimlemediğimi hatırlayamadığım bir tutkuyla öperken vücudumdaki her sinir ucu daha fazlası için can atıyordu.

Yüzlerce kez öpülmüştüm ama yine de bu, ergenliğimdeki o ilk öpüşme seansı kadar heyecan vericiydi. Belki de daha fazlasıydı çünkü hiçbir genç erkeğin vücudu, Hunter Delucia'nın sert vücudunun bana yaslandığı andaki gibi hissettirmiyordu.

Kalçamda belli belirsiz bir titreşim hissettim ama tüm vücudum titriyordu, bu yüzden durana ve sonra ikinci kez tekrar başlayana kadar ceptelefonu olduğunu fark etmedim. “Senin-”

“Umurumda değil,” diye tısladı Hunter.

Sesindeki çaresizlik, dudaklarım onunkine yapışık kalsa bile dudaklarımın kenarının kıvrılmasına neden oldu. Fakat on saniye sonra telefonum çalmaya başladı. Lanet şeyi nereye düşürdüğümünden bile emin değildim. Görmezden gelmek ilk seferinde işe yaramıştı ama benimki ikinci kez çaldığında bu imkânsız hale gelmişti.

Kendimi Hunter'ın altından kurtardım ve telefonumu yerde, öpüşmeye başladığımız pencerenin yanında buldum. Cevap vermek için kaydıramadan tekrar çalmaya başladı. Cevapsız arama kaydedildiğinde Samantha'nın adı çıktı.

"Arayan Sam'di."

Hunter cebinden telefonunu çıkarıp arama geçmişini kontrol etti. "Aynı," diye homurdandı. "Muhtemelen yapılacaklar listeme altı şey daha eklemek istiyordur."

Hunter'ın ellerinin saçıma yaptıklarını düzeltmek için bir saniyemi ayırdım ve sonra *geri ara* tuşuna bastım.

"Neredesin sen?" Samantha'nın sesi paniklemiş gibiydi.

"Sakin ol. Çiçekleri çoktan aldık ve Hunter'ın evinde dilek havuzunu hazırlıyoruz. İhtiyacın olan her şeyi halledeceğiz."

"Hayır! Parti falan olmayacak. Anna'nın doğum sancısı başladı. Kalan işleri unut. Onun yerine bir bebeğimiz olacak."

"Aman Tanrım! Ama hâlâ altı haftası var." Telefonu elimle kapatıp Hunter'a bağırdım. "Anna doğuruyor!"

"Doktor bebeğin yeterince büyük olduğunu ve suyu geldiği için onu durdurmaya çalışmadıklarını söyledi. Şimdiden dört santimetre açılmış."

"Hangi hastane?"

"Cedars-Sinai."

"Hemen geliyoruz."

Bölüm 8

Natalia

“Ne? Bebek doğdu mu? Kaçırdım mı?”

N Bekleme odasında birkaç dakika uyukladıktan sonra hafif bir tıkırtıyla uyanmıştım. Altı kişilik bir grup halinde, öğleden sonra ikiden beri buradaydık. Şu anda saat neredeyse sabahın ikisiydi ve bu Kaliforniya saatiydi. Benim için ise saat sabahın beşiydi, bir gün önce uyanmamın üzerinden tam yirmi dört saat geçmişti. Uçuş için kalktığımdan bu yana sadece bir gün geçmiş olması imkânsız gibi geliyordu.

Hunter, karşımızda oturan Anna'nın iki kız kardeşini uyan-dırmamak için alçak sesle konuştu. “Gidip Derek'in annesi için bir kahve makinesi bulacağım. Omzuma yaslanmış uyuyordun ve kalktığımda başının düşmesini istemedim.”

“Ah. Tamam. Teşekkürler.” Kaskatı kesilmiş boynumun arkasını ovuşturdum. Hunter'a baktığımda yüzümün olduğu yerde ıslak bir nokta bulunca irkildim. Burnumu buruştur-dum. “Sanırım üzerine biraz salya akıtmışım. Özür dilerim.”

“Ayrıca horluyordun. Bir fincan kahve ister misin yoksa döndüğümde gömleğimdaki su birikintisini artırmaya devam mı edeceksin?”

VI KEELAND

Kollarımı başımın üzerine uzatarak esnettim. “Seninle gelip biraz yürüyeceğim. Sana yaslandığım için kaskatı kesilmişim.”

“Evet. Bana yaslandığın için ben de *kaskatı* kesildim. Gömleğinin altını mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Bu arada kırmızı sutyenin *hoşmuş*. Seksi.”

“Sabahın ikisinde bile sapıksın.”

“En iyi tarafımı ortaya çıkarıyorsun, Tatlı Bezelyem.”

İkimiz gerçekten çalışan bir kahve makinesi bulana kadar hastanenin koridorlarında dolaştık. Margaret’in kahvesini alıp döndüğümüzde Derek bekleme odasında herkese son durumu anlatıyordu. “Yedi santim açılma olmuş. Birkaç saattir burada sıkışmış durumda. Doktor bebeğin doğumunun muhtemelen biraz daha zaman alacağını söyledi.”

“Mükemmelliği aceleye getiremezsin,” dedim.

Derek sanki son on iki saattir doğum sancısı çekiyormuş gibi görünüyordu. Elini saçlarının arasında gezdirdi. “Ayaklarımdın ağrısı beni öldürüyor. Gerçi bunu Anna’ya söylesem beni gerçekten öldürebilir.”

Margaret güldü. “Ben olsam ayak ağrısını kendime saklardım.”

Derek bakışlarını Hunter’a çevirdi. “Bu arada, Anna sana da çok kızgın.”

“Bana mı?” dedi Hunter. “Ben ne sikim yaptım ki?”

“Anna’nın hamile olduğunu sana ilk söylediğimiz zamanı hatırlıyor musun?”

“Sanırım?”

“Ne demiştin?”

Hunter’ın yanıtı bir tahminden ibaretti. “Tebrikler mi?”

“Hayır. En sevdiği amcasıyla aynı gün doğması için çocuğu altı hafta erken doğurabileceğimizi söylemiştin.”

Hunter gülümsedi. “Sanırım öyle demiştim.”

“Evet, şey... karım bebeğin birkaç saat önce doğmuş olacağını düşünüyordu ama doğum gününü seninle paylaşmak için geciktiğine inanıyor.”

“Yani hâlâ doğum sancısı çekiyor olması benim suçum mu?”

Derek gülümsedi. “Benim hatam olmasından iyidir. Aslında o çılgın teoriyi ortaya atana kadar da öyleydi.”

“Herkes için bu suçu üstüme alıyorum. Sorun değil.”

Derek bir dahaki gelişinde çocuğunun doğumunu ilan edeceğine dair söz vererek doğum ünitesinin kapısından içeri girdi.

Öldürecek zamanımız çoktu. Bu yüzden Hunter ile dışarı çıkıp temiz hava almak için hastanenin etrafında bir tur atmaya karar verdik. Hava karanlıktı ama Los Angeles güneşi doğmaya başlamıştı.

“O zaman doğum günün kutlu olsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Kaç yaşına girdin?”

“Otuz.”

Yüzümü ona dönerek geriye doğru adımlar atmaya başladım. “Vay canına. Önemli bir doğum günü. Herhangi bir planın var mı?”

“Siz hanımlar Anna’ya bebek partisi verirken benim de Derek ile bir şeyler içmem gerekiyordu. Sonra da kamyonetime hediyeleri yükleyip Derek ve Anna’nın evine götürmekle görevlendirilmiştik. Planım, misafirlerini geçen yıl düğünde bıraktığımız yerden öpüşmeye devam etmeye ikna etmeye çalışmaktı.”

Güldüm. “Görünüşe göre kendini aşmışsın. Bunu bu öğleden sonra yaptık.”

“Bu akşam benimle yemek yer misin?”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Hunter suratını astı. “Otuzuncu yaş günümde beni yalnız mı bırakacaksın?”

“İçimden bir ses istemiyorsan yalnız kalmak zorunda olmadığını söylüyor. Bahse girerim parmağını şaklattığın anda kendine bir randevu ayarlayabilirsin. Aslında, neden kız arkadaşınız yok, Bay Delucia? Sizin sorunuz ne?”

“Kız arkadaşım olmadığı için bende bir sorun olmak zorunda mı? Bu öğleden sonra beni öptüğüne göre erkek arkadaşın olmadığını tahmin ediyorum. Bu sende bir sorun olduğu anlamına mı geliyor?”

“Hımmm... Öncelikle, *beni* öpen *sendin*. Ben bir şey yapmadım. İkincisi, bir erkek arkadaşım yok. Aksi halde kim başlatmış olursa olsun o öpücüğün devamı gelmezdi. Ve üçüncüsü, evet, bende bir sorun var.”

Hunter olduğu yerde durdu. Hava karanlık olabilirdi ama yüzündeki haklı endişeyi görebiliyordum. “Senin sorunun ne?”

“Yirmi sekiz yaşında boşandım. Eski kocam federal hapis-hanede. Benim olmayan ve beni pek de umursamayan on beş yaşındaki bir çocuğun tam velayetine sahibim. Annemden, on beş yaşındaki çocuğun benden daha az nefret etmesi için pahalı bir lisenin masraflarını karşılamak üzere asla geri ödeyemeyeceğim yirmi bin dolar borç aldım. Devam edeyim mi?”

“Evcil hayvanlara kötü davranıyor musun?”

“Evcil hayvanlara mı? Tabii ki hayır.”

“İnsanları düştüklerinde tekmeliyor musun?”

“Hayır.”

“Hiç soygun, kundaklama, cinayet veya saldırı suçu işledin mi?”

“Asla.”

“O zaman düzeltilemeyecek bir sorunun yok.”

“Ya düzeltilmek istemiyorsam?”

“O zaman bu iyi. Çünkü ben de seni düzeltmek istemiyorum.”

“İstemiyor musun?”

Hunter başını salladı. “Sadece seni becermek ve bir süredir hasarlı olan şeyleri unutmanı sağlamak istiyorum.”

“Gerçekten çok kabasın.”

“Olabilir ama en azından dürüstüm. Eski kocanla aranda ne var bilmiyorum ama sanırım erkeklere karşı bu kadar temkinli olmanın nedeni onun dürüst olmaması.”

Tabii ki haklıydı, Garrett beni derinden yaralamıştı. Güven cam gibiydi. Kırıldığında paramparça olurdu ve her şeyi tekrar yapıştırmayı başarsan bile, her zaman çatlaklar kalırdı. Asla bütün olduğu zamanki kadar güçlü olmazdı.

“Doğum günün için arkadaş olarak yemeğe çıkmaya ne dersin? Seks beklentisi olmadan sadece güzel bir yemek yiyip geceyi bitiririz. Yemeğin parasını bile öderim.”

“Olur. Yine de yemeği sen ödemeyeceksin. Bu anlaşmayı bozar. Yemeği ben öderim ya da yemekten sonra seks yapmayacağın başka birini bulursun.”

Kahkahamı bastıramadım ve elimi uzattım. “Pazarlık yapmamı gerçekten zorlaştırıyorsun, doğum günü çocuğu. Anlaştık.”

Hunter elimi sıkmak için tuttu ama sonra beni kendine doğru çekmek için kullandı. Alnımdan öptü. “Ben pek çok şeyi zorlaştırırım. Ve seks yapmamayı kabul etmiş olmam, bir tur daha öpüşme ve sürtünmeden kurtulduğun anlamına gelmiyor.”

“Sabırsızlanıyorum.” Şaka yapıyormuşum gibi güldüm ama söylediklerimde çok fazla gerçeklik payı vardı.

Caroline Margaret Weiner, on sekiz saatlik bir doğum sancısının ardından sabaha karşı 3.47’de dünyaya geldi. Yeni babanın mavi önlükleriyle koşup bebeğin doğduğunu söylediği pek çok film izlemiştim ama gerçek hayatta bunun bir parçası

olmak büyüğü bir şeydi. Derek gözleri dolu dolu dışarı çıktığında yüzünde cerrahi maske ve başında ise şapka vardı.

“Kızımız oldu.”

Gözyaşları akmaya başlamadan önce iki küçük kelimeyi ancak söyleyebilmişti. Ondan sonra odada tek bir kuru göz bile kalmadı.

Son birkaç yılda hayatım darmadağın olduktan sonra asla çocuk sahibi olmayacağıma yemin etmişim. Fakat Anna'nın bebeğini pencereden gördüğümde kalbimin etrafına ördüğüm aşılmaz duvarda küçük bir çatlak oluştu. Bir saat daha bekledikten sonra sırayla yeni anneyi ziyaret ettik.

Anlaşılan Derek karısına parti için uçakla geldiğimi söylememişti. Ve ona gelemeyeceğimi söylediğim için, içeri girdiğimde oldukça şaşkıındı.

“Buradasın! Gerçekten buradasın!”

“Tanrı'ya şükür geldim. Parti için gelmeseydim bunu kaçıracaktım.” Bir hemşire kapıyı çalana kadar ikimiz de birbirimize sarılmış, sevinç gözyaşları döküyorduk. Bebeği tekerlekli bir beşiğe koymuştu.

Hemşire, “Anneye güzel bebeğini gösterme zamanı geldi,” dedi. Portatif beşiğin tekerleklerini kilitledi ve yeni doğmuş Caroline bebeği yavaşça dışarı çıkardı. Sevimli küçük şey kundaklanmıştı. Görebildiğim tek şey tatlı, küçük pembe yüzüydü.

Hemşire Anna'ya fazladan battaniye ve bebeği yatırması için bir yastık verirken, ben de lavaboya gidip ellerimi yıkadım ve ek bir önlem olarak ellerime biraz dezenfektan sıktım. Hemşire kapıyı arkasından kapatır kapatmaz arkadaşımın yanındaki yatağa tırmandım.

“Aman Tanrım. Çok güzel bir kız. Tıpkı sana benziyor.” Gözlerimi güzel yenidoğandan ayırarak hayat boyu birlikte olduğum suç ortağıma baktım. “Bir bebeğin var.”

“Siktir, bir bebeğim var,” dedi.

Güldüm. “Tatlı yeğenimin yanında o kelimeyi kullanmanın gerektiğini düşünüyorum.”

Gülümsemesi soldu. “Aynı anda senin de bir tane doğurman ve yan komşumuz olman gerekiyordu, böylece onları küçükken bebeklerimize yaptığımız gibi bebek arabalarında gezdirebilirdik.”

Bebeğin yanağını okşadım. Teni yumuşacıktı. “Belki buraya taşınabilmek için eski kocamı Batı Yakası’ndaki bir cezaevine naklettirmeyi düşünebilirim. Sence ekstra büyük arabalar yapıyorlar mıdır? Eminim Isabella onu bir tanesine tıkıştırıp seninle gezdirmeme aldırmaz.” Eğilip bebeği kokladım. “Tanrım, çok güzel kokuyor.”

Yatağın içinde kendi küçük dünyamıza gömüldüğümüz için Derek ve Hunter’ın odaya girdiğini duymadık. Onları fark etmemizi sağlayan Hunter’ın sesi oldu.

“Az önce bebeği mi *kokladın*?”

Derek güldü. “O her şeyi koklar.”

“Öyle bir şey yapmıyorum.” *Kesinlikle* yapıyordum.

Meraklanan Hunter yatağa doğru yürüdü. “Nasıl kokuyor?”

“Bebek gibi,” dedim.

Hunter gözlerini kısarak bana baktı, ardından öne doğru eğilip derin bir nefes çekerek Caroline’ı kokladı.

Derek bunu eğlenceli bulmuştu. “Tanrım, umarım çocuğum bir dakika önce bezini denemeye karar vermiştir.”

Bebeği tekerlekli taşıyıcıyla getiren hemşire geri dönerek koklama şenliğimizi yarıda kesti. “Caroline’ın nasıl emdiğini görmeye hazır mıyız?”

Anna başını sallayarak onayladı. Gergin görünüyordu. “Olabileceğim kadar hazırım.”

“İlk birkaç sefer biraz sinir bozucu olabilir, bu yüzden sen arkadaşlarınla vedalaşırken ben de sana bir destek yastığı ve göğüs pedi getireyim. Onlar bekleme odasına gidebilirler, istersen işin bitince gidip onları çağırırım.”

“Hayır, sorun değil,” dedi Anna. “Eve gidip biraz dinlenmeleri gerekiyor. Bütün gece buradalardı. Gidip uyumaya ne dersiniz? Eğer kendinizi iyi hissederseniz bu gece geri gelirsiniz.”

Gerçekten çok yorulmuştum. Ve Anna’nın benden daha fazla uykuya ihtiyacı olduğuna emindim. “Tamam.”

“Size anahtarlarımı vereyim,” dedi Derek.

Planımın partiden sonra Anna ve Derek’le kalmak olduğunu tamamen unutmuştum. Anna evde yokken orada kalmak tuhaf olurdu. Ayrıca, evde ilk kez yeni doğmuş bir bebekleri olacağı için mahremiyete ihtiyaçları vardı.

“Sorun değil. Bir otele yerleşirim.”

“Saçmalama. Bizim evde kal. Zaten ben eve gelene kadar Derek zamanının çoğunu burada geçirecek.”

Hunter araya girdi. “Kalacak bir yeri olduğundan emin olacağım.”

“Emin misin?” diye sorguladı Anna.

“Evet. Hepimiz biraz dinleneceğiz ve daha sonra ziyaret için geri geleceğiz.”

Anna esnedi. “Tamam.”

“Güle güle, güzel kız.” Caroline’ın yanağını son bir kez okşayıp onu tekrar kokladım.

“Yakınlarda kalabileceğim bir yer biliyor musun?”

“Elbette.”

Hunter’ın kamyonetinin deri koltuğuna yaslanıp gözlerimi kapattım. “Üniversiteden beri bu kadar uzun süre uyanık

kalmamıştım. Tam anlamıyla uykusuzluktan vücudum ağrıyor. Kendimi yaşlı hissediyorum.”

“Seni biraz uyutacağız ve kısa sürede görüldüğün kadar iyi hissedeceksin.”

Onun büyüleyici biri olduğuna dair bir şeyler mırıldandıktan sonra kendi kendime üç dakikalığına gözlerimi kapatmanın bir zararı olmayacağını söyledim. Bildiğim bir sonraki şey, Hunter’ın kamyonetinden çıkarıldığımды. Gözlerimi kırpıştırarak odaklandım. “Neredeyiz?”

“Evimdeyiz.”

“Beni bir otele götürmen gerekiyordu.”

“Hayır. Yakınlarda bir yer bilip bilmediğimi sordun, ben de evet dedim. Bildiğim bir yer vardı. Benim evim.” Bir ayağıyla kamyonetin kapısını kapattı.

“Seninle kalmayacağım.”

“Saat sabahın altısı. Otellerde giriş öğleden sonra olur. Boş bir yer bulsam bile -ki burada bu, düşündüğün kadar kolay değıl- giriş yapmak için beklemen ya da orada uyumadığın dün gecenin parasını ödemen gerekecek.”

Haklıydı. Yine de... “Burada kalamam.”

“Misafir odam var. Birkaç saat orada kalabilirsin. Eğer istediğın buysa öğleden sonra seni bir otele götürürüm. Ama bir sürü odam var ve birinde kalmanın bir zararı olmaz.”

Bir yanımdan tartışmak istiyordu. Fakat adam beni havaalanından aldığından beri koşturuyordu ve o da en az benim kadar yorgun olmalıydı.

“Tamam ama uygunsuz şeyler yapmak yok.”

Hunter sırtıttı. “Asla.”

Bölüm 9

Natalia

Doğrudan gözlerime vuran sıcak ışık huzmesi tarafından uyandırıldım. Kafam karışmıştı, nerede olduğum ya da hangi günde olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rahat yatağımda doğrulup sabah ne olduğunu hatırlayana kadar tanıdık odaya baktım. *Hunter'in evi*. Telefonumu çantamda bırakmıştım, sanırım hâlâ mutfaktaydı ve misafir odasında hiç saat yoktu. Bu yüzden ebeveyn banyosuna hızlıca bir uğradıktan sonra, Hunter hâlâ uyuyorsa onu uyandırmamayı umarak sessizce telefonumu almak için dışarı çıktım.

Sadece... Hunter *kesinlikle* uyumuyordu.

Yatak odasının koridorundan açık mutfak ve oturma odasına doğru köşeyi döndüğümde donakaldım. Sırtı bana dönük olacak şekilde ocağın başında durmuş, pastırma gibi kokan bir şey pişiriyor, bir yandan da Billy Joel şarkısıyla dans ediyordu.

Daha iyi bir manzaraya uyanamazdım. Hunter ince belinden aşağı sarkan gri bir eşofman altı giymişti ve sırtındaki kaslar bir araya gelerek geniş omuzlarına doğru uzanan bir V oluşturuyordu. Adamın spor yaptığına hiç şüphe yoktu. Gününün büyük bir bölümünü spor yaparak geçiriyor olmalıydı. Sessizce

durdum, kalçalarının müzikle nasıl hareket ettiğini izledim ve Anna'nın düğününde birlikte dans ettiğimizde ritminin ne kadar iyi olduğunu hatırladım. *Lanet olsun.*

“Umarım vejetaryen değilsindir. Tofulu hiçbir şey yapmam, özellikle de söz konusu pastırmaysa.” Kalın sesiyle irkildim. Geldiğimden beri arkasına dönmediği için beni gördüğünü düşünmemiştim. Konuşurken de hâlâ sırtı bana dönüktü.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. “Ödümü kopardın.”

Sonunda arkasını döndü. “*Ben mi?* Pastırma kızartırken kıçını dikizlemek için sana gizlice yaklaştığımı hatırlamıyorum.”

Gözlerimi kısmıştım. “Kıçını dikizlemiyordum.”

“Sorun değil. Aldırmıyorum.”

“*Kıçına bakmıyordum.*”

Hunter tekrar ocağa döndü, bir tabak çıkarmak için sağdaki dolaba uzandı ve sonra maşa kullanarak pastırmayı tavadan aldı.

“Gerçeği ne kadar inkâr edersek, üzerimizdeki gücü de o kadar artar.” Tabağı masaya koyduktan sonra arsız bir sırıtışla dikkatini bana çevirdi. “Bir daha düşündüm de inkâr etmeye devam et. Bu ona daha fazla odaklanmana neden olur.”

“Sen gerçekten koca bir götsün, bunu biliyor muydun?”

Hunter elini kulağına götürdü. “O da ne? Kıçımı gerçekten beğeniyor musun?”

“Sabahları hep böyle iğrenç mi oluyorsun? Yalnız yaşamana şaşmamalı.”

“Saatlerdir sabah olmadı. Saat neredeyse üç. Hadi gelip yemeğini ye. Yumurtaların bir dakika içinde pişecek.”

“Saat üç mü?” Kıçıyla ilgili yorumunu unutarak masaya doğru yürüdüm. “Bütün gün uyumuşum.”

“Buna ihtiyacın vardı.”

Bir fincan kahve doldurdu ve bana uzattı. “Krema ve şeker alır mısın?”

“Evet, lütfen. Bu kadar uzun uyuduğuma inanamıyorum. Saat kaçta uyandın?”

“On bir civarı.”

Hunter bana kahve getirdi. “Teşekkür ederim.” Kahveyi bana uzatırken gözlerim istemsizce göğsünü taradı. Ahmak herif bunu yaparken beni izlemeseydi, hızlı ve zararsız bir hareket olurdu. Tanrım, adam hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Tek kaşını kaldırarak sırttı.

“Kapa çeneni. Eğer bakmamı istemiyorsan gidip üstüne bir şeyler giy.”

“Bakmanı istemediğimi hiç söylemedim.”

“Nesin sen, tavus kuşu mu? Kuyruğunda tüyleri havalandırarak etrafta dolaşıp bir dişiye cezbetmeye mi çalışıyorsun?”

“Fena fikir değil. Sana kuyruğumu göstereyim.”

Gülmekten kendimi alamadım. “Baştan başlayalım. Günaydın, Hunter.”

Gülümsemesi samimiydi. Başını salladı. “Günaydın, Natalia.”

“İyi uyudun mu?”

“Uyudum. Ya sen?”

“En son ne zaman böyle ölü gibi uyuduğumu hatırlamıyorum. Bu yatak gerçekten rahat.”

“Beğenmene sevindim. Bilgin olsun, bir dahaki sefere denemek istersen ana yatak odasındaki de aynı model.”

Başımı iki yana salladım. “Kendine engel olamıyorsun, değil mi? Konu hep sekse geliyor.”

Kısık sesle gülerek yumurtaları almak için ocağa gitti. “Az önce Derek ile konuştum. Anna ve bebeğin çok iyi olduğunu, muhtemelen yarın sabah eve gideceklerini söyledi.”

“Vay canına. Çok hızlı. Sanırım eve gitmeden önce insanların benimle ilgilenmesi için hastanede birkaç gün kalmak isterdim.”

“Derek ona iyi bakacaktır.”

“Haklısın. Harika bir kocası olduğunu unutmuşum,” diye alay ettim. “Bazen var olduklarını unutuyorum.”

“Derek bana boşandığını söyledi. Ondan öğrenebildiğim tek şey buydu.”

“Derek bir beyefendidir. *Söyleyecek güzel bir şeyin yoksa hiçbir şey söyleme* kuralına uyar, o yüzden eminim Garrett hakkında söyleyecek fazladan bir şeyi yoktur.”

“Bu sabah hapishane hakkında bir şeyler söylemiştin. Sormamın sakıncası yoksa ne oldu?”

“Sana kısa versiyonunu anlatayım. Altı aylık bir flört döneminin ardından evlendim. Muhteşem, zengin bir adamla bir çatı katında Amerikan rüyasını yaşıdım. Üç yıl sonra menkul kıymet dolandırıcılığından tutuklandı ve bunların hiçbirini beklemiyordum. Her açıdan hazırlıksız yakalandım. Beni yıllık maaşımdan daha fazla bir borçla, benim adıma biriktirdiğı borçlarla *ve* benden nefret eden o zamanlar on üç yaşında olan kızının tek vasisi olarak bıraktı. İki yıl geçmesine rağmen hâlâ her ikisini de kontrol altına almaya çalışıyorum.”

“Tanrım.”

“Evet.” Konuyu değıştirmek için sabırsızlanıyordum. “Ziyaret saatlerinin ne zaman olduğunu biliyor musun?”

“3.30- 5.30 ve 6.30- 8.30 arası. Ama Derek öğleden sonra gelmeye çalışmamızı söyledi çünkü saat 6.30’da gelmesi için Anna’nın en sevdiği restorandan büyük bir sürpriz yemek siparişi vermiş.”

“Çok tatlı biri. Bir an önce yola çıksak iyi olur. Ziyarete gitmeden önce bir otele yerleşip duş almayı umuyordum ama zamanımız olacağını sanmıyorum.”

“Burada duş alabilirsin. Ve istediğin kadar da kalabilirsin. Zaten yarın sabah erkenden iş için kuzeye uçacağım, yani bu geçeden sonra burası sana kalır.”

“Çok nazıksın. Eğer gerçekten sakıncası yoksa duş teklifini kabul edebilirim. Hastaneyi ziyaret ettikten sonra da bir otel bulurum.”

“Demek istediğin yemekten sonrası mı?”

“Yemek mi?”

“Doğum günü yemeğim. Benimle yemek yemeyi kabul etmiştin.”

“Tanrım. Tamamen unutmuşum. Sanki o konuşma bu sabah değil de bir hafta önce olmuş gibi. *Hâlâ* doğum günün mü?”

“Evet. Yine de bugünden sonra meşaleyi bebek Caroline’a devrediyorum. Otuzuncu yaşım kutladığım son yaş olacak. Bundan sonra hepsi onun. Bu da son doğum günümü kutlamama yardım edeceğin anlamına geliyor.”

“Bu çok büyük bir baskı. Şimdi bir elbise giyip eğlenceli ve esprili olmam gerekecekmiş gibi hissediyorum.”

Hunter göz kırptı. “Elbisenin göğüs dekolteli ve derin yırtmaçlı olmasından çekinme.”

“Çok güzel görünüyorsun, Natalia.”

Hastaneyi ziyaret ettikten sonra Hunter beni bir otele bırakmıştı. Bu şekilde otele yerleşip akşam yemeği için hazırlanma fırsatı bulabilmişim.

“Teşekkür ederim.” Beni aldığından beri ikinci kez iltifat ediyordu. Her ne kadar seks konusunda benimle dalga geçmeyi

sevse de -ki bazen *pek de* dalga geçmiyordu- bir şekilde bu gece-ki övgüsünün samimi olduğundan emindim. “*Otuzlu yaşlarındaki bir adama* göre sen de hiç fena görünmüyorsun.”

“Bu kadar aceleci olma, otuzlu yaşlarıma gireli sekiz saat oldu.”

Garson kız masamıza geldi. “İçecek bir şeyle başlamak ister misiniz? Bu gecenin özel içkisi, hindistan cevizli margarita. İçinde taze hindistan cevizi kreması, misket limonu suyu, Co-intreau ve Patrón tekila var. Bardağın içi tuzlanmış ve kızarmış hindistan ceviziyle kaplı.”

“Hımmm. Kulağa çok lezzetli geliyor. Bunu deneyeceğim,” dedim.

Hunter bir kola sipariş etti.

“Ne? Bugün senin doğum günün. *Son* doğum günün. Bir şeyler içmek için bana katılmayacak mısın?”

“Araba kullanacağım ve sabah altıda uçağım var.”

Garsona döndüm. “Hindistan cevizli margaritayı alkolsüz yapabilir misiniz?”

“Elbette.”

“Bir tane de alkolsüz olacak. İçine de şemsiye gibi bir şey koyarsınız sevinirim. Bugün onun *otuzuncu* yaş günü.”

Gülümsedi ve siparişi için onay almak üzere Hunter’a baktı.

Hunter gülümsedi. “Olur. Teşekkürler.”

O gittikten sonra çatı katındaki Meksika restoranına baktım. Parıldayan Los Angeles manzarası nefes kesiciydi.

“Harika bir yer. Buraya sık gelir misin?”

“İlk gelişim.”

“Gerçekten mi? Buranın flört cephaneliğinde olacağını düşünürdüm; bir otelin tepesinde manzaralı ve uzun bir içki menüsü olan etkileyici bir restoran. Bir çapkının tek durak hayali gibi. Birkaç içki iç... bir oda tut...”

“Yatağımı kamyonetimin kasasında tutmayı tercih ediyorum. İşim bittiğinde kurtulmak daha ucuz ve kolay oluyor.”

Güldüm. “Akıllıca.”

“Biliyorsun, gerçekten bir fahişe değilim.”

Garson içkilerimizi getirdiğinde kendiminkinden bir yudum aldım. Hayatımda tattığım en lezzetli içkiydi. Tadı, erimiş ve kızarmış hindistan cevizli dondurmayı andırıyordu.

“Gerçekten mi? Peki son bir ay içinde kaç kadınla çıktın?”

Bir dakika boyunca bunu düşündü. “Üç.”

“Hımm. Sanırım o kadar da kötü değil.” İçkimi tekrar yudumladım ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Tabii hepsiyle yatmadıysan. Ayda üç farklı kadınla yatmak yılda otuz altı eder... On yıllık bekârlıktan sonra üç yüz altmış farklı kadın eder. Bu bir noktada biraz iğrenç oluyor.”

Hunter kaşlarını çattı.

Sırıttım. “Hepsiyle yattın, ha?”

“İş sebebiyle çok seyahat ediyorum. Bazen üç ayın büyük bir kısmını eyalet dışındaki bir şantiyede geçiriyorum, bu yüzden her zaman o kadar sık çıkamıyorum.”

“O halde seyahat ederken kimseyle çıkmıyorsun, öyle mi? Seyahatleyken hiç barda bir kadınla tanışıp onu odana getirmedi mi?”

Tekrar kaşlarını çattı. “Seyahat ederken rasgele -sıkıcı olduğunu da eklemeliyim- bir adamı odana getirmeye karar verdiğine kulak misafiri olduğumda tanışmıştık, değil mi?”

“O farklıydı.”

“Neden?”

“Bugünlerde bir erkekten seksten başka bir şey istememek için iyi bir nedenim var. Ayrıca, bunu çok sık yapmıyorum.”

Hunter hiçbir şey söylemedi. Benimle tartışmayı seviyor gibiydi, bu yüzden tahminimce ani sessizliğinin nedeni

yanlış numara

konusmak istemediği bir konuya değinmiş olmamdı. Belki de biriyle cinsel ilişkiden başka bir şey istememek için kendine göre geçerli nedenlere sahipti.

“Bana aşk hayatın hakkında bir şeyler anlat, fahişe olmayan doğum günü çocuğu. Bu ğleden sonra sana kalp ağrımın otuz saniyelik versiyonunu anlattım. Senin olayın ne?”

“Anlatacak pek bir şey yok.”

“Hiç evlendin mi?”

“Hayır.”

“Nişanlandın mı?”

“Hayır.”

“Ciddi kız arkadaş?”

“Bir tane.”

Bir yudum daha aldım. “şimdi bir yerlere varıyoruz. O ilişkin ne kadar sürdü?”

“Birkaç yıl.”

Bu beni şaşırtmış olsa da mantıklı gelmişti. Evliliğimden sonraki asık suratım yüzünden bir ilişkinin parçası olmak istemiyordum. “Neden ayrıldınız?”

Oturduğu yerde kıpırdandı. “yle olması gerekti.”

“Ah. Bu bana çok şey anlatıyor.”

“Hayatımı geriye değil, ileriye bakarak yaşamayı tercih ediyorum. Dikiz aynasına çok sık bakarsan, bazen tam önündeki ni kaırırısın.”

Hah. Beklediğim cevap bu değildi. Yine de çok iyi bir noktaya değinmişti.

Garson kız masamıza geri geldi. Zamanlaması sohbetimizin havasını değiştirmek için mükemmeldi. O yemek siparişimizi aldıktan ve ben de büyük margaritamı bitirdikten sonra, daha önce hazırlanırken düşündüğüm bir şeyi paylaştım.

“Annem gerçek bir bahçıvandır. Büyürken her yıl doğum günümde farklı bir çiçek ekerdi; o çiçek ilkbaharda doğum günümde açardı. Her yıl yeni bir çiçek dikmek için dışarı çıkardık ve doğum günümde diktiğim tüm çiçekler açardı. Üniversiteye gittiğimde fotoğraflarını çeker, kutlama kartıyla birlikte gönderirdi. Biraz saçma olsa da çok severdim ve her yıl o anı dört gözle beklerdim. Dün bana annenin doğum günü kuş evlerini gösterdiğinde, Caroline için de bir gelenek başlatabileceğimizi düşündüm.”

Hunter sandalyesinde geriye yaslandı. “Bu hoşuma gitti. Aklında ne var?”

“Bahçede Caroline’ın yatak odasının penceresinin hemen dışındaki büyük meşe ağacını biliyor musun?”

“Evet.”

“Düşünüyordum da belki ona her yıl doğum gününde o ağaca asması için çiçekler gönderebiliriz. Anna ve Derek’e çiçekleri ayrı ayrı kaplarda ve askılarla saklayabilecekleri bir çiçek kutusu yapabilirsin. Sonra her yıl doğum gününde sırayla bir gece önce gidip tüm çiçekleri ağaca asarız; tıpkı yılbaşı ağacı gibi ama onun yerine bir doğum günü ağacı.”

Hunter bir an bana tuhaf tuhaf baktı. Bunun bir hayal kırıklığı ifadesi olabileceğini düşünerek, “Eğer bunun aptalca olduğunu düşünüyorsan, unutabiliriz,” dedim.

“Hayır, hiç de değil. Bence harika bir fikir.”

“Ah, tamam. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, ben de bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündüğünü sandım.”

Hunter çenesini kaşdı ve gözlerini kısarak bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi bir ifadeyle bana baktı.

“Ne?”

“Hiçbir şey.”

“Söyle bana. Yüzünden bir şeyler düşündüğün belli oluyor.”

yanlış numara

Öne doğru eğilip ellerini masanın üzerinde kavuşturmadan önce bir dakika daha baktı. “Pekâlâ, sen beni yanlış numarayla başından savdıktan sonra telefon numaranı almak için Anna’ya gittiğimde reddetti ve nedenini sorduğumda, ‘Senin iyiliğın için vermiyorum. Onun içinin de dışı kadar güzel olduğunu ve kimseyi hayatına almaya hazır olmadığını anladığında kalbini kıracak’ demişti.” Durakladı. “Saçmaladığını ve kırılğan egomu incitmemek için senin reddini geçiştirmeye çalıştığını düşün-düm. Artık bundan o kadar da emin değilim.”

Hunter restorandan çıktığımızda seks konusunda şaka yap-madı. şaşırtıcı bir şekilde, beni lobiye kadar geçirdikten sonra odama çıkmaya teşebbüs bile etmedi.

“Yemek için teşekkür ederim, her ne kadar doğum günün olduğu için ödemeyi benim yapmam gerekse de. Ayrıca beni havaalanından aldığın, evinde kalmama izin verdiğin ve her yere bıraktığın için de teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Asansörün düğmesine bastım. “Sanırım gelecek yıl, ilk or-tak Caroline-doğum günü hediyemiz için iletişime geçeceğiz?”

“Gelecek yıl iletişime geçmek için birbirimize numaraları-mızı vermemiz gerekecek. Artık arkadaş olduğumuza göre bana doğru numarayı verebilir misin?”

Gülümsedim. “Elbette.”

Hunter cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı ama ben telefonu almak için uzandığımda elimi tuttu. “Beni bir kez daha öp.”

Otelin etrafına bakındım. Lobide insanlar, hatta çocuklu bir aile bile vardı. “Öpüşmemizin lobi için yeterince müstehcen olmayacağından emin değilim.”

Sanki onunla işbirliği içindeymiş gibi asansörün sesi geldiğini haber verdi. Hunter elimi tutup beni içeri soktu. Kapıları kapatmak için düğmeye bastı ve beni kendine çekti. “Artık mahremiyetimiz var. Kaçınıcı kat?”

“On beş. Ama ben öyle...”

Hunter dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştirirken cümlemin geri kalanı bir öpücüğün içinde yutuldu. Belki de bu, *üçüncü seferin büyüsyüdü*, belki de asansör yolculuğunun çok uzun sürmeyeceğinin farkındaydım ve bilinçaltımda bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordum. Fakat sebebi her neyse buna karşı koymaya çalışmadım. Onun için ağzımı açtım ve istekli dili benimkini bulduğunda bedenimin onunkinin içinde erimesine izin verdim. İlk öpüşmemizden beri aramızda dolaşan elektrik, sanki iki yüz yirmi voltluk bir şalter açılmış gibi ateşlendi. Hunter bileklerimi kavrayıp arkamda tuttu, bu da ona dokunma ihtiyacımı daha da artırdı.

Öpüşme bittiğinde kafam karışmıştı. Kalbim hızla çarpıyordu, nefeslerim düzensiz ve hızlıydı. Ayrıca kapanışını izlediğim asansör kapıları şimdi tekrar aralanmıştı. Anlaşılan on beş kat yükselmiştik ve ben hiçbir şey hissetmemiştim. Hunter diz çöküp telefonunu yerden aldı. Farkına bile varmadan düşürmüştüm. Beni öptüğünde bu sık görülen bir şeymiş gibi görünüyordu; öpücükten başka bir şeye odaklanma yeteneğim kayboluyordu.

Telefonunu uzatıp boğazını temizledi fakat konuşurken sesi hâlâ boğuktu. “Bir centilmen gibi davranmamı ve bu asansörde kalmamı istiyorsan numaranı yaz. Aksi takdirde, sen numaranı verene kadar odana gideceğiz.”

Kendimi toparladım ve hâlâ sesimi çıkaramadığım için başımı salladım. O öpücükten önce Hunter’a telefon numaramı vermeye niyetliydim. Ne zararı vardı ki? Üç bin mil uzakta

yanlış numara

yaşıyordu ve bir seri katil olmadığından oldukça emindim. Ayrıca, artık tatlı Caroline'ımız için koordine etmemiz gereken bir hediyemiz vardı. Yine de hâlâ çarpan kalbim bana bu adamla iletişimimi en aza indirmem gerektiğini hatırlatıyordu. Belirli bir nedeni yoktu ama yine de yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Birinin yumruk atması ve yüzünüzü korumak için içgüdüsel olarak ellerinizi kaldırmanız gibiydi. Hunter'ın öpücüğü bedenimi kendini koruma moduna geçirmişti. Ona gülümseyip yakışıklı yüzüne son bir kez baktıktan sonra telefonuna yedi rakam girdim ve geri uzattım.

“Bu sefer doğru numara olduğuna emin misin?”

Yalan söyledim. “Evet.” Sonra asansörden koşarak çıktım. “İyi geceler, Hunter. Doğum günün kutlu olsun. Kendine iyi bak.”

Bölüm 10

Hunter

-12 yıl önce-

Idrar gibi kokan bir otobüste geçen dokuz saat. Mutlu yıllar, Hunter.

Berkeley'den UCLA'ya yaptığım son yolculukta acınası haldeydim. Güney Kaliforniya'yı son on yılda vuran en kötü sıcak hava dalgalarından biri sırasında klima hiçbir işe yaramıyordu. Bir ay sonra yaz sıcağı yerini sonbahara bırakmıştı, yani en azından sıcaklık zaten kötü olan kokuyu keskin bir *sıcak* sidik haline getirmiyordu. Yine de bir dahaki sefere terminale daha erken gelmem lazımdı, böylece iğrenç tuvaletin yanında oturmak zorunda kalmayacaktım.

Bu yolculuğun tek iyi yanı yanımdaki koltuğun boş olmasıydı. Ben de bundan faydalanarak çizim kalemlerimi ve eskiz defterlerimi her yere yaymıştım. Pazartesi günü olan yapısal tasarım dersim için yapmam gereken bir çizimin açılarını gölgelendirdiğim sırada telefonum cebimde titredi. Arayanın o olduğunu bildiğim için daha telefonu çıkarmadan gülümsedim.

Havalar soğumuş olabilirdi ama benim Summer'ımla işler daha da kızışmaya başlamıştı. Tanıştığımız öğleden sonra

fıskiyede birlikte saatler geirmemizin ardından gitmesi gerekmişti, ailesi onu hafta sonu için yaşadıkları San Diego'dan alacaktı. Birbirimize numaralarımızı vermiştik. Ben de o gece kardeşim ve arkadaşlarıyla birkaç bira içtikten sonra sabahın ikisinde ona mesaj atmıştım. Ne kadar muhteşem olduğu hakkında samalayan sarhoş mesajlarım bile onu korkutup kaçırmamıştı. Sonraki altı hafta boyunca günde birkaç kez mesajlaşmış, bazen de konuşmuştuk. Normalde konuşmadığım her türlü konu hakkında gevezelik ettik. Ancak son zamanlarda, ziyaretim yaklařtıķa, mesajlarımız samimi ve ağır bir hal almaya başlamıştı. Üvey babasının bir pislik olduğundan, annemin ölümünden ve gelecekle ilgili planlarımızdan bahsedip tekrar birlikte olduğumuzda birbirimize ne yapmak istediğimizden konuşmaya başlamıştık.

şifremi girdiğimde ekranda yeni mesajı belirmişti.

Summer: Doğruluk mu cesaret mi?

Gülümsedim. Bir otobüste oturduğumu düşünürsek, fazla seçeneğim yoktu. Ayrıca, bizim olayımız bu gibi görünüyordu. Ben hep doğruyu seçerdim. Summer ise her zaman cesareti seçerdi.

Hunter: Doğruluk.

Summer: Himm... Tamam.

Bekle de iddialı bir şey bulayım.

Birkaç dakika sonra başka bir mesaj geldi.

**Summer: Bir kızla yaptığın
en iğrenç şey neydi?**

Cevabı düşünmeme bile gerek kalmadan bulmuştum ama bunu duymaktan hoşlanacağından emin değildim. Cevap yazdım.

VI KEELAND

Hunter: Bu konuda gerçeği öğrenmek istediğine
emin misin? Ya seni öğrendirirse?

Summer: Şimdi kesinlikle ilgimi çekti ve bilmek istiyorum...

Kısık sesle güldüm. *Tamam, bunu sen istedin.*

Hunter: Bir keresinde bir kızın
ayak parmaklarını emmiştim.
Duştan yeni çıktığını eklemeliyim, yani temizlerdi.

Summer: Bu hoşlandığın bir şey mi?

Hunter: Hiç de değil.

Summer: Sadece denemek mi istedin?

Hunter: Hayır. O istedi.

Summer: Hımmm...

Bu ne anlama geliyordu? *Hımmm...*

Hunter: Seni öğrendirdim mi?

Summer: Pek sayılmaz. Tam tersi.

Bence sırf partnerini memnun etmek için
hoşlanmadığın bir şeyi yapman çok seksi.

Onu memnun etmeye olan bağlılığımı en kötü şekilde göstermek istemişim.

Hunter: Senin sıran. Doğruluk mu cesaret mi?

Hemen cevap yazdı.

Summer: Cesaret.

Ne istediğimi biliyordum. Ondan cesur davranıp ne yapmasını istediğimi düşündükçe pantolonumun içinde sertleşiyordum. Öte yandan bir pislik gibi davranıp ona çıplak bir

yanlış numara

fotoğraf göndermek istemedim. Bu yüzden benzer bir şey söylemeyi tercih ettim.

Hunter: Bana seksi bir fotoğraf gönder.

Bundan sonra telefonum on dakika boyunca sessiz kaldı. Tekrar titrediğinde onu sinirlendirmiş olabileceğimden endişelenmeye başlamıştım.

Summer: Ellerini telefonunu kapatmak için kullan ki otobüsteki sürüngenler omzunun üzerinden görmesin.

İşte bu.

Birkaç saniye sonra ekranımda bir fotoğraf parladı. Her şeyi ni net olarak göremesem de Summer tamamen çıplaktı. Bacakları kapalı bir şekilde kenara doğru diz çökmüştü ve bir kolunu neredeyse iki memesini de örtecek şekilde göğsünün üzerine yerleştirmişti. Buna rağmen işaretparmağını ve ortaparmağını sol meme ucunu tamamen gösterecek şekilde açık bırakmıştı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey değilmiş gibi, yaptığı yüz ifadesi de cabasıydı. Başı utangaç bir şekilde aşağı eğilmişti ama kalın kirpiklerinin altından kameraya bakarken dudaklarını bükmüştü.

Siktir. Summer, her erkeğin ıslak rüyasıydı. Samimi, özgür ruhlu, melek gibi bir yüz ve şeytan gibi bir vücut. Fotoğrafa o kadar uzun süre bakmıştım ki Summer tekrar mesaj atana kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

**Summer: Bir şey söyle. Bu çok mu fazla oldu?
Orada oturmuş ne düşünüyorsun?**

Hunter: Gerçeğı mi istiyorsun?

Summer: Elbette.

VI KEELAND

Hunter: Kahrolası bir güzelliğin var.
Acaba otobüsün tuvaletine girip
mastürbasyon mu yapmalıyım
yoksa kardeşimin evine gidene kadar
dayanmaya mı çalışmalıyım diye düşünüyorum.

Summer: LOL*. Mutlu yıllar, Hunter.
Yüz yüze söylemek için sabırsızlanıyorum.

Muhtemelen şaka yaptığımı düşünmüştü. Derin bir nefes aldım. Tanrım, bu otobüs leş gibi kokuyordu. *Jayce'in odası. Üzgünüm, abi.* Bu da bana şunu hatırlattı... Summer ve ben, bu hafta sonu birlikte vakit geçirmekten bahsetmiştik ama belirli bir plan yapmamıştık. Üstelik abim beraber bir partiye gitmemizi ve sıırıslıklam âşık olduğu kızla tanışmamı istiyordu.

Hunter: Bu gece ne yapıyorsun? Abim beni
kardeşlik evlerinden birindeki partiye
götürmek istiyor. Gelmek ister misin?

Summer: Hımmm. Ben de bir arkadaşşıma partiye
uğrayacağıma söz verdim. Kampüs dışında.
İkimiz de gidip görünsek ve daha sonra
yurtta buluşsak nasıl olur?

İki partiyi aynı anda bitirip yalnız kalmak kulağa muhteşem
bir planmış gibi geliyordu.

Hunter: Kaçabildiğimde sana mesaj atarım.

Summer: Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Otobüs yolculuğumun son bir saatini Summer'ın gönderdiği fotoğrafa bakarak ve vücudunun her ayrıntısını ezberleyerek geçirdim. Bu kızda özel bir şeyler vardı. Bu sadece bir foto-modelden daha iyi olması değildi. Jayce'in onunla tanışmasını

* Mesajlaşma sırasında yüksek sesle gülmüğünü belli etmek için kullanılan bir kısaltma.

yanlış numara

bile istiyordum ki bu daha önce hiç umursamadığım bir şeydi. İkimiz de annemle tanışması için eve hiç kız getirmemiştik. Bu düşünce kalbimi ağırlaştırdı, artık asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Fakat nedenini bilmediğim bir şekilde Summer farklıydı. Bir aydan uzun bir süredir konuşuyor olmamıza rağmen birlikte sadece dört saat geçirmiştik. Buna rağmen geriye kalan tek gerçek ailemle tanışmasını istiyordum. Jayce ondan hoşlanırdı, kızlar konusunda benzer zevklere sahiptik.

Bölüm 11

Natalia

Kaliforniya'dan döndüğümünden beri annemin evindeki üç pazar akşamı yemeğini kaçırmıştım ve şimdi trenimiz on beş dakikadır hareket etmediği için dördüncüsüne de geç kalıyordum.

“Neden babam geldiğinde yaptığımız gibi senin arabanla ya da daha iyisi bir Uber’le Howard Beach’e gitmiyoruz?”

Isabella akıllı bir kızdı. Cevabı biliyordu.

“Çünkü şehirden Howard Beach’e gitmek trafikte sonsuza kadar sürüyor ve bir Uber ile gidiş dönüş yüz elli dolara mal oluyor. Tren daha hızlı. Hem her yöne sadece üç dolar.”

Küçük şımarık burnunu havaya kaldırdı. “Büyüdüğümde fakir olmayacağım.”

“Biz fakir değiliz.”

“O zaman neden klimalı bir Uber yerine şu anda bu ter kokulu kutunun içindeyiz?”

“Çünkü parayı israf etmek yerine nasıl kullanacağımıza dair akıllıca kararlar alırız.” Çenemle ayaklarını işaret ettim. “Bilirsin, sana yeni aldığım yüz kırk dolarlık Nike marka ayakkabıların da olduğu gibi. İşte, bu senin Uber’in.”

yanlış numara

Gözlerini devirse de söylenmeyi bıraktı. Birkaç dakika sonra tren nihayet yeniden hareket etmeye başlamıştı. Hem de tam zamanında. Klostrofobik falan değildim ama bunaltıcı sıcak beni havasız, kapalı bir torbanın içine hapsolmuş gibi hissettiriyordu.

Annemin evi trenden indikten sonra on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Büyürken yaşadığımız aynı iki daireli tuğla evde yaşıyordu ama üst katta kirayı ödemeye yardımcı olacak bir kiracı yerine en büyük kız kardeşim ve ailesi oturuyordu. İki yıl önce ikinci bebeği doğduğunda taşınmışlardı, böylece annem çocuklara yardım edebilecekti.

Annemin oturduğu sokağın köşesini döndüğümüzde havaya sos kokusu yayılmıştı. Elbette burası Howard Beach'ti, dolayısıyla mahalledeki neredeyse her tuğla evde salça -ya da çoğunun dediği gibi sos- pişiren bir İtalyan aile vardı. Fakat ben annemin sosunun kokusunu gerçekten tanıyabiliyordum. Yaklaştıkça ağzım sulanıyordu.

İçeri girmek için anahtarımı kullandım. “Geldik! Geciktiğimiz için üzgünüz.”

Annem konuşurken parmaklarını birbirine geçirdi. “Makarna çok pişmiş oldu.” Her iki yanağımı da öptükten sonra Izzy'ye geçti. “Son birkaç haftada daha da büyüdün. Artık köfte yemek için daha fazla yerin var. Gel bakalım. Masayı hazırlmadan önce yaptığım pastanın tadına bakabilirsin.”

İkisini fırtınanın merkezine, diğer adıyla mutfağa kadar takip ettim. İki yeğenim mama sandalyesinde oturuyordu; bir yaşındaki ağlıyor, iki yaşındakiyse durmadan *ma ma ma* diye bağırırken kaşığı plastik tepsisine vuruyordu. Kız kardeşim Alegra dev bir tencereden dev bir kâseye sos boşaltırken, “Merhaba,” diye seslendi. Diğer kız kardeşim Nicola ise fırından ekme çıkarmırken, “Siktir,” diye bağırdı, belli ki kendini yakmıştı.

Annem de onu küfrettiği için İtalyanca olarak azarlamaya başlamıştı.

Evet. Pazar akşamı yemeklerini özlemiştim.

Hemen işe girişerek bardakları ve peçeteleri alıp yemek masasını hazırlamaya başladım. Tabakları almak için mutfığa geri döndüğümde kapı çaldı.

“Francesca anahtarını almayı hiç hatırlamayacak mı?”

“Kız kardeşin gelmiyor. Hafta sonu için Jersey’de, sahilde,” diye mırıldandı annem. “Umarım güneş kremi götürmüştür.”

“Bu masayı hazırlamayı çok daha kolay hale getiriyor.” Kız kardeşim Francesca’nın bir dizi obsesif-kompulsif davranışı vardı, bunlardan biri de simetri ve düzendi. Pazar günleri başkası kurduktan sonra masayı *düzeltilmesi* bir saatten fazla sürerdi. Küçükken onunla aynı odayı paylaşırdım ve bilişsel davranışçı terapiyle bu şekilde ilgilenmeye başlamıştım. Tabii ne onunla çalışmama izin vermiş ne de başka bir terapistle gitmişti.

Kapı zili tekrar çaldı.

“Natalia, kapıyı aç.”

“Neden? Muhtemelen ruhlarımızı kurtarmak isteyen biridir.” Alegra’ya döndüm. “Bir daha düşündüm de sen açsan iyi olur. Ruhunun kurtarılmaya ihtiyacı var, sürtük.”

Annem bağırdı. “Gidip kapıya bak, Natalia. Misafirimiz geldi. Onu bekletme.”

“Misafirimiz mi?”

“Git! Ayrıca kapıyı açmadan önce saçını düzelt.”

Başımı salladım ama yine de ön kapıya yöneldim. Eğer Bella Rossi bir köprüden atla derse...

Kapının gözetleme deliği o kadar yüksekteydi ki ayak parmaklarımin ucunda durup mümkün olduğunca yukarı uzanmam gerekmişti. Verandanın en üst basamağında, sokağa bakan bir adam duruyordu. Arkadan bakıldığında kot pantolonunun

yanlış numara

içinde çok iyi görünüyordu. Belki de Yehova Şahidi* için saçımı düzeltmeliydim. *Bir dakika? Yehova Şahitleri evlilik öncesi seks yapar mıydı?* Kendi kendime sırıttım. *Gerçekten biriyle yatmam gerekiyordu. Annemin evindeki Meryem Ana heykelinin yanında duran din adamıyla flört etmeyi düşünecek hale gelmiştim.*

Yüzümde gülümsemeyle kapıyı açtım. “Yardımcı olabilir miyim?”

Adam döndü ve nefesim boğazımda düğümlendi. Gözlerimi birkaç kez kırptım ama bu karşımdaki yüzü değiştirmede, yavaşça hınzır bir şeye dönüşen gülümsemesiyle muhteşem bir surat.

“Ne... Burada ne yapıyorsun?”

“Annen beni yemeğe davet etti.”

Onu bir ay önce Kaliforniya’da son gördüğümde telefonuna kimin numarasını tuşladığımı unutmuştum. “Annem mi?”

“Evet. *Yanlışlıkla* seninki yerine Bella’nın numarasını vermiştin, hatırladın mı?”

Ah. Aman. Tanrım. Annemi öldüreceğim. Hunter’a numarayla şaka olsun diye vermiştim, çok da ince olmayan ipucunu alacağını düşünmüştüm. Almazsa da annemin onu başka yöne göndereceğinden emindim. Kızı Natalia’nın, bir kocaya ve bebeklere ihtiyacı olduğundan bahsetmeden tek bir erkekle üç dakika konuşamazdı.

Hunter’ın annemin kapısında dikildiğini görünce tamamen şaşkına dönmüştüm. “Annem seni davet etti ve sen de onun sosu için ülkenin öbür ucuna mı uçtun?”

“Bu hafta New York’ta işim vardı ve Bella birbirimizi tekrar görmemizin iyi olacağını düşündü. Burada olduğum için bana

* Yehova’nın Şahitleri, bir tür Hristiyanlık mezhebidir. Diğer mezheplerden farklı inançlara sahiplerdir ve kapı kapı dolaşarak insanlara İncil öğretisi sunmak adına ev ziyaretlerinde bulunurlar.

yanlış numara vererek yaptığın *hatayı* düzeltme fırsatı bulacağını düşündüm. Yine.”

“Bence sen aklını kaçırmışsın.”

Annem arkamdan kısmen kapanmış olan kapıyı hızla açarak beni ürküttü.

“Ah, sen Hunter olmalısın.” Bir adım öne çıktı ve onun iki yanağını da öptü. “Seninle tanıştığima çok memnun oldum. Neden hâlâ dışarıda dikiliyorsun? Benim kaba kızım terbiyesini mi unuttu? İçeri gelsene. Hadi.”

Kapıyı açtığımdan beri hareket etmemiştim. Hunter etrafımdan dolanarak eve girdi fakat yanımdan geçerken durdu. Kulağıma fısıldamadan önce eğilip yanağıma bir öpücük konurdu. “Daha sonra düzgün bir merhaba öpücüğü alacağım.”

Hunter'ın New York'ta olduğuna ve özellikle de annemin yemek masasının başında oturduğuna hâlâ inanamıyordum. Herkes ellerini birleştirmiş, şükran duası için başını eğmişti. Böylece yakalanmadan ona bakmak için mükemmel bir fırsat bulmuştum. Tanrım, çok yakışıklıydı. Tehlikeli derecede. Annem Kutsal Meryem Ana'ya dua ederken, kendimi bu adamın altında olmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken buldum. Bella, şu anda aklımdan geçenleri bilseydi, kilisede bir hafta boyunca ruhum için dua ederdi.

Bahse girerim sert sikişiyordu ve yatakta da partnerine karşı özenliydi. Aklımdan binlerce kirli düşünce geçerken farkında olmadan dilim altdudağımda gezindi. Tabii ki Hunter gözlerini açıp bana bakmak için o anı seçmişti. Gözlerimiz kilitlenirken yüzünde çocuksu bir sırıtma belirdi. Tanrım, karnım genç bir kızinki gibi kasıldı.

Duanın geri kalanı için gözlerimi zorla kapattım ki bu hiç de kolay bir iş değildi. Tıpkı ilk karşılaşmamızda olduğu gibi,

bir erkeğin üzerimde böylesine içgüdüsel bir etki yaratmasına şaşırmıştım. En başta Garrett ile de böyleydi. *Bu düşünce* soğuk bir duştan daha iyi geldi. En azından eski kocam hâlâ bir işe yarıyordu.

Rossi kadınlarının duadan sonra sorgulamaya başlaması iki dakikadan az sürdü. Hunter, yedi Rossi kadını ve tavırlı bir genç kızıdan oluşan masada otururken neye uğradığını şaşırmıştı.

“Ee Hunter, kız kardeşimle nasıl tanıştınız?”

“Derek ve Anna’nın düğününde.”

Annem araya girdi. “Hunter jartiyeri, Nat de buketi yakalamış. Ne kadar romantik, değil mi?”

Bir oda dolusu *ayy* sesi yükseldi.

Annem devam etti. “Hunter’ın mimarlık diploması var. Ticari inşaat işinde.” Görünüşe göre annem ve Hunter telefonda fazla zaman geçirmişlerdi. Elbette annem muhtemelen onun gelecek hafta torunlarını vermeye hazır olduğunu düşünüyordu. Yeniden evlenmem ve bir bebek doğurmam anlamına gelse Jeffrey Dahmer’i* yemeğe davet ederdi. Hunter Delucia’nın sadece kızını kirletmek istediğinin farkında değildi.

“Kulağa çok romantik geliyor.” *Kız kardeşim Alegra, az önce kirpiklerini kırptırıp bayılacak gibi mi yapmıştı?*

Izzy bana baktı. “O adamla mı çıkıyorsun?”

“Hayır.”

“Çünkü bu hafta o ahmak Marcus’la randevun olduğunu sanıyordum?”

Sırlarımı sakladığın için teşekkürler, evlat. “Şey... Evet. Ama dediğim gibi, Hunter ve ben çıkmıyoruz. Sadece arkadaşız.”

Hunter Izzy’ye gülümseyip göz kırptı. “Bazen öpüşen arkadaşlar.”

* Milwaukee Yamyamı olarak da adlandırılan Amerikalı seri katil.

Gözlerim irileşti fakat Izzy bu durumu eğlenceli bulmuşa benziyordu. Peçetemi masaya bırakıp ayağa kalktım. “Hunter, seninle mutfakta biraz konuşabilir miyiz?”

Ayağa kalkmadan önce anneme baktı. “Lütfen bana bir dakika izin ver, Bella.”

Odadaki herkes kahkahalara boğulmadan önce Izzy’nin sesini duydum. “Muhtemelen onu tekrar öpmek istiyordur.”

Hunter mutfak kapısını arkasından kapatırken ellerim kalçalarıma gitti. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Masum numarası yaptı. “Akşam yemeği yiyorum. Ailenle tanışıyorum.”

“Az önce onlara bazen öpüştüğümüzü söyledin!”

Mutfak adasına yaslandıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyle yapıyoruz.”

“Her şeyden önce, bu çok uygunsuz. Izzy henüz on altı yaşında bile değil. Ayrıca bu ailemi ilgilendirmez. İkincisi, sadece iki kez öpüştük ve ilkinde sarhoştum. Bu da sayılmaz.”

“Beş kez oldu ve sarhoş olduğun zaman da sayılır. Bu arada, sarhoşken beni öpen sendin.”

“Beş mi? Beş kere değildi. Öpüşmeyi benim başlattığımdan da şüpheliyim. Bunu uyduruyorsun çünkü iyi hatırlamadığımı biliyorsun.”

“Beş kez.” Bir parmağını kaldırdı. “Bir tanesi, düğün gecesi.” İkinci parmağını kaldırdı. “Düğünden sonra, ertesi sabah otel kapısının önünde.” Üçüncü parmağını kaldırdı. “Evimde pencerede başlayıp yatakta bitti.” Dördüncü parmak kalktı. “Asansörde, sana bir centilmen gibi iyi geceler dediğimde.”

Tamam, belki de evi unutmuşumdur. *Kahretsin. O iyi bir öpücüktü.* “İyi,” diye tersledim. “Ama bu şekilde beş değil, dört eder.”

Hunter'ın yüzündeki şeytani ifade dizlerimin bağını çözdü. Kendime gelmemden daha hızlı bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Öp beni,” dedi kısık bir sesle.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce bir yanıt beklemedi. *Tanrım, bu adam nasıl öpüşüleceğini iyi biliyordu.* Yavaş, kendinden emin ve tenini tırnaklamak istememe neden olan mükemmel bir agresifliğe sahipti.

Öpüşme bittiğinde Hunter alnını benimkine yasladı. “Beş etti, Tatlı Bezelyem.”

Dilimle birlikte beynimi de emmiş olmalıydı çünkü öpücüğü alıp kışına sokmasını söylemek yerine aptal gibi gülümse-dim. *Lanet olası seksi kışını da eklemeliyim.*

“Burada olduğuna inanamıyorum.”

“Ben de öyle. Ama buna alış. Bir süreliğine burada bir iş aldım.”

“Şehirde ne kadar kalacaksın?”

Gözlerimin içine baktı. “İki ay. Ve artık saklanma zahmetine girme. Annen bana numaranı bir hafta önce verdi.”

Tek taşla yedi kuş.

Grimm Kardeşler'in Masalını okuduğum zamanı hatırlıyordum. Dev, terzinin tek darbede yedi adamı öldürdüğünü düşünerek etkilenmişti. Terzinin, bir akşam yemeğinde yedi Rossi kadını ve bir hoşnutsuz genci büyüleyen Hunter Delucia karşısında yapabileceği bir şey yoktu. Tamam, belki de ben dahil sekiz Rossi'ydi ama kim sayıyordu ki?

Yemekten sonra iki kız kardeşim ve annem, ön pencereden dışarı bakarak Hunter'ın araba yolunda Izzy ile basketbol oynamasını izlediler. Bense odanın karşısındaki sandalyeye oturup bakmaya hiç niyetim yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

“Aman Tanrım, ne zaman şut atsa gömleği yukarı kalkıyor. Umarım Izzy’nin kıcını tekmeler,” dedi Alegra.

“Uzun zamandır böyle bir V görmemiştim... eh, aslında daha önce böyle bir V gördüğümü sanmıyorum,” dedi Nicola hayranlıkla.

Annem sonuna kadar Hunter’ın tarafındaydı. “O yakışıklı bir adam. Fakat onu görmeden yemeğe davet etmiş olmam sizin için bir şey ifade ediyor olmalı. İçi de dışı kadar çekici.”

Şakaklarımı ovuşturdum. “Onunla ne kadar uzun süredir konuşuyorsun?”

“Bir tane ciddi kız arkadaşı olduğunu, annesinin on yedi yaşındayken öldüğünü, birkaç yıl önce ölen bir abisi olduğunu, hobilerinin tüplü dalış, sörf ve kaya tırmanışı olduğunu bilecek kadar uzun süredir.”

Ağzım açık kaldı. “Ölen bir abisi mi varmış? Kaya tırmanışı mı yapıyormuş?”

“Evet, adı Jayce’miş. Ayrıca Katolikmiş ve birkaç yıldır günah çıkarmaya gitmemiş. Bunu düzeltmek için uğraşmalısın. Tanrı’dan af dilemek ruha iyi gelir.”

Bu adam neden annemin kapısına gelmişti? Başka herhangi bir adam arkasına bakmadan olabildiğince hızla ve uzağa kaçardı. Bunun yerine, sadece annemin sorgusundan sağ çıkmakla kalmayıp -kendi deneyimlerinden dolayı tüm erkeklere karşı temkinli olan bir kadın- *annemin* kendisine biraz âşık olmuş olabileceği hissine kapılmıştım.

Ayağa kalkıp yanma, pencereye doğru yürüdüm. Hâlâ şaşkınlıkla dışarıya bakarken arkasında durarak elimi omzuna koydum. “Kulağa harika biriymiş gibi geliyor, anne.”

“Öyle.”

“Benim onayımı aldın.”

“Güzel. Bir dakika. Ne?”

“Onunla çıkmak için onayımı aldın. Senden birkaç yaş küçük olduğunu biliyorum ama harika bir çift olacağınızı düşünüyorum.”

Kız kardeşlerim annemin arkasından bana sırttılar.

Annem gerçekten de kızardı. “Onunla kendim için ilgilenmiyorum. Senin için diyorum!”

“Kesinlikle.” Gülümsememi gizledim ve yüzümde *tabii ki öyledir* der gibi bir ifade belirdi.

“Natalia Valentina Rossi. Flört dünyasına geri dönmen gerekiyor ve bu adam seni daha yakından tanımak için ülkenin öbür ucundan buraya geldi.”

“Burada bir işi var, anne. İş için seyahat ediyor ve bu sefer işi New York’ta.”

“New York’ta olması tesadüf değil. Sana daha yakın olabilmek için projeyi o istedi.”

Şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attım. “Bunu sana o mu söyledi?”

Izzy ön kapıdan bağırarak girdi. “Koçumdan daha iyi!”

Yüzünde gördüğüm şey bir *gülümseme* miydi? Adam sadece büyüleyici değil, aynı zamanda tam bir sihirbazdı.

“Yine de benim kadar iyi değil, değil mi?”

Hunter onun arkasından içeri girip kapıyı kapattı. Terliydi, *çok çekici bir şekilde terliydi*. “Oynuyor musun?”

Izzy’nin sesi alaycıydı. “Serbest atış sırasında bacaklarından biri Marilyn Monroe gibi havaya kalkıyor. Birkaç hafta önce de bir gol attı.”

Hunter’ın kaşları çatıldı. “Futbol da mı oynuyor?”

“Hayır, mucizevi bir şekilde basket attığında öyle dedi. Gol attım diye bağırarak zıplamaya başladı.”

“Heyecanlanmıştım.”

Izzy başını salladı ama gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Hunter’ı salı günkü maçımı izlemesi için davet ettim. Babamın eskiden yaptığı gibi izleyecek ve bana neyi yanlış yaptığımı söyleyecek.”

Hunter’a baktım. “Öyle mi?”

“Senin için sorun olur mu?” diye sordu, samimi görünüyordu.

Izzy çok heyecanlıydı, hayır diyemezdım. En azından itiraz etmediğim için kendime bulduğum bahane buydu.

“Elbette. Çok nazıksın. Maçtan sonra planlarım var ama özete kalmak için onları biraz daha geçe alabilirim.”

Hunter’a *âşık olma şöleni* tatlı sırasında da devam etti. Yemeğimizi bitirdikten sonra telefonumdan saate baktığımda neredeyse on olduğunu görünce şaşırdım. Izzy’nin sabah okulu olduğu ve tren yolculuğu bir saatten fazla sürdüğü için normalde sekizde buradan çıkmış olurduk.

“Gerçekten geç oluyor. Yola çıksak iyi olacak, Izzy.”

Kaşlarını çattı fakat sonra, aklına gelen fikirle gözleri umutla parladı. “Hangi trene biniyorsun, Hunter?”

“Arabayla geldim. Ama Manhattan’da bir ev kiraladım. Giderken sizi de bırakabilirim.”

Ben, “Hayır, teşekkürler,” dediğim sırada Izzy de, “Bu harika olur,” diye karşılık vermişti.

İkisi de somurtarak bana baktı. Gözlerimi devirdim. “Peki. Zaten trafik şimdiye kadar açılmıştır.”

Araba yolculuğu şaşırtıcı derecede sessizdi. Izzy arka koltukta kulaklıklarını taktı ve yolculuğun ilk on dakikasında uyuyakaldı. Muhtemelen Hunter ile uzun süre basketbol oynamaktan bıtkın düşmüştü. Hunter düşüncelere dalmış görünüyordu ve ben de pencereden dışarı bakarken kendi düşüncelerimle boğuşuyordum. Olay şuydu ki, bu adamla birlikte olma fikri

çok cazip olsa da bir ilişkiye hiçbir şekilde hazır değildim. Ayrıca kariyerim ve üvey kızım gibi önemli şeylere odaklanmam gerekiyordu.

Köprüyü geçip Manhattan'a geri döndüğümüzde Hunter konforlu sessizliği bozdu. "Ailen harika."

Annesinin ve abisinin öldüğünü bildiğim için kalbim sızladı ve normalde canımı sıkan şeyleri takdir etmemi sağladı. "Evet, öyleler. Ama bunu söylediğimi onlara söyleme."

Hunter gülümseyip sesini alçalttı. "Umarım salı gecesini maça gelmemin bir sakıncası yoktur. Üniversitede basketbol oynamıştım. Gerçekten oldukça iyi oynuyor ve nasıl hayır diyeceğimi bilemedim."

"Hayır, hiç sakıncası yok. Gerçekten çok tatlı bir hareket."

Birkaç dakika sonra, "Maçtan sonra yapmaktan bahsettiğin planlar, Izzy'nin yemekte bahsettiği ve Marcus adında bir adamı içeren planlarla aynı mı?" dedi.

Başımı salladım. "Aynen öyle."

"İlk randevu mu?"

"İkinci."

Yine sessizleşti. Sonunda, "Zavallı piç," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne? Kim?"

"Marcus. Muhtemelen ilk randevusu güzel geçmiştir. İkinci-sinde mesafeli olmanın ve üçüncüyü kabul etmeme sebebinin ne olduğunu asla bilmeyecek. Yanlış bir şey yaptığını düşünecek."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Hunter omuz silkti. "Salı gecesini randevunda beni düşünmekle meşgul olacaksın. Zavallı piç sorunun ne olduğunu bile anlamayacak."

"Kafanın içi sadece kendinle dolu."

Izzy kulaklıkla uyuyor olsa da fısıldamak için yaklaştı. "Belki. Ama yakında senin de için benimle dolu olacak."

Bölüm 12

Natalia

Bu akşamki maçıtan sonraki randevumda iyi görünebilmek için hazırlanmam saçma bir şekilde uzun sürmüştü. Maça gelecek olan adamla hiçbir ilgisi yoktu. Tekrar ediyorum, *Hunter Delucia ile hiçbir ilgisi yoktu.*

Marcus harika bir adamdı. İyi bir işi vardı. Yerel bir kamu hizmeti şirketinde web geliştiricisiydi. İlk buluşmamızda arabamın kapısını açmış, akşam yemeğinde de sandalyemi çekmişti. İyi görünümlü, orta boylu ve orta yapılıydı. Belki on kilo fazlası olabilirdi. Öte yandan kim otuzlu yaşlarına geldiğinde fazladan on kilo vermek zorunda kalmıyordu ki?

Bu sorunun cevabının zihnimde *fazlasıyla* hazır bir görsel olarak belirmesinden nefret ediyordum. Hunter'ın kaybedecek fazladan bir on kilosu yoktu, *orası kesindi.*

Son bir kez aynaya baktım. Kırmızı eteğimin tonu oldukça parlaktı. Kısa değildi ama üzerime yapışmadan kıvrımlarımı sarması sayesinde seksi olmayı başarıyordu. Eteğimi sade, siyah, düğmeli bir bluzla kombinlemiştim; bluzun kolları kadınsıydı ve bir çift sandaletle tamamlanmışlardı. Sandaletler topukluydu

yanlış numara

ama randevumdan önce bir lise basketbol maçına katılmak için fazla uygunsuz değildi.

Izzy'nin okulundaki spor salonuna vardığımda maç henüz başlamamıştı ama Hunter çoktan tribünde yerini almıştı. Yanına gittiğimde ayağa kalkıp yanağıma masum bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti. Gerçi bu adamın yanındayken hissettiklerimin hiçbirisi masum değildi.

“Muhteşem görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

Hunter homurdandı. “Zavallı piç kurusu.”

Yorumunu gülerek geçiştirdim ve kızlar, soyunma odasından koşarak çıkarken yerimize oturduk. Izzy sıradaki üçüncü kişiydi.

“Okul takımındaki tek ikinci sınıf öğrencisi ve şimdiden en uzunlardan biri.”

“Anne ve babası uzun boylu mu?”

“Babası bir doksan boylarında, annesi de muhtemelen bir seksene yakındı.”

“Öyle miydi?”

“Birkaç yıl önce öldü.”

“Vay canına. Sertmiş. Babası hapiste, annesi de genç yaşta öldü. Sana sahip olduğu için şanslı.”

“Çoğu gün bunu böyle görmüyor.”

“Daha on beş yaşında. Sürekli aynı şeyi düşünüp durmayı haklı çıkarmak için sadece istediği şeyleri görüyor. Başına gelenlerin kolay olduğunu söylemiyorum ama genç kızlar ortada bir neden olmasa bile kara kara düşünmek için bir neden bulurlar.”

“Tecrübelerine dayanarak konuşuyorsun gibi görünüyor.”

“Annem öldükten sonra Joe Amcam ve eşi Elizabeth'in yanına yerleştim. Annemden çok daha gençti, bu yüzden büyürken

amcamdan çok kuzenim gibi hissettirdi. Çok iyi anlaşsak da o ve kızı bambaşka bir hikâeydi. Cara, Izzy'nin yaşlarındayken tam bir baş belasıydı. Hayatı mükemmeldi. Ailesi mutlu bir evlilik sürdürüyordu. Babası doktordu. Annesi onu büyütmek için çalışmayı bırakmıştı. Zeki ve güzeldi, her iki ebeveyninden de en iyi genleri almıştı. Yine de her gün onlara söylenmek için bir neden buluyordu. Neye bu kadar kızdığını hiç anlamadım. Onun durumunda olmak için her şeyimi verirdim. şimdi yirmi dört yaşında. Büyüdü ve ne zaman bir araya gelsek o zamanları hatırlayıp gülüyoruz.”

“Geriye dönüp baktığımızda bu yıllara güleceğimiz bir yere varabileceğimizden emin değilim. Ama ne demek istediğini anlıyorum.”

“Babası daha ne kadar içinde kalacak?”

“Birkaç ayı var. Rüşvet verdiği bir federal regülatör aleyhine tanıklık ederek saçma bir anlaşma yaptı ve hak ettiği otuz yıl yerine otuz ay aldı.”

“Çıktığında ne olacak? Izzy onunla mı yaşayacak?”

“Bilmiyorum. Öyle tahmin ediyorum ama henüz bu konuda konuşmaya başlamadık. şu anda sadece günü kurtarmaya çalışıyoruz.”

Spiker başlangıç dizilişini söylemek için sahneye çıktı. Izzy'nin adını söylediklerinde Hunter ve ben ayağa kalkıp alkışladık. Tribünlere bakıp bize yarım bir gülümseme gönderdi. Bunun ardından gözleri birkaç sıra yukarı kaydı ve birdenbire bizi şereflendirdiği o zayıf gülümsemesi, bir başkasına el sallarken ışıl ışıl parlamaya başladı. Hunter ve ben onun görüş açısını takip ederek en üst sırada tek başına oturan uzun boylu, Hint kökenli çocuğa baktık.

yanlış numara

Hunter, tekrar arkamızı döndüğümüzde en üstteki tribünü işaret ederek, “Kim o?” diye sordu. Onunla sadece bir kez karşılaşmış olmasına rağmen sesinde koruyucu bir ton vardı.

İç çektim. “Yakshit olmalı.”

Kaşları çatıldı. “Pardon?”

“Şu hoşlandığı çocuk. Adı Yakshit.”

Hunter başını salladı ve “Zavallı bir piç daha,” diye homurdandı.

“Serbest atışlarının yüzde altmışını isabet ettirdin,” dedi Hunter Izzy’ye. “Harika atışların var. Yine de kesinlikle daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum. Atışını yaparken başparmağınla topa vuruyorsun, bu da topun sola sıçramasına neden oluyor.”

“Koç da aynı şeyi söyledi.”

“Kılavuz elindeki başparmağını ve işaretparmağını birlikte kullanmayı denedin mi?”

“Denedim ama oyundayken unutuyorum.”

“Atış bandına ihtiyacın var. Temel kavramlara geri dön. Bir J kayışı ve antrenmandan sonra günde en az elli ekstra serbest atış, ta ki birkaç hafta içinde kayış olmadan otomatik olarak yapana kadar. Sana bir tane bulabilirim.”

“Tamam! Başka ne var?”

Telefonumdaki saate baktım, neredeyse yedi olmuştu. Maçtan sonra Hunter’ın Izzy’ye görüşlerini aktarabilmesi için köşeyi dönüp bir kafeye oturmayı planlamıştık. Fakat maç uzatmalara gitti ve Hunter biz oraya varır varmaz yarım saate yakın süren bir iş telefonu için uzaklaşmak zorunda kaldı. Şimdi randevuma sadece yarım saat vardı. Izzy’yi eve bırakıp Marcus’la buluşacağım yere dönmem zaten yarım saatimi alacaktı.

Hunter beni saate bakarken yakaladı ve sırtıttı. Gerçekten konuşacak kimsesi olmadan yarım saat boyunca dışarıda oturmuş olması, ondan beklenecek bir hareket değildi.

“Bana bir dakika müsaade edin. Özel bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor,” dedim.

Dışarı çıkıp özür dileyerek Marcus ile olan randevumu sekiz buçuğa çektim. Bu buluşmamızın erken biteceği anlamına geliyordu çünkü Izzy’yi geceleri uzun süre yalnız bırakmayı sevmezdim ve her zaman saat onda eve gitmeyi tercih ederdim. Erteleyebilirdim ama Hunter’a bu zevki tattırmayı reddediyordum.

Masaya döndüğümde Hunter ayağa kalktı. “Biz seni randevundan alıkoyuyor muyuz?”

Ona imalı bir şekilde gülümsedim. “Hayır, yarım saat ertledim.”

Oturduğumda Hunter ve Izzy basketbol muhabbetine geri döndüler.

“Uzun mesafeden -üç sayılık mesafe- şut atarken dirseğini düşürmelisin ki atışın daha kuvvetli olsun.”

“Öyle yaptığımı sanıyordum.”

“Yeterince değil. Ayrıca öne doğru eğiliyorsun. Dur, sana göstereyim.” Ayağa kalkıp elini uzattı. “Natalia?”

Elimi isteksizce onun avucuna koydum. Ayağa kalkmama yardım ederek sırtım ona dönük olacak şekilde beni çevirdi. Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer eliyle kolumu kontrol etti. Aslında şu anda onun kuklası gibiydim.

“Burada serbest bırakıyorsun.” Elim başımın üzerinde durdu.

Farkında olmadan öne doğru eğilmiş, uzattığım elimi takip etmişim. Hunter parmaklarını yan tarafımda gezdirerek

gövdemin oluşturduğu kavisin ana hatlarını çizdi. Tüylerim diken diken oldu.

“Burada nasıl doğal bir şekilde eğildiğini görüyor musun? Şimdi daha önce bıraktığında duruşuna dikkat et.”

Atış yapıyor gibi görünmek için kollarımı tekrar kontrol etti ancak hayali topu bıraktığı sırada elimi biraz daha aşağıda durdurdu. Yine elini vücudumun yan tarafında gezdirdi. Fakat bu sefer daha yavaştı. Izzy paylaştığı bilgi ve tavsiyelerle o kadar büyülenmişti ki atış danışmanlığından başka bir şey görmüyor gibiydi. Tanrım, bense her şeyi hissediyordum.

Eli kalçama uzanırken, “Gördün mü? Kavis yok,” dedi ve tekrar oturduğumuzda, “Bir sonraki maçın ne zaman?” diye sordu.

“Perşembe gecesi.”

“Üzgünüm, o maça gelmem mümkün değil. Peki ya bir sonraki?”

“Cumartesi sabahı bir maçımız var. Ama bu Westchester’da olacak bir deplasman maçı.”

“Konuştuklarımızın üzerinde çalış. Ben de orada olacağım.”

Izzy’nin yüzü aydınlandı. “Tamam.”

Koç Delucia’nın ödememe izin vermediği hesap geldiğinde, randevuma (tekrar) geç kalmıştım bile.

Sokağa çıktığımız anda Izzy telefonundan mesaj atmaya başladı.

Hunter’a döndüm. “O halde sanırım cumartesi görüşüyoruz?”

“Seni ben alırım. Birlikte gidebiliriz.”

Evet dedim çünkü köprünün diğer tarafında araba kullanmayı sevmiyordum. *Eminim öyledir.*

“Izzy, iyi geceler dileyip Hunter’a teşekkür et.”

VI KEELAND

İki saniyeliğine mesaj yazmaktan başını kaldırdı ve ona içten bir şekilde gülümsedi. “Teşekkür ederim ve iyi geceler, Hunter.”

“Rica ederim.”

Izzy hemen dikkatini telefonuna geri verdi.

“İyi geceler, *Natalia*.”

Onu düzeltmekten ve bana Nat denmesini tercih ettiğimi söylemekten vazgeçmiştim. Adımı söyleme şekli neden kulağa bu kadar edepsizce gelmek zorundaydı ki?

Boğazımı temizledim. “İyi geceler, Hunter.”

Kalçamı kavrayarak yanağımı öpmek için eğildi. Dudakları kulağıma çok yakındı. “Beni aklından çıkarmaya çalışmak için o adamla yatma. Zaten işe yaramayacak.”

Bölüm 13

Natalia

Ö zür dilerim. Ne dedin?” Tanrım, Hunter’ı yumruklamak istiyordum. Bu tamamen onun suçuydu.

Marcus kaşlarını çattı. Güzel ve pahalı bir restoranın arka tarafındaki sessiz bir masada baş başa oturuyorduk. Yine de bir türlü dikkatimi toplayamıyordum.

“Pazar öğleden sonra bir sanat galerisinin açılışına gitmek isteyip istemediğini sordum.”

“Ah. Üzgünüm. Bugün işte yorucu bir gün geçirdim ve aklımda bir danışanım var,” diye yalan söyledim. “Şey... tabii. Kulağa hoş geliyor.”

Ne yazık ki aslında pazar günü bir sanat galerisinin açılışına gitmeyi istemiyordum. Evet demiştim çünkü Hunter’ın önünü kesen bir şeye ihtiyacım vardı. Marcus, o engeldi.

Ne kadar iyi bir adam olursa olsun ve Marcus’tan ne kadar etkilenmek istersem isteyeyim, olmuyordu. Bir saat önce Hunter ile zaman geçirmiş olmak, çekimin nasıl bir şey olduğunu oldukça bariz bir şekilde hatırlatmıştı. Kimyayı var olmaya zorlayamayacağınız gibi, var olduğunu da inkâr edemezsiniz. Buna rağmen kimya her zaman var olduğu söylenen bir şey

değildi. Kimya insanları bir arada tutan şey değil, onları bir araya getiren şeydi. Güven, saygı ve uyum bir çifti bir arada tutan tutkaldı. Eski kocamla dünyanın tüm kimyasına sahiptim ama sonunda bizi bir arada tutacak o yapışkana dair hiçbir şey yoktu.

Marcus masanın öbür ucuna uzanarak elimi tuttu. “Bu kadar heyecanlı görünme,” diye şaka yaptı.

“Özür dilerim. Sadece kötü bir gün geçiriyorum. Sorun sen değilsin. Gerçekten. Seninle hiçbir ilgisi yok.”

Parmaklarımızı birleştirdi. “Üvey kızının maçı nasıldı?”

“Uzatmalarda kazandılar.”

“Koçun maçtan sonra ona geri bildirim vermesi çok hoştu. Kendini işine adanmış olmalı.” Geç kalacağımı çünkü Izzy’nin koçtan bazı ipuçları alacağını söylemiştim.

“Ah, koçu değildi. Hunter’dı. Bir arkadaşımın arkadaşı.”

“Kaliforniya’daki adam mı?”

Kaşlarımı çattım. “Evet. Bir süreliğine iş için burada olacak. Kaliforniyalı olduğunu nereden biliyordun?”

“İlk buluşmamızda ondan bahsetmiştin.”

“Öyle mi yaptım?”

Başını salladı. “Birkaç kez. Seyahatin hakkında konuşurken.”

“Ah.” Şimdi açıklama ihtiyacı hissetmiştim. “Üniversitede basketbol oynuyormuş, o yüzden gözlemlemek ve ona bazı ipuçları vermek için maça geldi.”

Randevunun geri kalanında, anda kalmaya çalıştım. Marcus benim yarım yamalak ilgimi hak etmiyordu.

Gecenin sonunda, apartmanın dışında ellerimi tuttu, beni eve bırakmak konusunda ısrarcıydı. “Izzy’nin yanına gitmen gerektiğini biliyorum ama belki pazar günü sanat galerisinden sonra sana evimde bir akşam yemeği hazırlayabilirim?”

Üçüncü randevu. Her ne kadar cinsel açıdan muhtaç olsam ve bu durumu düzeltemek için birileriyle çıkmaya başlamış olsam da Marcus ile seks yapmaya hazır değildim.

“Pazar akşamları yemek için anneme giderim. Bütün kız kardeşlerim gider.”

Gülümsemesi kayboldu. “Belki başka bir zaman.”

“Tabii.”

Eğilip beni öptü. Bu sırada kendimi öpücüğün mekaniğine odaklanırken buldum. Sanki dilimle, dudaklarımla hatta ellerimle ne yapacağımı düşünmem gerekiyor gibiydi. Hunter’la deneyimlediğim şeyin tam tersiydi. Onunlayken düşünmem mümkün *değildi*. İlkel bir tutku her şeyi ele geçiriyor, kontrolümü tamamen kaybetmemi sağlıyordu. Marcus’un öpücüğü ise *güzeldi*. Hoştu.

Bittiğinde kesinlikle nefes nefese kalmamıştım.

“Pazar günü görüşür müyüz?”

“Evet, tabii.” Tanrım, her şey garip hissettiriyordu ve dairemde saklanmak için sabırsızlanıyordum. “Yemek için tekrar teşekkür ederim.”

Evde olduğumu haber vermek için Bayan Whitman’ın koridorun karşısındaki dairesinin kapısını çaldım. Izzy on beş yaşındaydı, bir bakıcıya bırakılmasının kabul edilebilir olduğunu düşündüğü yaşı geçmişti. Yine de dışarı çıktığımda komşumdan Izzy’yi kontrol etmesini istiyordum.

İçeri girdiğimde Izzy kanepede uyuyordu ve televizyon açıktı. Onu uyandırmak yerine battaniyeyle üzerini örttüm. Dizüstü bilgisayarını açık gördüğümde kapatmaya gittim ancak dokunduğumda ekran koruyucu kapandı ve üzerinde çalışıyor olması gereken son şey ortaya çıktı. Babasının adıyla ilgili bir Google aramasının sonuçlarıydı.

Babası tutuklandıktan sonra onu birkaç kez bunu yaparken yakalamıştım. O zamanlar, onun hakkında ne söylendiğini merak etmesinin doğal olduğunu düşünmüştüm. Fakat bu iki yıldan fazla bir süre önceydi. Hunter'ın bu geceki varlığının muhtemelen onu özlemesine neden olduğunu fark ettim. Her ne kadar bana yalan söylemiş ve benden bir şeyler saklamış olsa da Izzy'ye iyi bir baba olmuştu. Hiçbir maçı kaçırmazdı ve sık sık birlikte basketbol oynarlardı.

İç çekip televizyonu kapatmadan önce dizüstü bilgisayarını kapattım. Hayatımdaki erkekler neden bu kadar zor olmak zorundaydı?

Zil yarım saat erken çaldı. Geç kaldığımı ve duştan yeni çıktığımı düşününce, yine anahtarını unutan 4D'deki komşum olmasını diledim.

“Merhaba?”

“Günaydın, Tatlı Bezelyem.” Sesi dahili telefonda ekstra tok geliyordu. Meme uçlarım dikleşti.

Gözlerimi aşağı çevirip onlarla konuşmaya başladım. “Sizinle ne yapacağım ben? Bunu konuşmamış mıydık? Çok çabuk umutlanıyorsunuz ve sonra fena halde hayal kırıklığına uğruyorsunuz.” Dahili telefona basıp, “Dördüncü kat,” dedikten sonra ön kapıyı açtım.

Birkaç dakika sonra Hunter asansörden çıktı ve koridorda bana doğru yürüdü. Lanet yürüyüşünü bile seksi gösteren doğal, kendinden emin bir havası vardı. Bugün yine iş botlarını giydiğinden bahsetmiyordum bile. Garip bir nedenden dolayı bu şeyler beni *gerçekten* etkiliyordu. Kapıyı açık tutmaktan başka bir şey yapmadan orada durduğum için paketin geri kalanına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Ne yazık ki bu meme uçlarımin durumuna hiç yardımcı olmadı.

Hunter'ın gözleri kısıldı ve bakışları zafer kazarmış bir gülümsemeyle benimkilere dönmeden önce uzun uzun inceledi. Gözlerimi devirip içeri girmesi için kenara çekildim. Tabii ki kapı aralığında durdu, böylece birbirimize çok yaklaşmıştık. Yanağıma eğilip bir öpücük kondurdu ve sonra da kulağıma yaklaştı. Sanırım Hunter'ın olayı buydu; yüzeysel ve masum bir öpücükten sonra tüylerimi diken diken eden birkaç kelime.

Gerçi bu sefer tek kelime etmemişti. Bunun yerine duyulabilir, derin bir nefes aldı ve nefesini verirken inledi. Sesinin ayak parmaklarıma kadar indiğini ve yolda bazı ilginç yerlerde durduğunu hissettim.

Cidden mi? Bu hamlesi karşısında resmen erimiştim. O içeri girdikten sonra kendimi toparlamak için fazladan otuz saniyeye ihtiyacım vardı.

“Erkencisin.”

Elinde bir poşet olduğunu fark etmemiştim. “Kahvaltı getirdim.”

Logosunu okudum. “Jamba Juice mu?”

“Muz, rendelenmiş hindistan cevizi ve esmer şekerle hazırlanmış yulaf ezmesi.”

Gözlerim irileşti. “Dünya üstünde en sevdiğim kahvaltı bu.”

“Biliyorum. Bella söyledi.”

“Annemi kahvaltıda ne sevdiğimi sormak için mi aradın?”

“Hayır. Dün gece beni arayıp pazar günü akşam yemeğine davet etti, ben de Izzy'nin maçına gideceğimizi söyledim. Yolda kahvaltı almamı önermiş ve senin ne sevdiğini söylemiş olabilir.”

Sessizce mırıldandım. “Tabii ki söylemiştir.”

Hunter gülümsedi. “Hadi, soğumadan yiyelim.”

Annemle Hunter'ın yeni kurdukları arkadaşlığı protesto etmek için mükemmel bir kahvaltının ziyan olmasına izin vermek aptalca olurdu. Ben de oturup o muhteşem şeylere yumuldum.

Yulaf ezmesini ağızıma atarken aramızdaki sessizliğin ne kadar uzadığını fark etmemiştim. Ta ki Hunter'ın beni izlerken dudaklarının seğirdiğini görene kadar.

“Ne?”

“Anladığım kadarıyla bu şeyi gerçekten seviyorsun?”

Ağızım dolu bir şekilde konuştum. “Seksten daha iyi.”

“Böyle düşündüğüne göre daha önce hiç doğru düzgün becerilmemişsin.”

Yutkunmamın ortasında yulaf ezmesi boğazıma kaçtı ve nefesim kesildi.

Hunter kaşığını bırakıp Heimlich yapmak için masaya atlayacakmış gibi baktı.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım ve zorlanarak konuştum. “Ben iyiyim. Su.”

Ben nefesimi toparlamaya çalışırken Hunter bir bardağı suyla doldurdu. Suyu yudumlarırken boğazımın yandığını hissettim.

“İyi olduğuna emin misin?”

Her şey sonunda doğru boruya doğru yol alırken göğsümü okşadım. “İyiyim.”

Hunter tekrar yerine oturdu. “Yutkunurken konuşmaya çalışmamalısın.”

“Sen de uygunsuz şeyler söylememelisin.”

“Bunu sen başlattın. Meme uçların dik bir şekilde kapıyı açıyorsun, çok güzel kokuyorsun ve seksten bahsediyorsun. Bence burada uygunsuz olan sensin.”

Gözlerim büyüdü. “Yarım saat erken geldin, duştan yeni çıkmıştım ve sonuç olarak meme uçlarım hâlâ sertti. Ayrıca o çok sevdiğin koku var ya? Ona sabun deniyor. Ayrıca seksten bahsetmiyordum. Yulaf ezmesini ne kadar sevdiğimi anlatmak için bir *metafor* olarak kullandım.”

yanlış numara

Hunter elindeki kaptan bir kaçık dolusu yulaf ezmesi aldı ve ağızına atmadan önce konuştu. “Bu açıklamadan *meme uçları ve seks* dışında hiçbir şey duymadım.”

“Dün geceki randevun nasıldı?” Hunter gözlerini yola çevirmeden önce bana yan gözle baktı. Maç için şehir dışına çıkar-ken köprüde trafikte kalmıştık.

“Harikaydı.”

Güldü.

“Ne?”

“Boktan bir yalancısın.”

“Neyden bahsediyorsun? Ben yalancı değilim.”

“Yalan söylediğinde kıyafetlerindeki hayali tüyleri topluyor-sun. Az önce randevunun harika olduğunu söylerken de yaptın bunu.”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

Omuz silkti. “Sen öyle diyorsan.”

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakikalık garip bir sessizlik oldu. “Onun evine gittin mi?”

“Bu gerçekten seni ilgilendirmez.”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Pek sayılmaz, hayır.”

“Bence ona iyi geceler öpücüğü verdin ama bunu bizim öpücüğümüzle kıyasladın ve bu adamı ne kadar istesen de istemediğini fark ettin.”

Gözlerim kısıldı. “Seks yaptık ve bir kez bile seni düşün-medim.”

“Gerçekten mi?” Bana doğru baktı.

“Gerçekten.” Sıcaktan kızarmış yüzümü onun bakışlarından uzak tutmak için başımı pencereye doğru çevirdim.

Hunter eğilerek araba kullanırken kişisel alanımı ihlal etti. “Şu anda sol elinle ne yapıyorsun?”

Donup kaldım. Pantolonumdaki hayali tüyleri topluyordum. Yalan söylerken yakalanmaya verecek bir cevabım olmadığı için ona kaşlarımı çatarak baktım.

Kibirli bir gülümsemeyle bana baktı.

Birkaç dakika sonra iç çekti. “Bu akşam seni yemeğe çıkarayım.”

Onu duymazdan geldim. “Anna ve Derek’in düğününde yakaladığım jartiyeri aldın mı? Otel odasından çıkarken bulamadım.”

“Hayır. Görmedim.”

“Kahretsin. Gerçekten saklamak istiyordum.”

Hunter konuyu tekrar değiştirdi. Gerçekten de tek yönlü bir zihni vardı. “Ee... Ne dersin? Seni bu akşam yemeğe çıkarayım mı?”

“Hayır.”

“Öpmekten bile hoşlanmadığın zavallı piçin seni yemeğe götürmesine izin veriyorsun ama benim seni dışarı çıkarmamı istemiyorsun, öyle mi?”

Başımı salladım. “Bu doğru.”

“Senden etkileniyorum. Sen de benden etkileniyorsun. Anlamıyorum.”

Dürüst olmaya ve cevabımı süzgeçten geçirmemeye karar verdim. “On iki yaşındayken okuldan eve erken geldim. Veli-öğretmen görüşmeleri için yarım gün tatilimiz vardı. Annem buzdolabının üzerinde tüm programlarımızın ve etkinliklerimizin yer aldığı bir takvim tutardı. Dört kız çocuğu olduğu için çoğu gün üzerinde karalamalar olurdu. Ama o gün, annem yarım gün olduğunu yazmayı unutmuştu. Annem de babam da çalışıyordu ve ben de kapıyı çalmayan bir çocuktum, bu yüzden okuldan eve yürüyerek geldim ve kendimi içeri attım.

Annemin odasından sesler geliyordu, ben de bazen yaptığı gibi televizyonu açık bıraktığını düşündüm. Televizyonu kapatmaya gittiğimde babamın annemin yakın arkadaşlarından biriyle seks yaptığını gördüm.”

“Kahretsin. Kötüymüş.”

“Babam anneme söylememem için bana yalvardı, bunun ilk ve tek sefer olduğuna yemin etti. Ona söylersem kalbinin kırılacağını ve ailemizi dağıtacağını söyledi.”

“Bu çok boktan. Yaptığın şeyin sorumluluğunu üstlenip ona söylemeliydi. Bunu sana yapmaması gerekirdi.”

“Evet. Bunu artık biliyorum.”

“Annene söyledin mi?”

“Birkaç hafta söylemedim. Bir gece kadın geldi ve babamın ona nasıl baktığını gördüm. Annemin bu şekilde aşağılanması- na izin veremezdim. On iki yaşında olmama rağmen bunun tek seferlik bir hata olmadığını biliyordum. Sonunda ona söylediğimde, itiraf etti ve arkadaşına âşık olduğunu söyledi. Babam taşındı ve annem çok uzun süren bir depresyona girdi.”

“Bazen doğru olanı yapmak berbat hissettirir.”

Zorla gülümsedim. “Evet.” Bir süre pencereden dışarı bakıp ağaçların geçişini izledim. “Kocam beni aldatmadı ama yaşadığımız hayatın masum müşterilerinden çaldığı paralarla finanse edildiğini veya yıllardır dolandırıcılık yaptığını da söylemedi. Yaşadığımız çatı katının haczin eşiğinde olduğundan ya da benim adıma kredi kartlarıyla bir servet borçlandığından da bahsetmedi. Tutuklanmasından iki hafta sonra taşınmak zorunda kaldım, banka hesabımdan fazla para çekilmişti. Kredi kartımın ekstrelerini ofisine gönderttiği ve hiçbirini ödemediği için kredi notum tamamen berbat durumdaydı. Annemden borç para alsam bile, kötü kredi notum yüzünden kendi başıma bir daire tutamayacak durumdaydım. Şansıma, harika kocamın en

iyi arkadaşı bana çok destek olmak istedi ve kalacak bir yer bulmama yardım edecek kadar nazikti. Bu iyiliğinin karşılığında da onunla seks yapmam gerektiğini düşündü.”

“Hayatındaki erkekler bok gibiymiş. Anlıyorum.”

“Evet.” İçimi çektim. “Kesinlikle güven sorunlarım var. Yine de bundan daha fazlası var. Annemi yalnız bırakmamak için istediğim üniversiteye gidemedim. Benden bunu yapmamı hiç istemedi. Aslında gitmem için beni elinden geldiğince zorladı. Garrett ile evlendiğimde, terapi kariyerime yeni başlamış olmama rağmen evde oturan bir eş istiyordu. Ben de onun yüzünden işimden ayrıldım. Hayatımda kendime odaklanmam gereken bir noktadayım. İşimi seviyorum. Izzy’nin benim ilgime ihtiyacı var. Birinden etkilensem bile onunla birlikte olamam.”

Hunter başını salladı, bakışlarından hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. “Anlamadığım tek bir şey var.”

“Neymiş o?”

“O zaman neden Marcus ile çıkıyorsun?”

“Dürüst olursam beni yargılamazsın, değil mi?”

“Asla.”

“Çünkü o gerçekten iyi bir adam ve kimseye bağlanmak istemesem de bekâr kalmak da istemiyorum. Onun kapılmaktan endişe etmiyorum. Bu mantıklı geliyor mu?”

Izzy’nin maçı için okula gelmiştik. Hunter arabayı park etti ve bana döndü. “Evet, geliyor. Gerçekten. Yine de ben üç bin mil uzakta yaşıyorum ve kesinlikle bir ilişki de aramıyorum. Senin kendi yükün olduğu gibi benim de kendi yüküm var. Sadece iki aylığına şehirdeyim. Son kullanma tarihi olan, sadece seks ve eğlenceden ibaret bir ilişkiyi kabul edebiliriz. Bu, seni çekici bulmadığın bir adamla yatmaktan alıkoyar ve sadece yatak odasında birbirimizin içinde kaybolabiliriz.” Bakışlarını tuttu. “Bunu bir düşün. *Seks, aşk değil.*”

Bölüm 14

Hunter

-12 yıl önce-

Partiye karşı gerçekten hiç ilgim yoktu. Konuşurken bana kirpiklerini her kırpışında dirseklerini kullanarak devasa memelerini birbirine sıkıştıran sevimli kızıl saçlı kızla bile ilgilenmiyordum. Ancak Jayce en azından tanışmamı istediği kız gelene kadar burada kalmamı istemişti.

Abim *sev ve bırak* tarzında bir adam değildi. Bugüne kadar ki kız arkadaşlarının sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ama onları etkilemekte hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Jayce ciddi ilişki insanıydı. Bunun büyük bir kısmı annem ölmeden önceki son birkaç yılda omuzlarında taşıdığı ağırlıktan kaynaklanıyordu. Oda ve yemek dahil tam burs almasına rağmen kampüste yaşamayı reddetmişti. Annem öldükten sonra da okul tatillerinde geri dönebileceğim bir yerim olduğundan emin olmak için evde kalmak istemişti. Amcamız onu kampüste yaşamaya ve eğlenmeye zorlamak zorunda kalmıştı.

“Bir bira daha ister misin?” diye bağırdı Jayce mutfağın diğer tarafından. İkimizin durduğu yerin arasında insanlar bira pong oynuyordu.

Elimdeki plastik bardağı salladım. Birayı yavaş içtiğim için hâlâ yarısı duruyordu. “Böyle iyiyim. Teşekkürler.”

Sırıttı. “Sen şuna çok çabuk sarhoş oluyorum desene.”

Jayce geri dönüp yanımdaki mutfak lavabosuna yaslandı. Konuşurken önünde zıplayan plastik topu takip ediyordu. “Son zamanlarda Derek ile konuştun mu?”

“Evet. Dâhiler diyarında yaptıkları gibi bir robot falan yapıyor. Umarım anatomik olarak doğru bir dişi robottur çünkü ders çalışmaktan başka bir şey yapmıyor gibi görünüyor.”

Abim birasını bana doğru uzattı. “Bir gün hepsi işe yarayacak. Derek zengin olacak, inek kışının suyun üzerinde yürüdüğü gün düşünen ateşli bir karısı olacak. Göreceksin.”

Güldüm. “Göreceğiz.”

“Derslerin nasıl gidiyor?”

Her zaman abilik taslardı. “İyi. Seninkiler?”

“Kolay. Seçmeli dersler dışında bir şey kalmadı, bu yüzden zamanımın çoğunu alt sınıflara para karşılığı özel ders vererek geçiriyorum.”

Jayce hoşlandığı kızla özel ders işi sayesinde tanışmıştı.

“Nakit mi? Pearl’den de mi para almaya devam ediyorsun? Şimdiye kadar başka türlü bir ödeme alıyor olmalıydın,” diye şaka yaptım ve biramın kalanını yudumladım. “Bu arada, yirmi yıl önce kim bir kıza Pearl adını verirdi ki? Onun adını her söylediğinde, sokağın karşısında yaşayan Bayan Whitton gibi mavi saçlı yaşlı bir kadını becerdiğini hayal ediyorum.”

Abim başını iki yana sallayıp kısık sesle güldü. “Hasta herifin tekisin. Bayan Whitton seksen beş yaşındaydı ve baston kullanıyordu. Aslında Pearl onun göbek adı. Muhtemelen büyükannesinin adı falandı. Herkes ona böyle sesleniyor.”

Abimin oda arkadaşlarından biri bahçeden bağırdı.

“Delucia, buraya gel. Bir şeyi çözmesi için akıllı birine ihtiyacımız var.”

Jayce bira kutusunu benimkine vurdu. “Bu kalabalıkta zeki biri olmak zor. Geri geleceğim.”

Bira pong masasına çarpan oyuncular yüzünden ayakkabılarıma iki kez bira sıçradıktan sonra biraz temiz hava almaya karar verdim. Arka bahçe tıka basa dolu olduğu için ön tarafa çıktım ve Summer’ın partiden ayrılıp ayrılmadığını öğrenmek için telefonuma bakmayı düşündüm. Verandaya doğru yürürken, çimenlerin üzerinde yürüyen iki kız görünce telefonumu aramayı bıraktım.

Summer.

Başka bir kızla yürüyordu, derin bir sohbeta dalmış gibi görünürken başını kaldırdı ve bakışlarımız buluştu. Verandaya doğru koşmaya başlamadan önce gözlerinin irileştiğini görmüştüm. Konuşmakta olduğu kız, neden birdenbire sohbetin ortasında bırakıldığını anlayamamış gibi şaşkın görünüyordu.

Summer merdivenlerden yukarı fırlayıp kollarıma atladı. Geriye dönüp baktığımda, ona o an aşık olduğumu söyleyebildim. Verdiği tepkiden dolayı kalbim o kadar hızlanmıştı ki ellerimin muhteşem kıcını kavradığını bile fark etmemiştim. Tanıştığımız o gün öpüşmemiş, sadece çeşmede oturup saatlerce konuşmuştuk. Sonra altı haftayı onunla yatmadan önce bir kızla hiç keşfetmediğim bir seviyede yakınlaşarak geçirdik. Kimi kandırıyordum ki? Onlarla yattıktan sonra da hiç rahatsız olmamıştım. Uzun bacaklarımın etrafımı sardığı kocaman bir sarılmadan sonra, kızıma iyice bakmak için başımı geriye çektim. Onu ne zaman sevgilim olarak görmeye başladığımdan bile emin değildim ama o da aynıydı. Dolgun, gülümseyen dudakları beni onları tatmaya davet ediyordu. İki elimi yumuşak yanaklarına koyarak dudaklarımı onunkilerin üzerine

kapattım. O da beni öperek dolgun memelerini göğsüme yasladığında partinin gürültüsü bir anda arka planda kaybolmuştu.

Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonunda birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses bizi gerçekliğe geri döndürdü. Öpüşme bittiğinde birbirimize aptal aptal gülümstedik. Dağılmış dudak parlatıcısını düzeltmek için başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirdim.

“Hımm... Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz yoksa bu da sizin aptal cesaret oyunlarından biri mi?”

Summer gülümsedi. “Hunter ona ilk sorduğumda doğruluğu seçti. Ve aslında o zamandan beri hep onu seçiyor.”

Arkadaşı başını salladı. “Sen ve testlerin. Sizi baş başa bırakayım ve ne yapıyorsanız ona geri dönün. Bize içmek için ucuz, iğrenç biradan başka bir şey bulacağım.”

“Tamam. Teşekkürler. Birazdan içeride buluşuruz.”

Arkadaşı ortadan kaybolunca, *sen ve testlerin* derken neyi kastettiğini sordum.

“Sekizinci sınıftayken bir grup erkek, onlarla *doğruluk mu cesaret mi* oynamamı istedi. Sonradan öğrendim ki bu onların kızlara bir şeyler yaptırmak için kullandıkları küçük bir numaraymış. Nihayetinde birimiz havalı görünmek istediğimiz için cesareti seçiyorduk ve onlar da bizi öpmek için bize meydan okuyordu. Ben de bu oyunu sadece tek bir şeyle ilgilenen erkekleri ayıklamak için kullanmaya başladım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer bir erkeğin hoş olduğunu ve potansiyeli olduğunu düşünüyorsam, ona doğruluğu mu cesareti mi seçeceğini sorarım. Eğer hemen cesareti seçerse, bu benim de karşılık vermeme ve cesareti seçmemi istediği içindir. Bu şekilde onunla ya da ona bir şey yapmam için bana meydan okuyacaktır. Bu da beni tanımakla değil, benimle eğlenmekle ilgilendiğini gösterir.”

Mantığı alışlagelmişin dışındaydı ama sanırım haklı olduğu bir nokta vardı. Ve lanet olsun, o ilk gün doğruluğu seçtiğim için çok mutluydum. “Çoğu erkek cesareti mi seçer?”

“Neredeyse hepsi. Sanat eğitimi aldığım sınıftan Gavin hariç. O doğruluğu seçti. Tabii birkaç gün sonra erkek arkadaşıyla tanıştığımda onun sayılmadığını fark ettim.” Başını eğip sırtıttı. “Eşcinsel değilsin, değil mi?”

Kıçı hâlâ avuçlarımin arasındaydı ve bacakları belime sarılmıştı. Ereksiyonumu hissedebilmesi için kalçalarımı ona doğru sürterek karşılık verdim. “Ne düşünüyorsun?”

Summer kıkırdadı, çıkardığı ses harikaydı.

“Burada ne işin var?” diye sordum. “Sen partine gittikten sonra buluşacağımızı sanıyordum.”

“Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Partine çoktan gittin mi?”

Kaşlarım çatıldı. Parmağımla evi gösterdim.

“Bu benim gideceğim parti. Sen de mi bu partiye gidiyordun?”

Gülümsedi. “Evet. Bu çok komik. Sen bir kardeşlik partisine gideceğini söyledin, ben de kampüs dışı bir partiye gideceğimi söyledim. İkimizin de kampüs dışı bir kardeşlik partisinden bahsettiğimizi fark etmemiştim.”

Gözlerim dudaklarına kaydı. “Buradan gitmek istiyorum. Seni bir yerlere götürmek... bilmiyorum... buradan başka bir yere götürmek istiyorum. Ama abim biriyle tanışmamı istiyor.”

“Benim de biriyle buluşmam gerek. Belki hemen sonra sıvışabiliriz.”

“Kesinlikle.”

Her ne kadar nefret etsem de Summer'ı yere indirdim. Ev, sarhoş insanlarla doluydu ve aralarından geçerken denge-mizi sağlayabileceğimden emin değildim. Elini tuttum. “Gel

VI KEELAND

bakalım. Seni Jayce ile tanıştırayım. Belki sevgilisi şimdiye kadar gelmiştir.”

“Bu çok komik. Buluşacağım çocuğun adı da Jayce.”

Bazen sadece *bilirsiniz*. Annemin ilk düştüğü zamanki gibi. Kalkmasına yardım edip iyi olup olmadığını sormuştum. Fakat içimden bir ses, her ne kadar öyle söylemiş olsa da ayağının takılıp düşmediğinden emindi.

Summer’a sormadan önce cevabı biliyordum.

“Göbek adının Pearl olma ihtimali var mı?”

Küçük burnunu kırıştırdı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Bölüm 15

Natalia

Maça zar zor konsantre olabildim. *Seks, aşk değil.* Anna, Hunter'la bir ilişki yaşamam gerektiğini söylerken aynı kelimeleri kullanmıştı. Bir şekilde ikisi de kulağa çok basitmiş gibi gelmesini sağlamıştı. Belki de öyleydi. Belki de bunu olması gerekenden daha zor hale sokuyordum. Ne de olsa Marcus'la yatarsam onunla da böyle bir ilişkim olacaktı. Gerçi Marcus'un bunu böyle göreceğinden pek emin değildim. Çoktan bana âşık olduğunu düşünecek kadar kendimi beğenmiş değildim ama içgüdülerim onun ilişki aradığını söylüyordu. Elbette, bazı erkekler sizi birkaç kez yemeğe çıkarır ve sadece pantolonunuzun içine girmek için istedikleri buymuş gibi davranabilirlerdi. Yanılıyor olabilirdim ama Marcus'un niyeti samimi görünüyordu.

Hunter ile yatmak isteyen yanım haklı çıkmıştı. *Marcus'la yatmak yanlış olurdu, onu kandırmış olurdum.* Yapılacak en dürüst şey ilişkiyi bitirmek ve aynı niyetlere sahip bir adamla tamamen cinsel bir ilişki yaşamaya başlamak olurdu. Yine de Hunter'la yatmak istemeyen yanım -beynim- bu adamın kalbimi kırabileceğini biliyordu. Ondan etkilenmiştim, elbette. Kim etkilenmezdi ki? Öte yandan bu sadece fiziksel bir çekim

değildi. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Komikti, zekiydi, doğa tutkunuydu. Üstelik Izzy ile bağ kurmuş olmasından bahsetmiyordum bile. Gençlerin her şeyden iğrendiği göz önünde bulundurulunca, onlarla anlaşmak için bir erkeğin özel bir şey yapması gerekiyordu. Gözlerimi dört açıp duygularımın büyümesine engel olabilir miydim?

“Bir şey mi istiyorsun?” diye sorduğunu duydum Hunter’ın.

Kafam karışmış bir şekilde ona döndüm. “Hımm?”

“Söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadın, değil mi?”

“Duydum.”

“Öyle mi? Ne sormuştum?”

“Bir şey isteyip istemediğimi sordun.”

“Ondan önce.”

“Ah.”

Sırıttı ve bana doğru eğildi. “Daha önce arabada söylediklerimi düşünüyorsun, değil mi?”

“Düşünmüyordum.”

“Düşünüyordun.”

“Düşünmüyordum.”

“Düşünüyordun.”

“Kaç yaşındasın sen? Çünkü yedi yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun.”

Hunter ayağa kalktı. “Ne yemek istersin? Eğer karar vermemeye izin verirsen, yemeni izlemek için sana bir sosisli sandviç alacağım.”

“Aç değilim.” Gözlerim Hunter’ın tribünlerden inişini izleyene kadar maçın durduğunu fark etmemiştim. Devre arasıydı ve maçın ilk bölümünün çoğunda kafam yerinde değildi.

Hunter, içinde krakerler ve gülünç büyüklükte iki soda bulunan kahverengi bir kutuyla döndü. Birini bana uzatırken, “Peki, neye karar verdin?” diye sordu.

yanlış numara

“Sanırım bana çoktan bir kraker aldığın için onu yemekle yetineceğim.”

“Son yarım saattir hayalini kurduğun teklifimi kastetmiştim.”

“Ben...” Tekrar itiraz etmeyi düşündüm, bu da bir başka olgunlaşmamış *düşünmüyorum- düşünüyorsun* turuna yol açacaktı ve bunun yerine itiraf ettim. Gözlerimi devirerek, “Kafamda artıları ve eksileri gözden geçiriyordum,” dedim.

Krakerini yere bıraktı, ellerini silkeledi ve tüm dikkatini bana vermek için koltuğunda döndü. “Dököl bakalım.”

“Ne? *Hayır.*”

“Neden olmasın?”

“Öncelikle, burası bunun için uygun bir yer değil.” Sağma ve soluma baktım. Kimse dikkat etmiyor gibi görünse de tribünde birilerinin böyle bir konuşma yaptığını duysaydım, kesinlikle kulak misafiri olurum.

“Tamam. O halde nerede konuşacağız?”

“Daha özel bir yerde.”

“Bugün maçtan sonra benim evimde.”

“Olmaz.”

“Neden olmaz? Kendine güvenmiyor musun?”

“Saçmalama. Izzy’yi alacağım ve ona bu maçtan sonra alışverişe gideceğimizi söyledim.”

“Yarın o zaman?”

“Marcus’la randevum var.”

Hunter yüzünü buruşturdu.

“Sana kafamda artıları ve eksileri gözden geçirdiğimi söylediğimde, yardımını istediğimi kastetmemiştim. Sadece dürüst davranıyordum.”

“Peki. Ama eğer artıları ve eksileri bensiz gözden geçirecek-sen, önce kendimi savunmama izin vermelisin.”

Kaşlarım kalktı. “Savunma mı?”

“Evet. Kararını etkileyecek bazı kritik faktörleri gözden çıkarıyor olabilirsin.”

Gülerek, “Öyle mi?” dedim. “Ne gibi?”

“Bu konuda son derece iyi olduğumu bilmelisin.”

“Her erkek bu işte iyi olduğunu düşünür, Hunter.”

Beni duymazdan geldi. “Aletim gayet iyi.”

“Bana ‘*küçük bir penisim var*’ diyerek kendini savunan bir erkek göster.”

“Bence, bir kadının amını yalamadan seks yapmak terbiyesizliktir.”

Karşılık vermek için ağzımı açmama rağmen hiçbir şey söyleyemedim.

İki sıra önümüzde oturan kadınlardan biri döndü ve eğildi. “Eğer hayır derse, sana numaramı veririm.”

Benim yüzüm kıpkırmızı olurken Hunter, kendinden emin bir şekilde gülümseyip göz kırptı. “Henüz en iyi pazarlama taktiklerimi bile kullanmadım.”

Neyse ki hakem düdüğü çaldı ve maçı tekrar başlattı. Bu da yanımda oturan ısrarcı adamın dikkatini başka yöne çevirmesini sağlamıştı. Bense dümdüz önüme bakıyor, zıplayan bir topu takip etmeye çalışıyordum. Zihnimdeyse tek bir cümle vardı. *Tanrım, kesinlikle terbiyeli erkeklerden hoşlanıyordum.*

“Yarın pazar akşamı yemeğine gitmeden önce alışveriş merkezine gitsek olur mu?” diye sordu Izzy, Hunter’ın kiralık arabasının arka koltuğundan. Trafiğe takıldıktan sonra neredeyse şehre dönmek üzereydik.

Döndüm. “Yarın öğleden sonra planlarım var.”

“Ah, doğru. Çirkin adam.”

Göz ucuyla baktığımda Hunter’ın sırtıttığını gördüm.

“Marcus irkin değil. Ayrıca bugün yeni bir spor şortu almak için alışveriş merkezine gitmen gerektiğini sanıyordum.”

Izzy omuz silkti. “Bir süre daha elimdekileri kullanabilirim.”

Alışveriş merkezine gitmekten vazgeçmesinin bir nedeni vardı. “Tamam. Bu öğleden sonra alışveriş merkezini es geçersen, başka bir şey yapmak ister misin?”

Gözlerini kaçırdı. “Erkeklerin basketbol maını izlemek için Beacon’a gitmek istiyorum.”

“Erkek basketbol maçı mı?”

İnandırıcı olmaya çalışarak, “Teknik için,” diye karşılık verdi. “Form ve teknik için diğer oyuncularını izlemek iyidir, değil mi Hunter?”

Hunter’ın bakışları bana kaydı. Ben de gözlerimi kısarak karşılık verdim ve bir şekilde iki saniyelik sözsüz bir konuşma yaptık. “İzlemek her zaman iyidir,” dedi. “Ama lisedeki çocuklardan kötü alışkanlıklar edinmemek için profesyonel karşılaşmalar izlemek isteyebilirsin.”

Sırıtmamaya alıştım. Elbette benimle alışveriş yapmak yerine maça gitmesine izin verecektim. On beş yaşındaydı ve arkadaşlarının yanında olmalıydı.

Hunter dikiz aynasından Izzy’ye baktı. “Ma ne zaman?”

“Daha yeni başladı.”

“Bir daha düşündüm de izlemek iyi olabilir. Öğrenmenin bir parçası olarak yanlış yaptıkları şeyleri izleyebilirsin.”

Izzy anında canlandı. “Ben de öyle yapacağım. Beni bırakabilir misin, Hunter?”

“Eve gidip üstünü değiştirmek istemiyor musun?” dedim. “Hâlâ üzerinde forman var.”

“Bu bir basketbol maçı. *İki takım* da forma giyiyor.”

“Onu bırakmamın bir sakıncası yok,” dedi Hunter. “Ayrıca bu bize henüz konuşamadığımız işleri konuşma fırsatı verecek.”

VI KEELAND

Kaşlarımı çattığımda Hunter açıklama ihtiyacı hissetti. “Artılar ve eksiler.”

Hunter, Izzy içeri girene kadar okulun önünde bekledi ve sonra da bana döndü. “Senin evin mi benimki mi?”

“Seninle seks yapmayacağım.”

“Şimdi mi yoksa hiç mi?”

“Az önce...” Sesimi derinleştirerek onu boğuk ses tonunu taklit ettim. “...*senin evin mi benimki mi* diye sordun ve bu, genellikle kimin evinde seks yapılacağını ifade eder.”

“Yani bu, seks *şimdilik* masadan kalktı ama sonsuza kadar değil demek mi oluyor?”

Güldüm. “Neden gidip öğle yemeği yemiyoruz? İki basketbol maçına geldiğin ve cumartesi sabahından vazgeçtiğin için sana en azından bunu borçluyum.”

“Tamam.” Arabayı virese taktı. “Öğle yemeği yiyebilirim. Ama şunu bil ki bu sabah hiçbir şeyden vazgeçmiş gibi hissetmedim ve ayrıca... ben ödüyorum.”

Maçta kraker yemiştim, kendimi o kadar da aç hissetmiyordum. “Ben Sezar salatası alacağım.”

Garson kız Hunter’a döndü, o da bana baktı. “Kalamar sever misin?”

“Evet.”

“Kızarmış kalamar alalım.”

“Tamam.” Not defterine bir şeyler karaladı.

Tekrar bana baktı. “Patlıcan sever misin?”

“Evet ama pek aç değilim.”

“Ben de. Paylaşalım.”

“Tamam.”

“Patlıcan rollatini de alacağız.”

“O zaman Sezar salatamı iptal edebilir misiniz?” diye sordum garsona.

Garson masamızdan uzaklaştıktan sonra peçetemi alıp kupağıma serdim ve suyumdan bir yudum aldım.

Hunter dikkatle beni izledi.

“Ne oldu?”

Omuz silkti. “Sadece sana bakıyordum.”

“Şey, bunu yapma.”

“Sana bakmayayım mı?” Kaşlarını kaldırdı. “Birinin karşısına oturup ona bakmadan sohbet etmek biraz zor.”

“Bana *öyle* bakma demek istedim.”

“Nasıl?”

“Yanıp tutuşuyormuşsun gibi.”

“Yanıyor muyum?”

Nefes verdim. “Sadece arkadaş olarak öğle yemeği yiyebilir miyiz? Seks konuşması, bana seksi seksi bakmak ya da baskı yapmak yok.”

“Denerim. Ama seksi görünmek doğuştan gelen bir şey.”

İkimiz de güldük, aramızdaki gerginlik biraz olsun azalmış gibi görünüyordu. Ta ki ceptelefonum çalana ve arayanın ismine bakana kadar. Ekranda *Yönetici* kelimesi yanıp sönüyordu.

“Özür dilerim. Arayan bina yöneticim, buna bakmam gerek.”

Her zamanki bakım görevlisi Jimmy olduğunu düşünerek cevap verdim. “Alo?”

“En sevdiğim kiracım, hizmetime ihtiyacınız olduğunu duydum?” Karşı taraftaki ses tüylerimi diken diken etti. Kapıcı değildi. Evin sahibi olan ucubeydi.

“Merhaba, Damon. Küçük bir sorun yüzünden bu sabah kapıcıyı aradım. Ama önemli bir şey değil. Karışmanı gerektirecek bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

“Evde misin?”

VI KEELAND

“Hayır, dışarıdayım.”

“Ne zaman evde olursun? Senin için şu gidere bir bakmaya geleceğim.”

Izzy’nin ne zaman evde olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve ne pahasına olursa olsun onunla yalnız kalmaktan kaçınmaya çalışıyordum. “Şey... Ne zaman döneceğimden emin değilim. Muhtemelen birkaç saatten önce dönmem.”

“Beşe ne dersin?”

Tanrım. Neden kapıcı diğer kiracılara yaptığı gibi bunu da benim için halledemiyordu? “Gerçekten önemli bir şey değil, Damon. Jimmy vakti olduğunda tamir edebilir. Şimdilik banyo lavabosunu kullanabilirim.”

“Beşte görüşürüz.”

“Biraz geç kalabilirim.”

“Eve döndüğünde beni ara.”

Bir iniltiyi bastırmayı başardım. “Tamam.”

Telefonu kapattıktan sonra sinirimi gizleyemedim.

Hunter endişeli görünüyordu. “Ne oldu? Her şey yolunda mı?”

“Kocamın en iyi arkadaşının kalacak bir yer bulmama yardım edecek kadar kibar olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Ama bunun karşılığında onunla yatmam gerektiğini düşünmüştü?”

“Evet.”

“Telefondaki pislik oydu. Damon, evimin sahibi. Dairemde ne zaman bir sorun çıksa korkuyorum çünkü kapıcının gelip düzeltmesi gereken şeyler için ısrarla Damon geliyor. Beni zorlayacak kadar ileri gitmiyor ama daha önce beni öpmeye çalıştı ve sürekli çıkma teklif ediyor. Bu, gerçekten rahatsız edici.”

Hunter'ın çenesinin titremesi çok sevimliydi. "Yemekten sonra seninle eve geleceğim. Ben oradayken lavaboyu tamir edebilir."

"Buna gerek yok."

"Hayır, var. Ve hazır başlamışken, bu kadar ısrarcı bir pislik olduğuum için özür dilemeliyim. Sen bana o adamdan bahse-dinceye kadar fark etmemiştim."

"Pislik falan değilsin." Gülümsedim. "İsrarcı, belki. Ama aynı şey değil. Sana hayır dediğimde ve bunda ciddiymişim gibi davrandığımda geri adım atmayacağını hiç hissetmedim. Öte yandan Damon'a güvenmiyorum. Onunla aynı odada bulun-maktan bile hoşlanmıyorum."

"Evet, yine de geri ekileceğim. Arkadaşlıktan başka bir şey olmak konusunda fikrini değiştirirsen, ben buradayım. Aksi takdirde, vazgeçerim."

Her ne kadar istediğimin bu olduğunu söylesem ve bunun en iyisi olduğunu bilsem de yine de üzülmüştüm. Kendimi zor-layarak gülümsedim. "Tamam."

ğle yemeğimizin geri kalanı güzeldi ama havamız kesin-likle değişmişti. Konuşmamızda neredeyse bir gariplik vardı. Hunter gevşeyip flrtz bir şeyler söylemeye başlıyor, sonra kendini tutup geri çekiliyordu. Sanki benimle nasıl arkadaş olunacağını bilmiyormuş gibiydi. Özellikle bir noktada, par-mağını bardağının st kısmında gezdirirken ve dili tutulmuş gibi görünürken, ona bunu söyledim.

"Hiç kadın arkadaşın yok, değil mi?"

Başını bardaktan kaldırıp bana baktı. "Elbette var. Bir sürü kadınla arkadaşım."

"Kimler?"

"Anna, mesela."

"O senin arkadaşın değil. Arkadaşının karısı."

“Yani sonuçta sayılmaz mı?”

“Arkadaş olduğun bekâr bir kadın var mı?”

“Tabii. Ofiste var.”

“Tamam. Kim?”

“Bazen ofisten Renee ile öğle yemeğine çıkıyorum. O bir proje yöneticisi.”

“Biriyle çıkıyor mu?”

“Sanmıyorum.”

“Kaç yaşında?”

Omuz silkti. “Altmışlı yaşlarının ortalarında, belki.”

Başımı salladım. “O sayılmaz. Tehlike arz etmiyor. Peki ya yirmili ya da otuzlu yaşlarında bekâr arkadaşların var mı?”

“Hayır. Ama bunun iyi bir nedeni var.”

“Neymiş o neden?”

“Çiftleşme çağında olup birbirlerine ilgi duyan kadın ve erkekler arkadaş olamazlar. Bu ilkel bir şey.”

Gözlerim büyüdü. “Ciddi olamazsın.”

Hunter sandalyesinde arkasına yaslandı. “Etkilendiğim bir kadınla ne yapabilirim ki?”

“Ne demek istiyorsun? Sen ve erkek arkadaşların ne yaparsınız?”

“Açık hava aktiviteleri. Kayalara tırmanmayı, tüplü dalış yapmayı, golf oynamayı severim.”

“Peki neden biz bunları birlikte yapamıyoruz?”

“Öncelikle, ben ve çocuklar golf oynarken birimizin işemesi gerektiğinde, çalılara doğru yürür ve işeriz. Kaya tırmanışı yaptığımızda, zirveye ulaşmayı kutlamak için dağın yamacına işlemekten daha iyi bir yol yoktur.”

“Erkeklerin ve kadınların, sizin alenen işeme ihtiyacınız yüzünden mi arkadaş olamadığını söylemeye çalışıyorsun?”

“Son dalışımızda, Derek bir mercan kayalığında elini kesti. Kesdiği kapalı tutması için elinin etrafına sarması için ona elektrik bandı fırlatıp başka bir dalış için geri döndük. Muhtemelen bir ya da iki dikiş ihtiyacı vardı ama hastaneye gitseydi ona bir ay boyunca korkak derdik.”

“Peki seninle dalıyor olsaydım, bana elektrik bandı fırlatmaz mıydın?”

“Hayır. Dikiş attırmak için *seni* hastaneye götürürdüm.”

“Dikiş attırmak istemezsem ne yapardın?”

“Sana başka seçenek bırakmazdım. Yaralanırsan, seninle ilgilenirdim.”

“Ama en iyi arkadaşın Derek ile ilgilenmiyorsun, öyle mi?”

Hunter sırttı. “Hayır.”

“Sen gerçekten de şovenistsin*, biliyor musun?”

“Bir kadınla ilgilenmek centilmenliktir.”

“Bunu kendi cinsiyetinin üstün olduğunu ve kadının kendi başının çaresine bakamayacağını düşündüğün için yapıyorsan değildir.”

“Öyle bir şey demedim. Elini kestiğinde, kendi başına acil servise gidip dikiş attırabileceğinden eminim. Ama yine de seni götürmek isterdim.”

İçkimi yudumlayıp sırttım. “Şovenist.”

Hunter eğildi. “Eminim kendini orgazma ulaştırabilirsin. Ama seni oraya ağzımla taşımayı tercih ederim. Bu da beni şovenist yapar mı?”

Şovenist olsun ya da olmasın, onun bana oral seks yapacağı düşüncesi beni koltuğumda kıvrandırdı. Tabii ki bir *centilmen* gibi davranıp bunu fark ettirmeden geçiştiremezdi. Bunun

* 1970’li yıllarda cinsiyetçiliğin ve kadın düşmanlığının artmasıyla birlikte bu ayrımcılığı benimseyen insanlar için kullanılan bir kelimedir.

yerine, günahkâr ağzının köşelerinde edepsiz bir gülümseme belirdi.

Garsonun gelip araya girmesine sevindim. İtirazıma rağmen Hunter hesabı ödedi ve sonra elini uzattı.

“Hadi, seni eve götüreyim. Damon pisliği lavabonu tamir ederken yanında olacağım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Senin için yapmayı tercih ettiğim centilmenliği gösterme izin vermediğine göre bu centilmenliği kabul et.”

Bölüm 16

Natalia

Eve döndüğümde Damon'ı aramama gerek kalmamıştı. Çünkü ön kapıyı açtığımda göt herif kanepemde oturmuş, beni bekliyordu.

İrkilerek geri sıçradım. Arkamda olan Hunter beni yakaladı ve hemen arkasına geçmem için hareket etti.

“Sen de kimsin?” diye hırlarken vücudundaki her kas gerilmişti. Hunter karanlık bir sokakta karşılaşmak isteyeceğim türden bir adam değildi.

Damon ayağa kalkıp ona ters ters baktı. “Damon Valente. Asıl sen kimsin?”

Hunter'm omzunu sıktım. “Sorun yok. Bu Damon. Sadece evde olmasını beklemiyordum.”

Hunter bana Damon'la konuşarak karşılık verdi. “Olmamalıydı. Buraya nasıl girdin?”

Damon kendini beğenmiş bir pislikti. “Binanın sahibi benim. Bütün dairelerin anahtarları bende var. Kim bu adam, Nat?”

Durumu yumuşatma ihtiyacı hissederek Hunter'ı önümden çektim ve olayı geçiştirmeye çalıştım. “Bu, Hunter Delucia.”

Damon açıkça onu süzdü. “Öyle mi? Ben ev sahibiyim ama aynı zamanda Nat’in kocası Garrett’in da arkadaşıyım.”

Çantamı yere bırakırken onu düzelttim. “*Eski kocası.*”

Hunter kapıyı arkasından kapattı ve Damon’a elini uzatmak için yürüdü. Hunter’ın iyi davranacağını düşünerek rahat bir nefes aldım. Sadece derdini anlatmak için yakınlaşmak istediğini bilmeliydim.

Damon’ın eli kendi elinin içinde olana kadar bekledi ve konuşurken gözlerinin içine baktı. “Natalia evde yokken burada olmamalısın.”

“Nat bunu umursamıyor.”

“Aslında umursuyorum, Damon.”

İki adam hâlâ tokalaşıyordu ama bu bir tanışmayı değil, ödüllü bir dövüşten önce rakiplerin el sıkışmasını andırıyordu. Hunter’ın yüzündeki gerginlikten endişelenerek dikkatimi elimdeki soruna yönelttim. Gerçi içimden bir ses, Hunter’ın eldeki sorunun mutfak lavabosu olduğunu düşünmeyeceğini söylüyordu.

Mutfağa doğru yürüyüp lavabonun altındaki çift dolap kapağını açarak içine koyduğum yarısı dolu kovayı ortaya çıkardım.

“Suyu açmadan bile doluyor. Su açıkken de daha kötü oluyor. İlk seferinde ayaklarım ıslanana kadar fark etmemiştim. Bir dakikadan kısa bir süre içinde dolabı doldurup dışarı sızmıştı. Sanırım bir yerlerde delik falan var.”

İki adam el sıkışmayı bıraktığında ve Damon mutfağa doğru yürüdüğünde tedirgin bir nefes aldım. Yanımda durup elini sırtıma koydu ve parmakları kıcıma çok yakın bir şekilde aşağı doğru kaydırıldı. Uzanarak elini sessizce çektim.

Damon lavabonun altına bakmak için çömelmeden önce suyu açtı. “Conta sızdırıyor. Süzgeç hem eski hem paslanmış.

yanlış numara

Yeni bir taneye ve biraz macuna ihtiyacı var.” Ayağa kalkıp suyu kapattı. “Bir tane alıp yarın sabah takmak için gelirim.”

Hunter kapı aralığında duruyordu, omuzları neredeyse tüm alanı kaplıyordu. “Ben hallederim.”

Damon ona döndü. “Bu kira kontratının bir parçası. Ev sahibi su tesisatı, elektrik ve ısıyla ilgileniyor. Ayrıca arkadaşşıma, o yokken karısıyla ilgileneceğime söz verdim.”

Hunter’ın gözleri önce bana sonra Damon’a kaydı. Çenesi kaskatı kesilmişti. “Eski karısı. Ayrıca arkadaşşına Natalia’ya gayet iyi bakıldığını söyleyebilirsin.”

Damon’ın yüzü sinirden kızardı. Yine de Hunter daha genç, daha iri ve daha güçlüydü. Üstelik ses tonu pazarlığa yer bırakmıyordu. Öfkeyle dikkatini bana çevirdi. “Senin için işi halledecek biri varsa vaktimi boşa harcama.”

Kapı bir dakika sonra çarparak kapandı. Hunter parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Bunun için özür dilerim.”

“Özür mü? O pisliğin artık etrafta dolaşacağını hiç sanmıyorum. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Adam pisliğin teki.”

“Kesinlikle öyle. Eğer Garrett ile tanıştığım gün Damon’la da tanışmış olsaydım, birkaç yıl sonra gerçek yüzüme çarpmadan önce eski kocamın karakteri hakkında iki kez düşünebilirdim. Bir insanın en yakın arkadaşşıyla tanışarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsin.”

Hunter başını salladı. “Katılıyorum.” Gözleri benimkileri buldu. “Bilgin olsun diye söylüyorum, bence Anna oldukça harika biri.”

Tanrım, bu adam o bakışlarıyla buzları bile eritebilirdi. “Derrek de oldukça harika.”

Hunter'a sızdıran contamı tamir etmesi için bir tesisatçı çağıracağımı söylemiş olmama rağmen bunun önemli bir şey olmadığı ve kolayca tamir edebileceği konusunda oldukça ısrarcıydı. O ihtiyacı olan şeyleri almak için dışarı çıkarken ben de lavabonun altındaki her şeyi temizledim ve ona brownie yapmaya karar verdim. Ona bahsettiğim dükkân sadece bir blok ötede olmasına rağmen döndüğünde kekler çoktan fırından çıkmış, hatta kısmen soğumuştur.

İçeri girdiğinde elinde iki poşet vardı. "Burada güzel bir koku var."

"Sana brownie yapmıştım. Izzy'ye yardım etmek için zaman harcadın ve bana doğum gününde akşam yemeği, bugün de öğle yemeği ısmarladın. Lavabomu tamir edeceksin. Beni Kaliforniya'da arabayla istediğim yere bırakmandan ve evinde kalmama izin vermenden bahsetmiyorum bile. En azından bunu yapabilirim."

"Hiç gerek yoktu." Tabağa uzanıp bir brownie alarak ağzına tıktı. "Ama eğer verici bir ruh halindeysen, bana borcunu ödebileceğin birkaç yol daha düşünebilirim."

Ben cevap veremedim başını salladı. "Vay canına, denesem bile ağzımı tutamıyorum. Umarım Damon gibi olmadığımı söylerken dürüst davranmışsındır."

"Sen o aşağılık herif gibi değilsin," diye onu temin ettim. "Normal, sapkın haline dönmene sevindim. Kendini kontrol etmeye çalıştığın o yarım saat berbattı."

Hunter gömleğinin düğmelerini açarken göz kırptı. "Edepsiz konuşmalarından hoşlandığını biliyordum."

Üzerinde sadece beyaz bir tişört kalacak şekilde soyundu ve lavabo tamiri için hazırlandı. Poşetlerden birinin içindekileri tezgâhın üzerine boşaltarak plastik poşetlere tek tek sarılmış bir sürü tesisat parçasını açıp çalışacağı yere dizdi. Uzanıp kafasını

dolaba soktuğu anda, Izzy'nin kedisi bir anda ortaya çıkmaya karar vererek odanın içinde koşmaya başladı. Öylece koştururken Hunter'ın üzerine atlamayı seçmişti. Karın kaslarına aniden saldıran kedi Hunter'ın dik durmasına ve ayağa kalkarken başını dolaba çarpmasına neden oldu. "Bu da neydi böyle?"

Yanına gidip çılgın kediyi kucağıma aldım. "Özür dilerim. İyi misin? Bu Izzy'nin kedisi. Pek sık dışarı çıkmaz. Utangaçtır."

Hunter başını ovuşturdu, ardından bakışları elimdeki kediye kaydı. Gözleri büyüdü. "Onun... tek gözü mü var?"

Başının üstünü okşadım. "Evet. Annesiyle yaşarken Izzy'nin beslediği bir sokak kedisiydi. Bir kavgaya karışmış ve bir noktada kaybetmiş olmalı. Kuyruğu da yok."

"Çok çirkin bir kedi."

"Hey, nazik ol. Catpernicus'un da duyguları var."

Hunter kaşlarını kaldırdı. "Catpernicus mu?"

"Izzy astronomiyle ilgileniyor. Ona kısaca Cat diyoruz. Dolapta uyumayı sever. Zavallı şey, odasındaki yerlere atılmış kıyafet yığınının altına giriyor. Muhtemelen sokaklarda zor zamanlar geçirmiş."

Tırnaklarımı Catpernicus'un başının tepesine dolaştırdığımda kendini yukarı doğru iterek bileğimin iç kısmını yaladı ve mırlamaya başladı.

Hunter, "Şanslı kedicik," diye mırıldanarak lavabonun altına geri döndü.

On beş dakika sonra lavabom tamir edilmişti.

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Sorun değil." Hunter ellerini yıkadı ve şimdi hâlâ dolu olduğunu fark ettiğim diğer çantayı aldı.

"İhtiyacın olursa diye fazladan parça mı aldın?"

"Hayır. Düz uçlu tornavidan var mı?"

“Elbette var.” Hunter diğerk çantanın içindekileri boşaltırken ben önemsiz çekmeceye gidip bir tane çıkardım. Poşetin içinden bir Baldwin kilit ve anahtar seti çıkardı.

“Hazır başlamışken ön kapının kilidini de değıştireyim ki o şerefsiz bir gün sen duştayken içeri girmesin.”

Bunu hiç düşünmemiştim. Fakat onun konuyu gündeme getirmesiyle bunu yapmasına sevinmiştim çünkü bu gece bu fikir kafama yerleşmişken uyuyamazdım.

“Vay canına. Evet. Teşekkür ederim. Bu harika olur.”

“Gitsem iyi olacak.” Hunter lavabomu tamir ettikten ve kapı kilidimi değıştirdikten sonra ona verdiğim birayı bitirmişti. Izzy erkeklerin basketbol maçından sonra arkadaşlarına gideceğini mesajla bildirdiğı için öğleden sonra ya da akşamın geri kalanında yapmam gereken bir şey yoktu.

“Kalıp film ya da başka bir şey izlemek ister misin? Öğle yemeğini pek erken yemediğimiz için sana şimdi geç bir akşam yemeğı hazırlayabilirim?”

Hunter bira şişesini atmak için durduğum yere geçti, sonra yüzüme düşmüş bir tutam saçı düzeltti. “Gitmeliyim.”

Gözlerimiz birbirine kilitlenirken eli yanağımda oyalandı, başparmağı tenimi okşuyordu. Tanrım, onu o kadar çok istiyordum ki canım acıyordu. Diğerk elinin de öpüştüğümüz sırada yaptığı gibi yüzümü okşamasını arzuluyordum. Çok gerçekçi çok tutkuluydu. Öte yandan her zaman olduğu gibi, korkularım bunu ona söylememi ya da hislerime göre hareket etmemi engelliyordu.

Hunter gözlerimdeki korkuyu okuyup hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. “Kesinlikle gitmeliyim.”

Sessizce kapıya doğru yürüdük. Kapıyı açtığımda içimi bir panik duygusu kapladı. “Yarın akşam anneme yemeğe geliyor-sun, değil mi? Seni davet etti mi?”

“Davet etti. Ama ona gelemeyeceğimi söyleyeceğim. Benim yerime çıktığın adamı götürmelisin.”

Çıktığım adam. Marcus’u annemin evine götürmeye hiç niyetim yoktu. Aslında, Marcus’a karşı hiçbir arzum yoktu. Önümde duran adamın aksine.

“Seni tekrar göreceğimi miyim?”

“İki ay boyunca buradayım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ayrıca Izzy’nin istatistiklerinin nasıl geliştiğini kontrol edeceğim.” Her vedalaşmamızda yaptığı gibi beni öpmek yerine ilk kez elini uzattı. “Arkadaşız ve sevişmiyoruz?”

Aşk değil, seks kadar cazip değildi ama şu anda yapabileceğim buydu. Elimi onunkinin içine yerleştirdim. “Arkadaşız ve sevişmiyoruz.”

Bölüm 17

Natalia

G erçekten inanılmaz görünüyorsun. Gözlerimi senden alamıyorum. Arkadaşım onun resimlerine bakmadığım için kırılacak.”

Marcus’la randevuma hazırlanmak için her şeyi yapmıştım. Hunter gittikten sonra melankolik hissettiğim bir gecenin ardından, iyi görünürsem randevum hakkında daha iyi hissedebileceğime karar vermiştim. Ne yazık ki işe yaradığı söylenemezdi.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” dedim.

Marcus ile bir sonraki sanat eserine geçtiğimizde günün ilk samimi gülümsemesi yüzümde belirdi. Arkadaşı yetenekli bir ressamdı. Eserlerinin çoğu sürrealistti ve klasik bir filmde aldığı abartılı bir nesneye odaklanıyordu. Her resme ilham veren filmin video kaseti, çalışmanın altındaki bir rafta duruyordu. Bu özel resim, kült korku filmi *The Birds*’ten alınmıştı. Kasetin kapağında dehşete düşmüş bir kadının başının etrafında uçan bir kuş sürüsü vardı. Ancak resimde her yerinden çiviler sarkan, dağılmakta olan bir kuş yuvası sürüsü ve dehşet içinde görünen

bir kadın yerine, yüzünün her yerinde çivi izleri olan korkmuş bir adam vardı.

“Bunu çok beğenecek bir arkadaşım var. Sence fotoğrafını çeksem eserin sahibi sorun eder mi?”

“Hayır, kesinlikle etmez. Kapının yanında bir tabela var, sanatçının paylaşımı takdir ettiğini ama çoğaltılmamasını istediğini söylüyor.”

Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve Hunter’a daha sonra göndermek niyetiyle birkaç fotoğraf çektim. Marcus beni gerçeğe döndürene kadar tüm bu süre boyunca gülümsediğimi fark etmemiştim.

“Gülümsemen bulaşıcı. Bu sana neyi hatırlatıyor?”

“Arkadaşım H...” Hunter’ın adını söylemekten son anda vazgeçtim, Marcus’un birlikte olduğumuz son iki seferde ondan bahsettiğime dikkat çektiğini hatırladım. Onun yerine “... arkadaşım bir kuş yuvasıyla kötü bir deneyim yaşadı,” dedim.

Sonrasında, sergiye baktığımız sürenin geri kalanı boyunca etrafta omuzlarım çökük bir şekilde gezdim. Artık Marcus’la olan ilişkiyi zorlamamam gerekiyordu. Hiçbir zorlama beni ona karşı çekici kılmayacaktı. Birisi bunu benim için mahvetmişti. Ayrıca saygısızlığı hak etmeyecek kadar iyi bir adamdı. Bu yüzden serginin sonuna kadar bekledim. Annemde haftalık yemeğimize gitmeyi planladığımı bildiği için benimle eve kadar yürümeyi teklif etti.

“Sen gerçekten iyi bir adamsın Marcus,” diye konuşmaya başladım.

Gülümsemesi soldu. “Eyvah. Her ne kadar iltifat gibi görünse de bu, bir randevuda duyulmak istenecek türden bir cümle değil.”

Kendimi kötü hissetsem de en iyisinin bu olduğunu biliyordum. “Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Sen, seninle birlikte

olmaktan heyecan duyan ve ilişki isteyen bir kadını hak eden harika bir adamsın.”

“Peki o kadın sen değil misin?”

Başımı salladım. “Hayır. Özür dilerim ama değilim.”

“Başka biri mi var?”

En azından bu konuda yalan söylemek zorunda değildim. Demek istediğim, fiziksel anlamda. “Hayır.”

Marcus parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Tamam.” Bakışlarını yere çevirdi. “Arkadaşız, sanırım?”

“Çok isterim.” Sarıldık ve vedalaştık. Güzel bir gün olduğu için kafamı dağıtmak amacıyla eve yürümeye karar verdim. Neredeyse iki yıldır seks yapmamıştım ve sadece seksten daha fazlasıyla ilgilendiğini bildiğim için istekli bir partneri terk etmiştim. Yine istekli bir katılımcı olan Hunter’ı da azarlamıştım çünkü ilişkimizin sadece seksle sınırlı kalmamasından korkuyordum. Kısacası, ilişki korkusu yüzünden libidomu tatmin etmek için iki şansı da geri çevirmiştim. Bu noktada, bir bara gidip yakışıklı bir yabancıyı tavlama ve edepsiz işlere girişmeden önce berbat bir konuşma yapmak daha iyi olurdu.

Annem, kendisine daha fazla torun verebilecek yeni bir adayın peşindeyken acımasızdı. Yine de annem ve kız kardeşlerimin hepsi bir taraftayken, bu benim başa çıkabileceğimden daha fazlaydı. Pazar akşamı yemekten sonra tek başıma bahçeye çıkıp arka verandadaki salıncağa oturdum. Annem arkamdan geldiğinde hiç şaşırmadım.

“Hey. Bu gece kendinde değil gibisin.”

“Eh, pek kolay insanlar değilsiniz.”

“Sadece senin için en iyisini istiyoruz.”

Derin bir iç çektim. “Biliyorum, anne.”

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde oturduk. Konuşmaya başladığında sesi her zamankinden daha yumuşaktı. “Bir daha evlenmediğim için pişmanım.”

Bu beni şaşırtmıştı. “yle mi?”

Annem başını salladı.

“Peki neden evlenmedin?”

“Birine güvenmekten korkuyordum. Ne derler bilirsin, ‘*burada tecrübe konuşuyor.*’”

“Evet.”

“Bana göre değildi. Yıllarca gözden kaçırdığım bir işareti var mı diye babanla olan ilişkimi düşünüp durdum. Ancak geriye dönüp baktığımda bile hiçbir şey göremedim. Aynı şey Margie ile olan arkadaşlığım için de geçerli. Bugün bile o kadının yüzüme nasıl baktığını ve kocamla yattığına dair hiçbir işaret vermediğini bilmiyorum. Sanırım bunu olaydan sonra grebilseydim, tekrar güvenmem daha kolay olurdu. Işaretleri kaçırdığımı düşünebilirdim. Ama bu olmadan, yine gafil avlanmaktan korktum.”

Bunu anlıyordum. Garrett’a güvenilmemesi gerektiğine dair işaretleri milyonlarca kez aramıştım; annemle babam arasında yaşananları da tahmin edememem ise ayrı bir konuydu.

“Hatanın ne olduğunu anlamadan o hatadan sonra devam etmek zordur.”

Annem başını salladı. “Bunun senin hatan olduğunu düşünmemekle başlamalısın, Natalia. *Keşke daha zayıf olsaydım ya da akşamları o eve gelmeden önce kendime çekidüzen verseydim, hatta yatak odasında daha maceracı olsaydım, belki de beni aldatmazdı* diye düşünmeyi bırakmam yıllarımı aldı. Ama ne var biliyor musun?”

“Ne?”

“Bunların hiçbirisi, bir şeyi değiştirmezdi. Çünkü mesele asla benimle ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi. Kendisine bir şeyler kanıtlama ihtiyacı duymasına neden olan yetersizlik hissiyle. Ben iyi bir eştim.”

Göğsümde bir ağırlık varmış gibi hissediyordum. “Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm, anne.”

Hüzünle gülümsedi. “Ben de öyle. Garrett’in sana yaptıklarından nefret ediyorum. Ama bir annenin verebileceği en büyük hediye, çocuğuna öğretmektir. Benim hatalarımdan ders almanı istiyorum, tatlım. Hayatına devam et. Yeni birini bulman için üstüne gelme sebebim bu. Geriye bakıp neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışmakla çok fazla zaman harcarsan, geleceğe bakma fırsatını kaçırsın.”

“Şu anda sadece kariyerime ve Izzy’ye odaklanmam gerekiyor, anne.”

Gülümsedi. “Tamam, tatlım. Sen nasıl istersen. Gerçi bana sorarsan oldukça iyi gidiyorsun.”

Kız kardeşlerim arka kapıdan içeri daldıklarında konuşmamız sona erdi. Fakat annem bana düşünecek çok şey vermişti.

Kocamın düşündüğüm gibi bir adam olmadığına dair gözden kaçan işaretlere odaklanarak çok zaman harcadığım konusunda haklıydı. Belki de onun kim olduğuyla barışmaya odaklanmanın ve yoluma devam etmenin zamanı gelmişti.

Öte yandan tekrar incinmekten korktuğum için insanlarla arama mesafe koyduğumu itiraf etmek, sadece incinmekten korktuğumu itiraf etmekten daha kolay geliyordu.

Bölüm 18

Natalia

Hunter Delucia.

Postacı paketi teslim ettiğinden beri gözlerim, gönderici kısmındaki ismin üzerindeydi. Adını görmek, eğik el yazısının mürekkebine bakmak bile beni son bir buçuk haftadır hiç olmadığım kadar mutlu etmişti.

Hunter temas kurmama sözünü tutmuş, topu bana atmıştı. Onu her gün birkaç kez düşünmeme rağmen, hâlâ ona ulaşmak için bir girişimde bulunmamıştım.

Evdeki çalışma masama oturmuş, ciddi bir kompulsif sayma bozukluğu olan hastam Minnie Falk ile ilgili notlar yazıyordum. Birçok hastanın aksine, sayma ritüellerini yerine getirmedeği takdirde başına gelebileceklerle dair özel bir korkusu yoktu. Bununla birlikte, birçok işini dörtlü setler halinde yapmadığında derin bir eksiklik hissi yaşıyordu.

Paket hâlâ elimdeyken sandalyeme geri oturup derin bir nefes aldım. Hunter'la ilgili korkularım aslında Minnie'nin korkularından farklı değildi. Saplantılı bir şekilde adamı düşünüyor, her gün onunla konuşma zorunluluğu hissediyor ve konuşmadığım zamanlarda derin bir eksiklik duygusu yaşıyordum.

Bu hafta Minnie'ye ne tavsiye etmiştim?

Düzenini bozmaya çalışıyorduk. Sigarayı birkaç yıl önce bırakmıştı ve kız kardeşi vefat ettiğinde yeniden başlamıştı. Sigarayı tamamen bırakmasını çok isterdim ama benim işim onunla OKB davranışı üzerinde çalışmaktı, bu yüzden arka arkaya dört sigara içme alışkanlığına odaklanmıştım. Bugün, takıntısını değiştirmenin ilk adımı olarak bu düzeni değiştirmek üzerinde çalışmıştık. Hâlâ arka arkaya dört sigara içiyor olsa da bir kanser çubuğunu diğerinden hemen sonra yakmak yerine sigaralar arasında altmış saniyelik molalar koymasını sağlamıştım. Ve üçüncüsünden sonra, alışkanlığını biraz daha kırmak için hızlı bir atıştırmalık- sadece bir parça peynir- yedirmeyi başarmıştım.

Belki de bu temas -bir paket- son zamanlarda yaşadığım huzursuz duygulardan biraz olsun kurtulmamı sağlayacaktı ama yine de Hunter'la aramdaki mesafeyi koruyacaktı. Rahatlamak için sabırsızlanıyordum, Noel sabahındaki bir çocuk gibi kutuyu yırttım.

İçinde bir çeşit siyah bilekliğe benzeyen bir şey vardı. *King Wrap Strap*. İsmi altında ürünün açıklaması vardı. *Serbest atışlarda, bileği ve başparmağı rahatlıkla korur*. Altında, Hunter'ın çalıştığı firma olan Khaill-Jergin'in antetli kağıdına yazılmış bir not vardı. El yazısı onu yansıtıyordu; sanki kalemi sertçe tutuyormuş gibi keskin, uzun, aşağıya doğru eğimli ve erkeksi. El yazısının seksi olduğunu düşünecek kadar delirmiş miydim? Notun kendisi kısa ve tatlıydı ama hedefi tam on ikiden vuruyordu.

Şimdi beni düşünmek için bir nedenin var.

Aptal gibi otuz iki diş gülümsedim. Izzy'ye bahsettiği atış kayışını göndermesi çok hoştu. Aslında, onunla tanıştığım günden beri Hunter'ın sevimli olmaktan başka yaptığı bir şey

yanlış numara

yoktu. Elbette açık sözlü ve kaba olduğunun farkındaydım ama bunun bile garip bir tatlılığı vardı.

Öğleden sonranın geri kalanında herhangi bir iş yapmak neredeyse imkânsızdı. Telefonumu elime alıp bırakırken onu aramayı düşünüp durdum. Bunu yaklaşık on kez yapmıştım.

Teşekkür etmek için onu aramalıyđım.

Hayır, Izzy'ye aratmalıyđım.

Ama aramamak kabalık olurdu. Ne de olsa paketi bana göndermişti.

Gerçi içindekiler Izzy içindi.

Arayacağım.

Telefonu aldıktan otuz saniye sonra geri bıraktım.

Bu çok saçma. Nezaket hakkında bildiğim her şeyi unuttum mu? Aramak zorundaydım.

Sonunda, kendimle yarım saat kadar tartıştıktan sonra, basit bir mesaj atmaya karar verdim.

Natalia: Paketi yeni aldım. Izzy çok heyecanlanacak.

Göndermen çok tatlı. Bu akşam on beş yaşındaki bir çocuğun gülümsemesine bile şahit olabilirim.

Noktalar neredeyse anında zıplamaya başladı. Kalbim beklentiyle birlikte atıyordu.

Hunter: Mükemmel. Peki üvey annesi bugünlerde gülümsüyor mu?

Buna nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gerçek şuydu ki onun yanında olmayı özlemiştim. Masamda oturmuş cevabımı düşünürken ve altdudağımı çiğnerken bir mesaj daha geldi.

Hunter: Nasıl cevap vereceğini düşünmeyi bırak ve dürüst ol.

Natalia: Meşgulüm. Meşguldüm.

VI KEELAND

Hunter: Sorumun cevabı bu değil, Natalia.

Bir sonraki mesajımı yazarken aklımdan ne geçtiği hakkın-
da hiçbir fikrim yoktu.

Natalia: Marcus ile ilişkimi bitirdim.

Cevabı hemen geldi.

Hunter: Benimle yemeğe çık.

Natalia: Sadece akşam yemeği mi?

Hunter: Seni yemeyi tercih ederim.

Ama bu bir seçenek değilse,
yemek yemeyi de kabul edebilirim.

Karnımda tanıdık bir kasılma hissettim. Çok açık sözlüydü
ve daha önce çıktığım hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Natalia: Ne zaman?

Hunter: Yarın akşam. Seni yedide alacağım.

Natalia: Tamam. Ama bu bir randevu değil, değil mi?
Sadece iki arkadaş olarak yemek yiyeceğiz.

Hunter: Üzerine içinde mutlu olduğun
bir şeyler giy, Tatlı Bezelyem. Ama seksi olsun.

“Çok güzel kokuyorsun.” Gırtlaktan gelen sesini kulağımda
duyunca neredeyse inleyecektim. Her zamanki gibi Hunter ön
kapıyı açar açmaz beni kendine doğru çekmişti. Beni neredeyse
ezecekmiş gibi sarıldığında, konuşurken sıcak nefesi boynumu
gıdıkladı.

*Aman Tanrım. Eğer seni bu kadar rahatlatacaksa, arka arkaya
dört sigara içebilirsin, Minnie.*

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanmayı başardıktan sonra boğazımı temizledim. “İçeri gel. Birkaç dakika erken geldin ve Izzy henüz eve gelmedi. Mümkün olduğunca boş bir eve gelmesini istemiyorum. Genelde bu kadar geç kalmaz. Uzun sürmeyeceğine eminim.”

Kapıyı arkasından kapattım ve biraz zamana ihtiyacım olduğu için mutfağa doğru yürüdüm. Omzumun üzerinden bakarak bir kadeh şarap isteyip istemediğini sormak için geri döndüğümde Hunter’ın gözlerinin kıçıma yapışmış olduğunu fark ettim.

Sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarını kaldırıp ona sorgulayıcı bir bakış attım. Tabii ki, hiç olmamış gibi davranmaya zahmet etmedi. Bu onun tarzı değildi.

“Harika bir kıçın var,” dedi onun yerine.

“Arkadaşların akşam yemeği yerken böyle şeyler söylemediğine eminim. Otuz saniyedir buradasın ve daha şimdiden vücutlarımız birbirine değdiği an ne kadar güzel koktuğumu söyleyip kıçım hakkında yorum yaptın.”

“Bunun arkadaşça bir akşam yemeği olduğunu söyleyen ben değildim.” Omuz silkti. “Sendin. Ayrıca parfüm sıkmışsın ve çok seksi bir elbise giymişsin. Bir randevuya hazırsın.”

Gözlerimi devirerek ondan biraz daha uzaklaştım. “Bir kadeh şarap ister misin?”

“Olur.”

Beni mutfağa kadar takip etti. Buzdolabının karşısında durarak kendinden emin bir duruşla tezgâha yaslandı.

Çenesiyle lavaboyu gösterirken, “Gider nasıl?” diye sordu. “Herhangi bir sızıntı var mı?”

Dün açtığım şarabın mantarını çıkardım ve iki kadeh doldurdum. “Hayır. Her şey yolunda.”

Ona kadehi uzattığımda bakışlarımı yakaladı. “Damon tekrar geldi mi?”

“Hayır. Sanırım onu korkutup kaçırdın.”

“Güzel.”

Şarabımı yudumladım. “Peki bu gece nereye gidiyoruz?”

“One if by Land, Two if by Sea.”

“Barrow’da mı?”

“Evet.”

“Oradan her zaman geçerim. Yakınlarda bir danışanım var.” Gözlerimi kıstım.

“Dışarıdan romantik görünüyor.”

“Birkaç yıl önce *Architectural Digest*’te görmüştüm. Gitmeyi düşünüyordum ama bir türlü fırsat bulamadım.”

“New York’a sürekli geldiğini sanıyordum.”

“Geliyorum. Demek istediğim oraya götürmek istediğim kimse yoktu.”

Tanrım, hiç çaba göstermeden bile çok tatlıydı.

Sözleri, yoğun bakışlarıyla birleşince içim kıpır kıpır oldu. Tezgâhtan telefonumu aldım. “Izzy’nin nerede olduğunu merak ettim. Genelde bu kadar geç kalmaz. Rezervasyonumuz saat kaçtaydı?”

Hunter cevap veremedi ön kapı açıldı ve çarparak kapandı.

“Merak etmeye başlamışt...” Yüzünü görmemle cümlem yarıda kesildi. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri gibi şişmişti. Ağladığı belliydi. Yanına gittim. “Ne oldu? İyi misin?”

“İyiyim,” dedi tersledi.

Hunter ile birbirimize baktık. Az önceki kaygısız ifadesi yerini ölümcül bir öfke bırakmıştı.

“Izzy,” dedim. “Bana bundan daha fazlasını söylemelisin. Eve dönerken biri seni rahatsız mı etti?”

Hunter'ın dairemizde olduğunu o an fark etti. Ayrıca adamın yüzündeki ifadeyi de görmüştü. Eğer Hunter'ın içini rahatlatmazsa adamın birini öldürmeye hazır olduğunu anlamış gibiydi.

“Hayır. Öyle bir şey değil.”

Derin bir nefes verdim. “O zaman ne oldu? Geç kaldın ve belli ki ağlamışsın.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Emin misin?”

Izzy sırt çantasını çıkarmadan koltuğa yığıldı. “Basketbol takımındaki kızlardan biri babam hakkında konuşuyordu.”

Onun yanına oturdum. “Ne anlatıyordu?”

“Görünüşe göre babası babamın yatırımcılarından biriymiş ve takımın oyuncu listesini eve gönderdiklerinde acil durum irtibat kişileri olarak hem seni hem de babamı yazmışlar. Babası ismi gördükten sonra maçta beni fark etmiş ve babama benzediğim için hemen anlamış. Artık herkes babamın bir suçlu olduğunu biliyor.” Büyük kahverengi gözleri yaşlarla doldu. “Hepsi bu kadar da değil.”

Aman Tanrım. Daha fazlası mı vardı? Kalbimin gözyaşlarının döküldüğünü görmeye dayanabileceğinden emin değildim. Izzy'nin mizacı sertti. Babasının ceza duruşmasından beri ağlamamıştı ve o zaman bile gözyaşlarını herkesten saklamıştı.

“Başka ne oldu, tatlım?”

“Yakshit, Brittany ile dansa gidiyor.”

“Ne dansı?”

“Sadie Hawkins dansı.”

“Kızların erkekleri davet ettiği bir dans değil mi o?”

“Evet.”

“Yakshit'ten seninle gelmesini istediğini bile bilmiyordum.”

Gözyaşları yanaklarından hızla döküldü. “İstemedim.”

VI KEELAND

“Ah, tatlım.” Izzy’yi kucaklamak için kendime doğru çektim.

Hıçkırıklarını gizlemek için elinden geleni yaptı. Hiç ses çıkmıyordu ama omuzları titremeye başlamıştı. On dakika boyunca bu şekilde kaldık; hıçkırarak ağlıyor, ona sarılmama izin veriyordu. Sebebinden ve acısından nefret ediyordum ama ona izin verdiği kadar teselli edebildiğim için mutluydum.

Gözyaşlarının sonunu burnunu çekerek getirdiğinde, nemli saçlarını yüzünden çektim. “Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim?”

“Sadece yemek yemek ve yatmak istiyorum.”

Hunter mutfağa geçmişti. Sanırım bizi biraz yalnız bırakmak içindi. Telefonundan başını kaldırdığında özür dileyen bir yüz ifadesiyle ona baktım.

“Merhaba, Hunter.” Izzy gülümsemek için kendini zorladı. “Bugün antrenmanda J kayışımı taktım. Gönderdiğin için teşekkürler.”

Hunter başını salladı. “Rica ederim. Umarım yardımcı olur.”

Izzy ne giydiğimi o an fark etti. “Randevuya mı çıkıyorsunuz?”

Hunter ile aynı anda konuşmuştuk. O *evet* derken ben de *hayır* deyince gülümsedi.

Koltuktan kalkarak sırt çantasını çıkardıktan sonra buzdolabına yöneldi. “Yiyecek ne var?”

Hunter cevap verdi. “İtalyan yemeği sever misin?”

Yüzü güldü. “Sosu Nat mi yaptı?”

Mutfağa doğru yürüdüm. “Hayır, kusura bakma. Sana hinde ve avokadolu dürüm yaptım.”

Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. “Sorun değil.”

“Hadi ama. O dürümü yarın öğle yemeğine bırak,” dedi Hunter. “Gidip lazanya ve köfte yiyelim.”

“Gerçekten mi?” Izzy’nin gözlerinde bir mutluluk parıltısı belirdi.

Cevap verirken bana baktı. “Yemek konusunda şaka yapmam.”

“Üzerimi değiştirmem gerekiyor mu?”

“Hayır. Basketbol antrenmanından sonra bile odadaki en güzel kız sen olacaksın.”

Tanrım, bu adama bayılıyordum. Bana iltifat etmesinden daha tatlı olan tek şey, Izzy’me iltifat etmesiydi.

“Bunlar Nanna Rossi’ninkiler kadar güzel.” Izzy ağzına bir köfte daha attı ve ağzı doluyken konuşmaya devam etti. “Bunu söylediğimden ona bahsetme.”

“Bahsetmem. Her pazar yemeğe gitmeden önce odan temizlendiği sürece.” Küçük bir şantaj gibisi yoktu.

“Söylediğimi inkâr ederim.”

Çatalımı masanın karşısındaki Hunter’a doğrulttum. “Bir tanığım var.”

Hunter başını salladı. “Ben bir şey duymadım. Bir şey mi söyledin, evlat?”

Izzy başını iki yana sallarken gamzeleri belirdi. “Hayır. Tek kelime etmedim.”

Daireden ayrıldığımızdan beri ikisi bana karşı birlik olmuşlardı. Aldırış etmiyordum, özellikle de Izzy’nin aklını kötü gününden uzaklaştırıyor gibi görüldüğü için.

“Sen de İtalyan mısın, Hunter?”

Başını salladı. “Öyleyim.”

“Annen Nanna Rossi gibi büyük pazar gecesi yemekleri yaparmıydı?”

“Hayır, yapmazdı. Büyüdüğüm sırada annem çok hastaydı.”

“Benimki de öyleydi. Kanserdi.” Izzy bugün açık sözlülüğüyle beni çok şaşırtıyordu. “Senin annen öldü mü?”

“Izzy,” diye nazikçe ona görgü kurallarını hatırlatmaya çalıştım. “Bu pek yemek sohbeti sayılmaz.”

“Sorun değil. Aldırış etmiyorum,” dedi Hunter ve dikkatini tekrar Izzy’ye çevirdi. “Ben on yedi yaşındayken öldü.”

“Uzun zamandır mı hastaydı? Annem sadece bir yıl kadar hastaydı. Küçük hücreli bronşiyal karsinomu vardı. Buna yağ hücresi kanseri diyorlar. Genellikle sigara içmeyen insanlarda görülmez. Annem hiç sigara içmezdi.”

Küçük hücreli bronşiyal karsinom on beş yaşındaki birinin ağzından bu kadar kolay çıkmamalıydı.

“Annem uzun yıllar boyunca hastaydı. Ama doktora gitmedi. Kendine dikkat etmezdi.”

Izzy üzerinde küçük figürler olan bileziğini göstermek için elini kaldırdı. Onu her gün takardı. “Bu annemindi. Bunların çoğunu ona babam almıştı.” İnci renkli kurdeleyi bulana kadar sarkan takılar koleksiyonunu parmaklarıyla karıştırdı. “Nat bunu bana geçen yıl annemin doğum gününde aldı. Akciğer kanserini temsil eden bir kurdele. Annenin yakalandığı hastalık için de bir kurdele var mı?”

Hunter kendi bileğine baktı. “Bildiğim kadarıyla hayır. Ama bu bileziği annem yaptı.” Üzerinde ince gümüş bir ipin dolandığı güzel, örgülü bir deri bileklik takıyordu. Bunu daha önce de fark etmiştim. “Yataktan kalkamadığı zamanlarda çok fazla el işi yapardı.”

Tanrım, bu şimdiye kadarki en tuhaf randevuydu. Şık ve romantik bir restoranda on beş yaşında bir çocukla oturmuş ölümü tartışıyorduk. Ve... bunun bir randevu olması bile gerekmiyordu.

Izzy kaşlarını çattı. “Yakshit’in annesi de erken öldü. O da doktora gitmezmiş.”

Hunter ile birbirimize baktık. “İkiniz yakınmışsınız gibi görünüyor,” dedi.

“Öyleydik. *Brittany* ile dansa gitmeye karar verene kadar.”

Izzy duygularını görmeme çok nadiren izin verirdi. Genç kızın kafasından neler geçtiğini anlamak için bu fırsatı kaçırmazdım.

“Madem onunla gitmek istiyordun, neden Yakshit’i dansa davet etmedin?”

Omuz silkti ve tabağındaki makarnayı çatalla itti. Sesi nadiren duyduğum kırılgan bir tondaydı. “Korkuyordum.”

“Hayır diyeceğinden mi?”

Başını salladı. “Ama şimdi *Brittany*’den hoşlanıyor.”

“Belki de hoşlanmıyordur. Bazen insanlar sadece bir randevuya çıkmak için evet derler.”

Izzy hüznü gözlerinde bir umut ışıltısıyla başını kaldırdı. “Sen ve Marcus gibi mi?”

Gözlerim Hunter’ın yüzündeki sırıtışa kaydı. İç çektim. “Evet. Sayılır. İyi biriydi, ben de onunla çıkarak ona bir şans verdim.” Izzy’nin elini sıktım. “Daha gençsin. Okuldaki her yakışıklı çocuğa çıkma teklif et demiyorum. Ama eğer *Sadie Hawkins* dansıysa ve ondan gerçekten hoşlandıysan, ona teklif etmeliydin. İncinmekten korkma.”

Hunter’a tekrar baktığımda bana bakıyordu. Göz temasımızı kesmeden Izzy ile konuştu. “Bana sorarsan bu kulağı iyi bir tavsiyeymiş gibi geliyor.”

Yemekten sonra Hunter eve güvenli bir şekilde döndüğümüzden emin olmak için bizimle birlikte dairemize kadar geldi. Izzy yemek için ona teşekkür edip içeri girdiğimiz anda odasına gitti.

Topuklularımı çıkardım. “Bu gece için çok teşekkür ederim. Tam olarak planladığınız gibi bir randevu olmadığını biliyorum

ama yaptıklarını takdir ediyorum. Çok tatlı bir tarafınız var, Bay Delucia.”

Omzumun üzerinden koridora, Izzy’nin yatak odasına baktı. Her şeyin yolunda olduğunu görünce ellerini belime dolayıp arkamda birleştirdi. “En azından şimdi bir randevuya çıkmamız gerektiğini kabul ediyorsun.”

Söyleyeceklerimi düşünmemiştim. Fakat hiç değilse dürüst olabilirdim, bunu hak etmişti. “Bu elbiseyi senin için giydim ve ilk tanıştığımızda bana sevdiğini söylediğin parfümü sıktım.”

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. “Biliyorum. Ama değişiklik olsun diye gerçeği itiraf ettiğini duymak güzel.”

“Tanrım, çok kibirlisin. İltifatı bile kibarca kabul edemiyorsun.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Cuma gecesi. Sadece ikimiz.”

Başımı salladım. Yemek sırasında Izzy’ye kendisini açmasıyla eve dönüş yolculuğu arasında bir yerde pes etmiştim.

Hunter’ın gözleri dudaklarıma kaydı. “Şimdi beni öp. Bu ağzı özledim.”

İlk defa hiçbir şey düşünmedim. Onu öptüm, en azından öyle başladı. Hunter üç saniye sonra kontrolü ele aldı. Daha önceki öpüşmelerimizden daha yumuşaktı. Muhtemelen ikimiz de Izzy’nin koridorun hemen sonunda olduğunun ve her an çıkıp gidebileceğinin farkındaydık. Yine de hâlâ aynı şekilde tutkuluydu. Bitirmeden önce beni çılgına çeviren o şeyi yaparak altdudağımı dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi. *Tanrım, adam öpüşmeyi biliyordu.*

“Saat yedi olur mu?” diye sordu.

Başımı salladım. “Bu bir randevu.”

Sırıtip dudaklarımı son bir kez öpmek için eğildi. “Evet, öyle. Her zaman bir randevuydu.”

Bölüm 19

Natalia

Hayatım boyunca hiçbir randevu için bu kadar gergin hissetmemiştim. Bu çok anlamsızdı. Daha önce Hunter ile vakit geçirmiştım ve onun iyi bir adam olduğunu biliyordum. O halde neden oturup rahatlayamıyordum? Son yarım saat içinde bulaşık makinesini boşaltmış, iki mutfak dolabını yeniden düzenlemiştim ve şimdi de baharatlıktaki her baharatın üzerindeki tarihi kontrol ediyordum. Bu kadar erken hazırlanmamalıydım. Zil çaldığında, kelimenin tam anlamıyla yerimden zıpladım.

Şarap. Şaraba ihtiyacım vardı.

Giriş kapısının kilidini açmak için düğmeye basarken sakin ve rahat bir tavırla, “Yukarı gel,” dedim. Sonra buzdolabına koştum, bir bardak Şiraz şarabı doldurdum ve tek yuduma bitirdim. Tam Hunter asansörden inerken kapıya geri döndüm.

Beklediğimden daha rahat giyinmişti; bir kot pantolon ve lacivert bir polo yaka tişört. Beni yanlış anlamayın, çok çekici görünüyordu ama ona gideceğimiz yer için nasıl giyinmem gerektiğini sorduğumda seksi bir elbise ve topuklu ayakkabılar diye cevap vermişti. Kapıma doğru yürürken gözleri üzerimde

gezindi ve damarlarımda dolaşan alkolle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissettim.

“Sanırım biraz abartılı bir tercih yapmışım.”

Hunter eğilip hızlı bir selam için dudaklarını benimkilere dokundurdu. “Hayır. Tam istediğim gibi giyinmişsin.”

“Ama üzerinde bir polo yaka tişört ve kot pantolon var. Seksi bir elbise dediğinde bunun kıyafet kurallarının daha resmî olduğu anlamına geldiğini düşündüm.”

“Seksi dedim çünkü seni öyle görmek istiyordum. Gideceğimiz yerde kıyafet zorunluluğu yok.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Benim evime. Sana yemek yapacağım.”

“Bunun için kot pantolon giyebilirdim.”

Sırıttı. “Gelecekte ne giymen gerektiğinden ziyade nereye gittiğimizi sormak isteyebilirsin. Çünkü McDonald’s’a gidecek olsak bile cevabım her zaman seksi bir elbise ve topuklu ayakkabılar olacak.”

Gülerek kenara çekildim. “Sen inanılmazsın. Bir dakikalığına içeri gel. Izzy’ye gideceğimi söylemem gerek.”

Izzy içeride yatak odasından çıkmış, buzdolabının kapısına dayanmıştı. Yukarı baktı. “Merhaba, Hunter.” Ardından yiyeceklerle bakmaya geri döndü.

“Sana ravioli yaptım.”

“Diyetteyim. Düşük karbonhidratlı bir şeyimiz var mı?”

“Ne? Diyet mi? Ne zamandan beri? Ve daha da önemlisi, neden? Hiçbir fazlalığın yok.”

“Bu sabahtan beri.”

Buzdolabına doğru yürüdüm, ravioli ve sosu çıkarıp tezgâha koydum. Yanağından öpmeden önce, “Diyetine yarın başla,” dedim. “Bayan Whitman dışarı çıkacağını biliyor. Eve geç gelmeyeceğim.”

Omuz silkti. "Her neyse."

"Ben yokken eve kimse girmeyecek."

Izzy gözlerini devirdi. "Planladığım eğlence de suya düştü."

şarabın yatıştırdığı gerginliğim Hunter'ın dairesine doğru yola çıktığımnda tüm gücüyle geri gelmişti. Arabanın camından dışarı bakıyor, onunla yatmaya hazır olup olmadığımı sorguluyordum. Yemeğe çıkacağımızı düşünmüştüm ve Izzy sebebiyle eve erken dönmem gerektiğini bildiğı için, bu endişelendiğim bir şey değildi. şimdiyse yemeğı onun evinde yiyecektik ve tek bir öpücükle karar verme becerilerimin sekteye uğrayacağını biliyordum. Onun vücuduma bastırđğı sert bedeninin etkisi altında değilken bir karar vermem gerekiyordu.

Hunter yan gözle bana baktıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi. "O kafanın içinde neler dönüyor?"

"Hiçbir şey."

Bir ışıktta durduğumuzda Hunter bana döndü. Tek kelime etmedi. Onun yerine gözleri, ellerimin elbisemde olmayan rüyleri topladığı yeri işaret etti. Sonra bakışları benimkilerle buluştu.

"Kapa çeneni," dedim.

Güldü ve ışık değışince dikkatini tekrar yola verdi. Bana biraz zaman tanındığını düşünmüştüm ama yarım blok sonra, "Bu gece seks yapmayacağız, eğer bu seni biraz daha rahatlatacaksa," dedi.

Az önce ne demişti?

"Ne?"

"Seks. Yapmayacağız."

"Neden?"

"Çünkü bu akşam sana yemek yapacağım. Güzel bir yemek yiyeceğiz ve seks hakkında konuşacağız. Neye hazır olup olmadığını bilmek istiyorum. Ama Izzy için eve erken dönmelisin."

“Bu biraz küstahça değil mi? Ne zaman seks yapacağımıza karar verecek kişinin sen olduğunu varsayıyorsun. Ya seninle hiç seks yapmayı planlamıyorsam?”

“Bence öpüştüğümüzde iç çamaşırının ıslanması benimle seks yapmayı planladığını gösteriyor.”

“Öpüştüğümüzde iç çamaşırım ıslanmıyor.” Tamamen yalan söylüyordum.

“Tamam. Yanıldığını kanıtlamak için bir dahaki sefere kontrol edeceğim.”

Bunu gerçekten yapacağını düşünmüyordum. “Bu konuşmayı biraz geri saralım. Bu gece seks yapmayacağımıza karar verdin. Ya ben sana yapmak istediğimi söyleseydim? Benimle sevişmez miydin?”

Tam olarak bir dakika boyunca sorumu düşündü ki bunu oldukça eğlenceli bulmuştum. “Demek istediğim, bu gece seninle seks yapmaya *çalışmayacaktım*. Ama eğer benimle seks yapmaya çalışırsan, kesinlikle becerileceğinden emin olabilirsin.”

Muhtemelen bir düzine farklı nedenden dolayı alınmam gerekirdi ama en ufak bir alınganlık göstermedim. Bunun yerine, konuşmanın gülünçlüğü beni kahkahalara boğdu. “Biliyor musun?”

“Ne?”

“Bu gece seks yapma ihtimalimiz yüzünden stres *yapıyordum*. Ve şimdi yapmayacağım. Bu konuşma ne kadar tuhaf olsa da aslında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.”

Hunter kapalı otoparkına girerken gülümsedi. “Yardımcı olabildiğime sevindim. Ve inan bana, bu seni daha iyi hissettirmeye başlamamış halim.”

“Vay canına. Burası kiralık mı?” Hunter’ın kaldığı daire gerçekten güzeldi. Çok büyük olmasa da moderndi. Yüksek tavanlı

ve ferah bir kat planına sahipti, bu yüzden metrekaresinden daha büyükmüş gibi hissettiriyordu. Yine de burayı gerçekten güzel olmaktan çıkarıp muhteşem bir yer haline getiren şey terastı. New York ve *teras*, normalde pek uyuşmazdı. Ancak buranın; iki şezlong, altı kişilik bir masa, bir barbekü ve bir düzine saksı bitkisi için yeterince büyük bir terası vardı.

“Çalıştığım inşaat şirketi, Khaill-Jergin’e ait. Bunu ve birkaçını daha kurumsal daire olarak tutuyorlar. Çoğunlukla Londra ofisinden yöneticiler şehre geldiğinde kullanıyorlar. şansıma bir tanesi boştu.”

“Çok güzelmiş.”

Hunter sürgülü cam kapıları kaydırarak açtı ve önce benim geçmem için elini uzattı.

“Manzara olağanüstü,” dedim. “Yine de aynı zamanda dingin hissettiriyor.”

Hunter gülümsedi. “Amaç buydu. Her projenin bir ruhu vardır. Bu binanın teması *ormanda bir vahaydı*. Beş yıl önce açıldı. Mezun olduktan sonra Khaill’de, bu binayı tasarlayan mimarın yanında staj yapmıştım. İlk tasarım yapılmıştı ancak bina yükselirken mimar birçok revizyon yapmak zorunda kalıyordu. Yani bu benim üzerinde çalıştığım ilk projeydi.”

“Vay canına. Bu gerçekten harika. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman her gün önünden geçtiğim binalar hakkında düşünmüyorum bile. Birinin yanından geçerken onu kendinin tasarladığını bilerek yukarı bakmak harika olmalı.”

Başını salladı. Daha önce kibirli Hunter ile pek çok kez yüz yüze gelmiş olsam da mütevazı yönüyle hiç karşılaşmamıştım. Hoşuma gitmişti.

Yine de birkaç saniyelik bir düşünme seansının ardından kibirli Hunter’ı sevdiğime karar verdim.

“Sence hava yemekten önce burada bir kadeh şarap içebilecek kadar sıcak mı?”

“Elbette Bu hoşuma gider.”

Hunter içeri girdi ve birkaç dakika sonra elinde iki kadeh merlotla döndü. Arkamdan gelip şarabımı uzattı. Her iki bileğini de yanımdaki parmaklıklara dayadıktan sonra beni olduğum yere hapsetti. Bir yandan günbatımını seyrederken bir yandan da şarabını yudumluyordu. Sessizlik rahattı ancak onun arkamda bu kadar yakın olduğunu hissetmek ve bunun vücudumda yarattığı yoğun etki sinir bozucuydu. Birkaç dakika sonra sıcak nefesinin boynumu gıdıkladığını hissettiğimde aldığım nefeslerin hızlandığını ve derinleştğini hissettim.

“Arkanı dön, Natalia.”

Hunter’ın sesi alçak ve çok *baştan çıkarıcıydı*. Geri adım atmasını bekledim, böylece onunla yüzleşmek için manevra yapabilecektim. Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra bana alan bırakmaya niyeti olmadığını anladım ve kollarının arasında kilitlenmış halde döndüm. Yakınlık, açık mavi gözleri ve sarhoş edici kokusu arasında daha fazla şaraba ihtiyacım vardı. Kadehimi dudaklarıma götürerek yarısını içtim.

İşim bittiğinde Hunter kaşlarını kaldırdı.

Boş bardağı kaldırıp salladım. Arabada yaptığımız konuşmanın bir kısmı kafamda yeniden canlanmıştı. “*Bu gece seninle seks yapmaya çalışmayacaktım. Ama eğer benimle seks yapmaya çalışırsan, kesinlikle becerileceğinden emin olabilirsin.*”

Dudağımı ısırdım, Hunter aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. Elimden boş bardağı alarak kendi yarı dolu bardağıyla birlikte yanımdaki sehpa koydu. Farkında olmadan dudaklarımı ıslattığımda, dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştirmeden önce bir dizi küfür mırıldandı.

Dilindeki şarap tadı, tüm şişeyi kendim içmişim gibi hissetmem için yeterliydi. Başım dönüyor, vücudum karıncalanıyor ve lanet olası adama bir ağaçmış gibi tırmanmak istiyordum. Vücudunu benimkine biraz daha sıkı bastırdı ve parmaklarım saçlarından bir avuç tutarken sırtım korkuluktan onunkine doğru yükseldi.

Çekiştirdiğimde inledi. “Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum. “Kaya gibi sertleşmeme neden oluyorsun.”

Kalçasını iterek abartmadığını gösterdi. *Ah Tanrım.* O kadar çaresizdim ki muhtemelen bu adama sadece sürtünerek bile boşalabilirdim. İşleri daha ileri götürmeye direnmek, çok uzun süre dayanabileceğimden emin olmadığım bir meydan okumaydı.

Öpüşmemiz sona erdiğinde Hunter da benim gibi aramızdaki kimya karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu. Bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık.

“Bu konuda gerçekten çok iyisin,” dedim.

Kaşları aşağı doğru inerken gülümsemesi alaycıydı. “Hangi konuda?”

“Öpüşmekte.”

Eğilerek dudaklarını benimkilerle buluşturdu. “Dudaklarım başka yerlerde de iyidir. Sadece söylemen yeterli, sana gösteririm.”

Güldüm. “Ciddiyim. Neden bir kız arkadaşın yok, Hunter? Yakışıklısın, zekisin, harika bir işin ve evin var. Harika öpüşüyorsun, lavabo tamir edebiliyorsun ve bir şeyler inşa etmekte ustasın. Bir erkek arkadaşta aranan tüm kriterlere sahipsin.”

Şakacı bakışları ciddileşti. Biraz geri çekilse de beni kollarının ve balkon demirinin arasından çıkarmadı.

“Bu tür bir ilişki istemiyorum.” Beni dikkatle inceledi. “Senden hoşlanıyorum. Güzel ve akıllısın. Birbirimizden zevk alıyoruz. Ama ciddi bir şey aramıyorum.”

Tanıştığımızdan beri açık sözlü olmasına ve benim de bir ilişki arayışında olmamama rağmen, bir şekilde bunu söylediğini duymak canımı yaktı.

“Bu tam olarak ne anlama geliyor? Bir gece senin yatağında, ertesi gece başka birinin yatağında mı olacağım?”

“Kesinlikle hayır. Birbirimize özel olacağız. Açık olmak gerekirse, bu iki yönlü bir yol. Beklentim, benim yatağıma girdiğinde başka biriyle yatmaman.”

“Peki... yatak odası dışında da birlikte vakit geçirecek miyiz?”

“Tabii ki. Ben seni yemeden önce senin keyif aldığından emin olacağım.”

Bu düşünce karşısında biraz kıpırdandım. “Yani yapacağımız şey ile bir ilişki arasındaki fark...”

Bakışlarımız kilitlendi. “Beklentiler.”

Kartlarımızı masaya koyup içten bir konuşma yaptığımıza göre, biraz daha zorlamanın bir sakıncası yoktu. “Yıllar süren ciddi bir ilişkin olduğunu söylemiştin.”

Hunter başını salladı. “Doğru.”

“Tek ciddi ilişkiyi evlenerek yaşadım. Bu felaket, gerçek ilişki potansiyeli olan herkesten kaçınmamın başlıca nedeni. İşime ve Izzy'ye odaklanmam gerektiği için bir ilişki istemediğimi söyleyerek hem kendime hem başkalarına yalan söylüyorum. Bu kısmen doğru ama dürüst olmam gerekirse, Garrett beni çok kötü etkiledi ve bunu henüz tam olarak atlatamadım.” Birkaç saniye durakladım. “Bir ilişki istememenin yaşadığın ciddi ilişkiyle bir ilgisi var mı?”

Bakışlarını başka yöne çevirdi. Omzumun üzerinden ışıktandırılmış şehre baktıktan sonra gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. “Evet ama muhtemelen düşündüğün şekilde değil.”

“Kalbini mi kırdı?”

“Birbirimizin kalbini kırdık.” Boğazını temizleyip bir adım geri çekildi. “Yemeğe geçmeye ne dersin?”

“Tamam.” Hunter’ı mutfağa kadar takip ettim ve yardım etmeyi teklif ettim. Ancak o tavuk ve pesto soslu brokolili makarnadan oluşan akşam yemeği için tüm hazırlıkları çoktan yapmıştı. Yemekler bir sote tavasında bir araya getirildiği için tek yapması gereken onları pişirmekti. Ocağı açtı ve ben adadaki tabureye oturup onu izlerken bardağımı tekrar doldurdu.

“Sık yemek yapar mısın?” şarabımı yudumlarırken bir yandan da kıının pantolonunu nasıl doldurduğunu hayranlıkla izliyordum.

Arkasına bakıp beni yakaladı. Bilmiş, ukala bir yarım sırıtışla, “Sadece yemek istediğimde,” dedi.

“Genelde dışarıdan mı söylüyorsun?”

“Evdeyken sağlıklı beslenmeye çalışıyorum. Çok seyahat ediyorum, bu yüzden dışarıda yemekten başka seçeneğim yok. Bu yüzden evdeyken saçma sapan şeyler yememeye çalışıyorum. Ayrıca yemek yapmayı seviyorum. Peki ya sen?”

“Izzy’nin sağlıklı beslenebilmesi için çoğu akşam yemek pişiriyorum. Sabahları okula gitmeden önce bir protein bar kapıp altı buçukta kapıdan çıkıyor ve çoğunlukla neredeyse akşam yediye kadar spordan eve gelmiyor. Akşam yemeği onun iyi beslendiğinden emin olmak için elimdeki tek şans. Ayrıca...” Gülümsedim. “Ben de yemek yapmayı severim.”

“Onunla gerçekten ilgileniyorsun.”

şarabımı yudumladım. “Teşekkürler. Tamamen doğaçlama yapıyorum. Bir ergenin nasıl yetiştirileceği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Bunu asla bilemezsin.”

“Annem her zaman iyi ebeveynliğin, paranın yarısını çocuklara harcamak ve onlarla iki kat daha fazla zaman geçirmek olduğunu sylledi. Izzy’nin şansına genellikle cebimde para olmuyor ve bir hayatım olduğu da söylenemez.”

Hunter kısık bir sesle gülerek dikkatini tekrar ocağa verdi. Tavayı ocaktan kaldırıp yemeği karıştırmak için bileğini birkaç kez hareket ettirdikten sonra tekrar yerine koydu. Sonra ocağın altını kısarak yemekleri pişmeye bıraktı ve elinde şarabıyla adanın diğer tarafına geçip bana doğru eğildi.

“Peki sınırların ne?”

Yudumladım. “Sınırlarım mı?”

“Yatakta. Kırmızı çizgin ne?”

Şarabımı yudumlamanın ortasıdaydım ve soruyu soruşundaki rahatlık beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki şarabı boğazıma kaçırdım. Tükürüp öksürmeye başladım.

“İyi misin?”

Başımı salladım ve nefesimi tutarken elimi kaldırdım. Sonunda konuşabildiğimde sesimdeki gerginlik hissediliyordu. “Bana bunu yapmayı kes. Kim böyle konuşur ki?”

“Ne?”

“Cinsel sınırlarımı sanki bir bardak su isteyip istemediğimi sorar gibi sordun.”

“Nasıl sormamı isterdin?”

“Bilmiyorum. Belki daha az resmî ve daha kişisel olabilirdi.”

Başını salladı. “Tamam. Bunu yapabilirim.” Tezgâhın karşısına uzanıp ellerimi avuçlarının içine aldı. “Tatlı Bezelyem, çok güzel bir kışın var. Ona dokunmam hakkında ne düşünüyorsun?”

Yüzümün pembeleştiğini hissettim ve onun yüzüne ukala bir gülümseme yayıldı.

“Pisliğin tekisin.”

“Bunun senin için yeni bir şey olmadığına eminim.”

Ocaktaki tavadan gelen bir çıtırtı Hunter’ın dikkatini tekrar yemeğe yöneltti. İki tabağa yemekleri yerleştirip bir somun ırmik ekmeğini keserken mutfakta zarafetle dolaşmasını izledim.

Yemek odasında bir masa olmasına rağmen bunun hakkında bir şey söylemeden yemeği mutfakta, karşımızdaki ada tezgâhta yedik. Bu bana yemek odasında yemek yemenin resmiyetini zorlamak yerine bir arkadaşım la takılmayı ve yemeğin tadını çıkarmayı hatırlatmıştı. Akışına bırakması hoştu. Garrett asla mutfakta yemek yemezdi.

“Bu gerçekten çok güzel,” dedim. “Krema sosunu kendin mi yaptın?”

“Evet. Teşekkür ederim.”

Hunter makarna ve tavuğu iştahla çatallarken boğazının yemeği yutmak için nasıl çalıştığını izlemekten kendimi alamadım. Âdemelmasının erkeksi hareketleri hipnotize ediciydi. Boynunun görüntüsü beni bu hale getiriyorsa, onu soyunurken izlemenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum.

Yemeğimizi yerken sessizce bir şeyler söylemeyi düşündüm. Hunter’la harika bir seks yapacağımızdan hiç şüphem yoktu ama ben ona karşı açık olursam, onun da bana karşı olduğu gibi, her şey daha iyi olabilirdi. Böylece utancımı bir kenara itmeye karar vererek açıldım.

“Hiç anal seks yapmadım.”

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Bir parça ekmeği ikiye bölüp tabağındaki sosa batırdı. “Buna karşı mısın?”

“*Karşı olmanın* doğru bir terim olduğundan emin değilim. Dehşete düşmek daha uygun olabilir.”

Güldü. “Tamam. Bildiğim iyi oldu. Bunu yatakta bana güvenmeyi öğrendiğin zamana saklayalım. Oral sekse ne dersin?”

Bu konuşmayı yaptığımı inanamıyordum.

“Yapmak mı, yaptırmak mı?”

“İkisi de.”

“İkisinden de zevk alırım.”

Yakıcı bakışlarla, “Bağlanmaya karşı mısın?” diye sordu.

Tanrım, Garrett ve benim yapmadığımız çok şey vardı. “Hiç denemedim. Ama açığım.”

“*Güzel. Oyuncaklar?*”

Yüzüm kızardı. “Bir vibratörüm var, evet.”

“Benim için kullanmaya karşı mısın?”

Ağzım açık kaldı. Daha önce hiç kimse izlerken mastürbasyon yapmamıştım. “Emin değilim.”

Gözleri sertleşmiş meme uçlarıma kaydı ve sonra tekrar benimkilerle buluşmak için yükseldi. “Bunu evet olarak kabul ediyorum. Herhangi bir fetişin var mı?”

“Benim mi? Hayır. Senin var mı?”

“Pek sayılmaz. Ama kıcına şaplak atmayı sevdiğimi söylesem seni korkutur muyum?”

Yutkundum. Konuştuğumda sesim bir fısıltıyı andırıyordu. “Garip bir şekilde, hayır. Korktuğum söylenemez.”

“Sana şaplak attıktan sonra, sen dört ayak üzerindeyken arkadan becereceğim. Uygun mu?”

Aman Tanrım. Cevap vermedim ama bunun nedeni karşı olmam değildi, sadece ağzımı nasıl hareket ettireceğimi bulamıyordum. Sessizliğimin kötü bir şey olmadığını anlamış olacak ki, edepsiz konuşmasına devam etti.

“Ve işim bittiğinde, kıcına ve sırtına boşalmak istiyorum.”

“*Tanrım, Hunter.*”

“İzzy bir daha ne zaman büyükannesinde kalacak? İlk kez içine girdiğimde bütün bir gece bana ait olmanı istiyorum.”

O anda, üvey kızımın büyükannesini ziyaret edeceği hafta sonu bir yana, hangi günde olduğumuzu bile hatırlamıyordum. Pek de kibar olmayan bir şekilde şarap kadehimden bir yudum alarak dürüstçe cevap verdim. “Yeterince yakın zamanda değil.”

Ondan sonra bir şekilde birbirimizin kıyafetlerini parçalamamayı başardık. Yemeğimizi bitirdikten sonra birlikte ortalığı temizledik ve oturma odasında oturup konuşmaya başladık. İşimizden son tatillerimize ve ziyaret etmek istediğimiz yerlere kadar her şeyi konuşurken sohbetimiz hiç kesilmedi. Görünüşe göre Hunter, tek ciddi ilişkisi dışında her şeyi konuşabiliyordu. Bunun yanı sıra ben de herkes gibi, geçmişteki hataları unutmak istemesini anlıyordum.

Gitmekten nefret etmeme rağmen, saat on bir gibi beni eve bırakmasını istedim. Beni daireme kadar götürdü ve kapıda bir başka muhteşem öpücükle iyi geceler demek zorunda kaldık.

“Seni ararım.” Alnımdan öptü. Nedense bunu yapmasını çok seviyordum.

“Yarın telefonlara cevap veremeyebilirim. Görüş günü. Izzy’yi babasını görmeye götüreceğim ve gidiş-dönüş dört saatlik bir yol, artı ziyareti sırasında geçen süre.”

Hunter’ın çenesini sıktığını fark ettim ama başını salladıktan sonra herhangi bir yorum yapmadı. “Salı günü birkaç günlüğüne Kaliforniya’ya dönüp bir müşteriyle son dakika taslak revizyonları üzerinde çalışmam gerekiyor. Programına bak ve önümüzdeki hafta sonu müsait olursan bana haber ver.”

“Tamam.”

Uyuyan Izzy’yi kontrol ettim ve hızlı bir duş aldım. Hemen uyumak için fazla ayıktım, bu yüzden yatağıma oturduktan sonra dizüstü bilgisayarımı açıp Google’da takvimimi inceledim. Önümüzdeki hafta sonu Izzy’nin büyükannesini aylık ziyareti olarak işaretlenmişti. Normalde cuma günü giderdi ve cumartesi sabahı erkenden maçı yoksa onu pazar günü alırdım. Maçtan sonra da onu bıraktırdım. Yer imlerimde bulunan favori siteme tıklayarak Beacon’ın atletizm programını açtım. Şaşırtıcı

VI KEELAND

bir şekilde, bu haftaki tek maç perşembe akşamına denk geliyordu. Cumartesi maçı yoktu.

Telefonuma uzanarak Hunter'a mesaj attım, muhtemelen şimdiye kadar eve dönmüştü.

*Natalia: Izzy önümüzdeki hafta sonu
büyükannesiyile olacak.*

Noktalar zıplamaya başladı.

Hunter: Onu ne zaman bırakacaksın?

*Natalia: Cuma günü antrenmandan sonra,
genellikle saat yedi gibi oluyor. Sonra, pazar akşamı
yemek için annemin evine giderken onu alıyorum.*

Hunter: Cuma akşamı sekizde seni alırım.

Çantayı hazırla. Hafta sonu burada kalacaksın.

Zavallı kalbim hızlandı. Cevap veremedi ikinci bir mesaj geldi.

Hunter: Bir daha düşündüm de, hiçbir şey getirme.

Kıyafete ihtiyacın olmayacak. Sana bir diş fırçası alırım.

Natalia: LOL. Yine de bir çanta getireceğim.

*Olur da yangın çıkar ve evden
kaçmak zorunda kalırsam diye.*

Hunter: İyi düşünmüşsün. Komşuların o kıcı görmesini istemem. Çünkü iki aylık işimin geri kalanında, o bana ait.

Bir ergen gibi gülümsedim, bunu duymak hoşuma gitmişti. Hem de çok. Fakat zihnimin derinliklerinde küçük bir uyarı belirdi.

Ona sadece kıcını verdiğinden emin ol, Nat. Kalbini değil.

Bölüm 20

Hunter

-11 yıl önce-

H iç hafiflemedi.
Onu görmediğim sekiz aydan sonra bile.

Şimdiye kadar Summer'a dair her şeyi unutmuş olmalıydım. Başkaları da olmuştu -belki de onu unutmak için çok sayıda farklı kız- ama yollarımız ilk kez kesiştiğinde aramızdaki çekim hâlâ devam ediyordu.

Jayce'in mezuniyet partisi, amcamızın evindeydi. O içeri girdiğinde ben oturma odasında biramı yudumluyordum. Gözlerimiz kilitlendi ve kalbimin ilk kez atmaya başladığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Siktir. Göz alıcıydı.

Jayce'e ve iki aylık kız arkadaşına doğru yürüyüp kollarını onun etrafına dolmasını izledim. Üçünü de güldüren bir şey söyledi ve sonra kanepeye doğru yürüyüp tam yanıma oturdu. Başını bana doğru çevirmeden elimdeki birayı alarak içmek için dudaklarına götürdü.

İçmeden önce konuştu. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Sırıttım. "Doğruluk."

Biramdan sağlam bir yudum aldıktan sonra geri uzattı. "Telefonunda uzun zaman önce gönderdiğim neredeyse çıplak olan fotoğrafımı sildin mi?"

Başımı çevirdim ve cevap vermek için bana bakmasını bekledim. "Hayır."

Gözleri parlıyordu. "Ne sıklıkla bakıyorsun?"

"Bir doğruluk sorusu daha mı?"

Başını onaylayarak salladı.

"Her lanet gün."

Birayı tekrar elden ele dolaştırdık. "Görüştüğün biri var mı?" diye sordu.

"Arada bir görüştüğüm biri var."

"*Görüşmek sikişmek* için kullandığın bir kod mu?"

Dudaklarımın kenarı seğirdi. "Centilmen olmaya çalışıyordum. Peki ya sen? *Görüştüğün* biri var mı?"

Kayıtsız cevabımı aynen bana iade etti. "Arada bir *görüştüğüm* biri var."

Başka biriyle yatıyordum. Summer'ı sekiz aydır görmemiş ya da konuşmamıştım. Partide kardeşimin âşık olduğu kızın o olduğunu anladıktan sonra çekip gittiğim geceden beri görüşmemiştik. Yine de yattığı isimsiz, yüzsüz adamın kafasını koparmak için içimde bir istek vardı. Evet, zaman hiçbir şeyi köreltmemişti.

Ayağa kalktım. "Bir bira daha alacağım. Sana da getirmemi ister misin, yoksa gecenin geri kalanında benimkini mi içmeyi planlıyorsun?"

Summer muzip bir gülümsemeye karşılık verdi. "Bir sorun olmazsa gecenin geri kalanında seninkini almayı planlıyorum."

"Benim için sakıncası yok."

Kanepeye dönmeden önce kafamı toparlamak için beş dakika harcadım. Kolunu Emily'ye dolamış olan kardeşime

baktığımda mutlu olduğunu görebiliyordum. O partiden sonra altı ay daha Summer'a takılı kalmıştı. Şimdi hayatına devam ediyor gibi görünüyordu, o halde yasak kalkmış mıydı? Jayce'in Summer'la aramızda bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ve doğruyu söylemek gerekirse pek bir şey olduğu da söylenemezdi. Ancak abinin bir zamanlar deli gibi âşık olduğu bir kıza, duygularına hiç karşılık vermemiş olsa bile, âşık olmak doğru muydu? Ahlaki pusulamın beni her zaman doğru yönlendirdiğinden emin değildim.

Döndüğümde Summer koltuktan kalkmamıştı. Oturup yeni bir bira açtım ve ona uzatmadan önce bir yudum aldım. "Sıra bende. Doğruluk mu cesaret mi?"

Ona uzattığımda biradan büyük bir yudum aldı. "Cesaret."

Hiç düşünmeden ona meydan okudum. "*Görüşüğün* adama mesaj at ve onunla artık *görüömek* istemediğini söyle."

Summer çantasını karıştıırıp ceptelefonunu çıkarmadan önce gözlerime baktı. Rehberinde gezinip bir mesaj yazdı. Bittirdiğinde telefonu bana doğru çevirdi, böylece Gavin adında bir adama yazdığı mesajı okuyabilecektim.

Selam. Bunu mesajla yaptığım için üzgünüm. Ama aramızdaki ilişkiyi bitirmem gerekiyor. Yaz tatilin harika geçsin!

Okumayı bitirdikten sonra gönder tuşuna bastı.

Biradan içtim. "Gavin'in günü boktan bir hal aldı."

Telefonu bir cevapla yanıp sönerken birbirimize gülümstedik. Telefonu açma zahmetine girmemesini ve birlikte oturduğumuz yarım saat boyunca bir düzine yeni mesajın sesini duymazdan gelmesi hoşuma gitmişti.

Parti tüm hızıyla devam ederken Summer ve ben farklı yerlere dağıldık. Her ikimiz de vaktimizi arkadaşlarımızla konuşarak ve Jayce ile takılarak geçirmiştik. Yine de onun tam olarak nerede olduğunu bilmediğim tek bir saniye bile yoktu. Gözlerim

onu mıknatıs gibi çekiyordu. Ve görünen o ki bunu yapan bir tek ben değildim. Bazen gözlerimiz buluşuyor ve gülümsüyorduk. Diğer zamanlarda, birimiz diğerine bakarken, diğerimiz başka biriyle konuşuyordu ve gözlerimiz birleşme bile, gizli gülümsemelerimiz aynı şeyi düşündüğümüzü söylüyordu.

Bir noktada abimle konuşurken Summer'ın gözlerini üzerimde hissettim. Summer ile aramızdaki ilişkinin Jayce'in gözünde nasıl bir yer edineceğini hâlâ çözememiştim, bu yüzden bir şeyleri yoklamaya karar verdim.

“Emily ile mutlu görünüyorsunuz.”

“O harika.” Elinde bir şişe maden suyu vardı ve ağzına götürdüğünde bir ürperti fark ettim, neredeyse bir titreme. Annemizin Parkinson hastası olduğunu düşünürsek, bu ikimizin de fark ettiği bir şeydi.

“Ne oluyor?” Çenemle elini işaret ettim.

“Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırdım.” Şişesini bana doğru eğdi. “Biraz aşırıya kaçan bir mezuniyet kutlaması. Bugün soda dışında bir şey içmeyeceğim.”

Kardeşlik evinde yaşayan hangi üniversite öğrencisinin böyle geceleri olmamıştır ki? Bazı sabahlar ben de titreyerek uyandığım için bunu önemsemedim. Bakışlarımı tekrar etrafta dolaştırmaya geri çevirdim.

“Emily yüksek lisansa mı gidiyor?”

“Hemen değil. Hemşirelik sınavlarına girecek ama yüksek lisans yapmadan önce bir süre çalışmak istiyor.”

“Siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

“Özel ders.” Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Matematiği berbatır.”

“Ah. Summ... Pearl gibi. Sen ona özel ders vermesen üniversitenin son yılını nasıl atlatacaktı?”

Jayce omzumun üzerinden baktı. Gözlerindeki bakıştan kime baktığını anlamıştım. “Hâlâ yardıma ihtiyaçı varsa zaman ayırırım. Pearl’le vakit geıirme fırsatını asla geri çevirmem.”

Kahretsin. “Emily bu söylediğini duymasa iyi olur.”

Başını salladı, hâlâ omzumun üzerinden Summer’a bakıyordu. “Evet. Kesinlikle olmaz. Kimse ikinci tercih olduğunu öğrenmekten hoşlanmaz.”

Fazla içmiştim.

Parti sona eriyordu ve aşırıya kaçan tek kişi ben değildim. Bugün içki içmeyeceğini söyleyen Jayce, az önce kendi ayaklarına takılmıştı ve çakırkeyif kız arkadaşı o kadar çok gülmüştü ki ona yardım etmeye çalışırken onunla birlikte yere çakılmıştı.

Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, ön verandada tek başıma oturup biramı yudumladım ve yaralarımı sarmaya çalıştım. Abimle daha önce yaptığım konuşmadan sonra Summer’ı görmezden gelmek için elimden geleni yapmıştım. Bir süre sonra ön kapı açıldı ve o güzel kıcını yanıma, basamağa koydu.

“İşte buradasın. Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım.”

Oldukça dürüst biri idim ama içtiğim zaman daha da dürüst oluyordum. “Kaçıyordum.”

Omzuyla benimkini dürttü. “Ön verandada oturduğuna ve tek çıkış yolu bu olduğuna göre bu konuda pek de iyi değilsin.”

Biramın son damlasını da yudumladım. “Hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor.”

Summer’ın yüzü düştü. “Ama biriyle birlikte.”

“Başka insanlarla görüşüyorum. Yine de bu, beni her gün telefonumda senin yüzüne bakmaktan alıkoymuyor.”

Başını eğdi. “Yüzüm mü? Telefonundaki fotoğrafta baktığın kısım bu mu?”

Gözlerim göğüs dekoltesine kaydı. “Dünyada üç milyardan fazla kadın var. Neden gerçekten istediğim tek kadın, sahip olmadığım kadın oluyor?”

Summer gözlerini ayaklarına dikti. Sonunda, “Sana sekiz ay önce de söylediğim gibi, Jayce hoş biri. Harika bir adam. Ama sen ve ben tanışmış olsak da olmasak da o sadece bir arkadaşım,” dedi. Bakışları benimkilerle buluşmak için yükseldi. “Kendini birine karşı bir şeyler hissetmekten alıkoyamazsın, tıpkı bir başkasına karşı bir şeyler hissetmekten alıkoyamayacağın gibi.”

Haklı olduğunu biliyordum. Kardeşimin onun için deli olduğunu öğrendikten sonra sekiz aydan fazla bir süre görüşmemiştik. İkimiz de başka insanlara taşınmıştık ve o, Jayce’i arkadaş bölgesinden hiç çıkarmamıştı. İkimizin de birbirimize karşı o ilk gün hissettiklerimizi hissetmeyi bırakmadığımız açıktı. Kalp her zaman aklı yeniyordu.

Bu sefer oyunu başlatan bendim. Summer’ın elleri benimkilerin yanında, onun iki yanındaki basamaklarda düz bir şekilde duruyordu. Serçeparmağımı kaldırıp onun eline doğru birkaç santim uzanarak küçük parmağını benimkiyle birleştirdim.

“Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordum.

O iri yeşil gözlerini benimkilere dikti, kalın kirpiklerinin altından bana bakıyordu. “Doğruluk.”

Seçimi karşısında kaşlarımı kaldırdım. O her zaman cesaret kızı olmuştu. Kafamda milyonlarca soruyu sıraladıktan sonra açık uçlu bir şey seçtim. “Bana kimsenin bilmediği bir sır söyle.”

Summer dudağını ısırdı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez utangaç göründü. “Kimse, seni Facebook’ta takip ettiğimi ve birinin seni etiketlediği bir fotoğrafın ekran görüntüsünü aldığı bilmiyor. Sahildeydin ve çok seksi görünüyordun.” Sesini

alçaltmadan önce duraksadı. “Ve kimse bazen mastürbasyon yaparken ona baktığımı bilmiyor.”

Yüce Tanrım.

Sertçe yutkundum. Bu kız beni öldürmeye çalışıyordu.

Birbirine bağlı serçeparmaklarımıza bakıp elimi sıktı. “Sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?”

Boğazımı temizledim. Madem aykırı davranıyorduk, ben de kuralına göre oynayacaktım. “Cesaret.”

Yüzüne baştan çıkarıcı bir gülümseme yayıldı. “Benimle eve gel.”

“

Bölüm 21

Natalia

Hunter' ile ilişkiniz ciddi mi?" diye sordu Izzy.

Bu soruyu aniden, federal hapis haneye yaklaşık yarım saat uzaklıktayken sormuştu. Bu sabah her zamanki düşünceli halini takınmış, daha biz arabaya binmeden kulaklıklarını takmış, ardından da üç buçuk saatlik yolculuğun üç saatinde uymaya karar vermişti.

"Hayır. Değiliz." Aramızdakiler ciddi bir ilişkinin yanından bile geçmiyordu. Ama Izzy'ye Hunter'la seks arkadaşı olmaya karar verdiğimizizi söylemek pek uygun olmazdı.

Omuz silkip ayaklarını gösterge panelinin üzerine koydu.

"Ondan hoşlanıyorum."

"Senin için çok yaşlı," diye takıldım.

"Marcus aptalın tekiydi."

"Marcus çok iyiydi."

Bir kez daha omuz silkti.

"Peki ya aşk hayatın?" Üvey kızıma baktım. "Yakshit'le işler nasıl gidiyor?"

"Tamam, pekâlâ. Bana dansa gidip gitmeyeceğimi sordu ve ben de hayır dedim. Sonra neden gitmediğimi sordu. Ben de

birlikte gitmek istediğim kişinin zaten bir randevusu olduğunu söyledim.”

“Öyle mi?” Şaşırmıştım. Eski Izzy olsa ona tavır yapar ve konuşmazdı. Gerçekten olgunlaşıyordu. “O buna ne dedi?”

“Bana kiminle gitmek istediğimi sordu.”

Bakışlarım ona kaydı. “Sen ne dedin?”

Izzy başını ellerinin arasına gömdü. “Ağzımdan kaçırdım, ‘*Sen, seninle aptal. Seninle gitmek istiyordum.*’ Bilimsel Araştırma dersindeydik ve öğretmen henüz gelmediği için herkes konuşuyordu. Sırtım kapıya dönüktü ve ben bağırmadan hemen önce onun içeri girdiğini görmedim. Yemin ederim, bunu söylediğimde tüm sınıf sustu. Herkes beni duydu.”

“Aman Tanrım. Vay canına. Sonra ne oldu?”

“Birkaç kişi kıs kıs güldü. Ama Yakshit sadece bana baktı. Onu korkuttuğumu düşündüm. Dersten sonra kaçtım ve benimle konuşmaya çalıştığında onu görmezden geldim. Antrenman sonrasına kadar tüm gün ondan uzak durmayı başardım. Antrenmanın ardından soyunma odasının dışında benim çıkmamı beklemiş.”

“Konuştunuz mu?”

“O konuştu. O kadar utanmıştım ki fazla bir şey söylemedim.”

“Ve...”

“Dansa benimle gitmeyi tercih edeceğini ama ondan hoşlanmadığımı düşündüğünü söyledi. Chad Siegler’dan hoşlandığımı düşünmüş.”

“O da kim?”

“Basketbol takımında oynayan sıkıcı bir çocuk. Aslında Marcus gibi. Sevimli biri, sanırım. Tabii bok gibi sıkıcı.”

Kullandığı dili düzeltmem gerektiği halde güldüm. Izzy ve ben erkekler hakkında konuşuyorduk. Bu noktaya geleceğimiz kimin aklına gelirdi ki?

“Neden Chad’den hoşlandığını düşündü?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Yakshit hâlâ Brittany ile dansa gidiyor mu?”

“Birlikte gidebilmemiz için onunla konuşacağını söyledi. Ben de ona yapmamasını, onunla gitmesini söyledim. Dans gelecek hafta. Eğer benimle gitmek için onu terk ederse Brittany’ye haksızlık etmiş olur. Onunla gitmesi benim hatam çünkü ona sorma cesaretini gösteremedim.”

“Çok düşüncelisin.”

Omuz silkti. “Beni sinemaya götürmek istediğini söyledi.”

“Evet dedin mi?”

“Ona dansta keyfine bakmasını ve hâlâ istiyorsa sonra bana sormasını söyledim.”

“Vay canına.”

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessizce pencereden dışarı baktı. “Sinemaya gidersem babama bunu söylemek zorunda mıyım?”

Eski kocamı tanırdım. Yirmi bir yaşına gelene kadar biriyle çıkmaması konusunda kararlıydı. Onun biriyle çıkması fikrini sevmesem de iki hafta sonra on altı yaşına girecekti ve biz izin versek de vermesek de bu olacaktı. Aslında bekâr bir anneydim ve ona hâlâ üç yaşındaymış gibi davranan büyükannesi dışında sahip olduğu tek anne figürüydüm. Birbirimize güvenmek zorundaydık.

“Bu sana bağlı, Izzy. Ama onunla paylaşmamaya karar verirken bunu benden duymayacak. Ancak, seninle bu konuları konuşmamız gerekiyor. Tamam mı?”

Ona baktığımda rahatlamış olduğunu gördüm. “Tamam.”

Garrett'ı ziyaretimiz her zamanki gibiydi. Benimle konuşmaya çalışmış, ben de tek başıma bir masaya çekilip bir yandan kitap okurken bir yandan da ikisini izlemiştim. Ziyaret neredeyse bittiğinde, Izzy ile çıkmak için masalarına gittim. İkisi de mutlu görünmüyordu. Ancak bu, Izzy'nin genellikle gitme vakti geldiğinde yüzünde beliren ifade değildi; o zamanlarda genellikle üzgün görünürdü. Oysa bugün üvey kızım kollarını kavuşturmuş ve kızgın görünüyordu. Eski kocam da kaşlarını çatmıştı.

“Neden ona kendin sormuyorsun?” Gözlerini kısarak babasına baktı.

Kahretsin. Bu benimle ilgiliydi.

Babası ona sert bir bakış attı ve aynı tonda konuştu. “Bizi birkaç dakika yalnız bırak, Isabella.”

Izzy başını kaldırıp babasına baktı. Onu daha önce hiç babasına karşı meydan okurken görmemiştim. “*Hayır,*” diye çıkıştı. “Nat’i işkence dolu bir sorguya çekebilmen için sizi yalnız bırakmayacağım. Onun ne yaptığı ya da kiminle vakit geçirdiği seni ilgilendirmez.”

Gözlerim irileşti.

Garrett sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. “Gidip kapının yanında bekle, Isabella.”

Izzy ayağa kalktı, bir an için pes ettiğini düşünmüştüm. Ta ki bana dönene kadar. “Hazır mısın, Nat?”

Eski kocamla üvey kızım arasında bir ileri bir geri gidip geliyor, yapılacak en doğru şeyi bulmaya çalışıyordum. Oradan kızgın bir şekilde ayrılmasından nefret ediyordum. Söylediklerinden pişmanlık duyuyorsa, her şeyi yeniden yoluna koymak için yarını yoktu. Bir sonraki ziyaretimize kadar bir ay daha geçecekti.

Doğru kararı verdiğimi umarak Garrett'a baktım. "Izzy oldukça harika bir insan olarak büyüyor. Son zamanlarda gerçekten olgunlaştı ve kendini buldu." Gözlerim onunkilere takıldı. "İkinizin kavga etmesinden nefret etsem de onu destekliyorum ve eğer gitmeye hazırsa, şimdi gidiyoruz. Hoşça kal, Garrett. Gelecek ay görüşürüz."

Izzy babasına son bir kez baktı. "Hoşça kal, baba." Ve birlikte çıktık.

Hapishaneden çıktıktan sonra ağlamasını bekliyordum. Fakat öyle olmadı. Dolaptan eşyalarımızı toplayıp arabaya doğru yürürken Izzy sessizdi.

İçeri girdiğimizde, arabayı çalıştırmadan önce yüzümü ona döndüm. «Bunun hakkında konuşmak ister misin?»

"*Tam bir pislik.* Ona atışlarımın nasıl geliştiğini anlatıyordum ve karşılık olarak ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Dairemize gelen adamın kim olduğunu sordu."

Marcus dairemize sadece bir kez gelmişti ve içgüdülerim bana bunun Marcus'la ilgili olmadığını söylüyordu. "Dairemizde bir adam olduğunu nereden biliyordu?"

"Damon ona senin bir tesisatçıyla falan çıktığını söylemiş."

Tanrım. Damon.

"Seni olayların ortasına çekmeye çalıştığı ve ziyaretini mahvettiği için özür dilerim."

"Ziyaretimi mahveden *babam*. Oyunumla ilgili konuşmamı dinlemiyordu bile. Evimize kimin girdiğinin onu ilgilendirmedini söylediğimde de sinirlendi."

Siktir.

"Buna ne dedi?"

“Senin onun karısı olduğunu ve bunun onu ilgilendirdiğini söyledi. şu anda evde olamadığı için onu her şeyden haberdar etmem gerektiğini söyledi. Ben de ona, senin onun eski karısı olduğunu ve şu anda evde olamamasının kendi hatası olduğunu söyledim. Onun casusu değil, *kızı* olduğumu söyledim.”

Tanrım, onunla çok gurur duyuyordum. Öte yandan Garrett’in her ay onu görebildiği o boktan bir saat boyunca onu kullanmaya çalışması da kalbimi kırıyordu.

“Yüzde yüz haklısın, Izzy. Ama bunu söylemek kolay olmasa gerek.”

“Gerçek bu.”

Ne zaman bu kadar büyümüştü? “Izzy... teşekkür ederim. Beni savunduğun için gerçekten teşekkür ederim. Ancak şunu belirtmek isterim ki, babana bizi anlatmak istersen asla üzülmem. Benim yaptıklarımın onu ilgilendirdiğini düşünmüyorum ama sen ilgilendiriyorsun ve sanırım sen evdeyken bir erkeğin etrafta dolaşıp dolaşmadığını bilmeye hakkı var.”

Tekrar camdan dışarı baktı, ben de ona biraz zaman tanımak için arabayı çalıştırdım. Önümüzdeki birkaç saat boyunca fiziksel olarak yan yana olacaktık, yine de kafasında bazı şeyleri yeniden canlandırmak için biraz mahremiyete ihtiyacı olabileceğini düşündüm.

Bu sefer kulaklıklarını takıp uykuya dalmadı. Bunun yerine derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Yaklaşık bir saat sonra, otoyolun kenarındaki fast food tabelalarını gösterdim ve durup yemek yemek isteyip istemediğini sordum. Başıyla onayladı. Normalde eve giderken yaptığımız gibi arabaya servis bölümünden geçmek yerine, Wendys’de bir yere park ettim. Eğer biraz daha konuşmaya hazırsa, karşılıklı oturmak daha kolay olacaktı.

Arkadan çantamı alıp inmek için arabanın kapısını açtım. Izzy'nin sesi beni durdurdu.

“Nat?”

Arkamı döndüğümde Izzy'nin arabadan inmek için herhangi bir girişimde bulunmadığını gördüm. Yüzü öne dönüktü ama ona yakından baktığımda gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördüm. Arabanın kapısını kapattım.

“Konuş benimle, tatlım. Bugün olanlardan sonra üzgün olman normal.”

Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü ve altdudağı titredi. Yüzünü bana döndüğünde çektiği acıyı görünce kendi gözyaşlarımı tutamadım.

“Babamın ne hakkı var?” diye titrek bir sesle mırıldandı.

İlk başta soruyu anlamadım ama sonra en son söylediğim şeyin, bir erkeğin onun etrafında dolaşıp dolaşmadığını bilmeye *hakkı olduğu* olduğunu hatırladım. Bunu kastettiğini düşündüm.

“O senin baban, bu yüzden senin güvende olduğunu ve iyi korunduğunu bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum. Onunla aramda ne olursa olsun ya da ne yanlış yaparsa yapsın, senin güvenliğin konusunda endişelenmesine müsaade ettiğim için kendimi kötü hissederim.”

Başını sertçe salladı. “Hayır. *Benim* üzerimde ne hakkı var?”

“Yasal olarak mı demek istiyorsun?”

Başını salladı.

İşlerin mahkeme tarafından nasıl karara bağlandığının hukuki boyutunu hiç konuşmamıştık. Tek bildiği benimle yaşadığı ve büyükannesi ile babasını ziyaret ettiğiydi. “Şu anda senin tam fiziksel velayetin bende. Yani başka kimsenin seninle yaşama hakkı yok. Ayda bir kez büyükanneni ziyarete gidiyorsun

Çünkü onunla böyle anlaştığ. Onunla iletişim halinde olmanın önemli olduğunu düşünüyorum ve o da seni çok seviyor. Senin fiziksel velayetini almak istiyordu ama yetmiş iki yaşında ve daha önce onunla hiç yaşamadın, bu yüzden mahkeme benimle yaşamanı kabul etti.”

Bana bakana kadar bekledim. Bir sonraki kısmı yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğundan emin oldum. “Ve benimle yaşamanı istedim çünkü seni seviyorum.”

Gözyaşlarının arasından gülümseyip başını salladığında, devam ettim.

“İnsanların ocuklar üzerinde iki tür hakkı vardır; fiziksel velayet ve yasal velayet. Baban ve ben, senin yasal velayetini paylaşıyoruz.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Yani baban ve ben, seninle ilgili önemli kararlarda söz sahibi oluyoruz; eğitimin, tıbbi bakımın ve bu tür şeyler gibi.”

“Hapiste olmasına rağmen mi?”

“Evet. Tam yasal velayet için onunla savaşmaya çalışmadım. Senin iyiliğin için her zaman iyi kararlarda verdi ve seni seviyor. Seni ondan çalmaya çalışıyormuşum gibi hissetmesini istemedim. Hatalar yaptı. Büyük hatalar. Ama o hâlâ senin baban.”

İyi bir açıklama yaptığımı sanıyordum ama sözümü bitirdiğimde, başladığımdan daha da yıkılmış görünüyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

“Aman Tanrım, çok özür dilerim. Seni zmek istememiştim. Çok mu fazla bilgi verdim?” Eğilip onu kollarıma çektim. “Gel buraya. Konuş benimle. Hangi kısım seni zd?”

Birkaç dakika omzumda hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve ben de kendi gözyaşlarımı tutamadım. Onu acı içinde görmek çok canımı yakıyordu. Çocuklar, onları koruması gereken yetişkinlerin

davranışları yüzünden acı çekmek zorunda kalmamalıydı. Yine de bu her gün oluyordu.

Öfkeli ve sinirli Izzy'nin ortaya çıkmasını bu kadar isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir süre sonra hıçkırıkları yavaşladı ve başını omzumdan kaldırmadan önce burnunu çekti. Gözleri şişip kızarmıştı.

“Beni onunla yaşamaya geri göndereceksin, değil mi?”

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Izzy'nin babası birkaç ay sonra çıktığında onunla yaşamak istemeyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Bana açılmaya başlayalı birkaç ay olmuştu ve ancak bu şekilde benden gerçekten nefret etmediğini görmeye başlamıştım. Sadece benimle yaşamak zorunda kalmasına neden olan koşullardan nefret ediyordu ve etrafta suçlayabileceği tek kişi bendim.

Yüz ifadesini çözmeye çalıştım. “Babanla yaşamak istemiyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“Şu anda ona kızgınsın. Böyle şeyleri düşünmek için doğru ruh halinde olduğunu sanmıyorum.”

“O bir kadın değil. Hiçbir şeyi anlamaz. Seninle kalsam ve hafta sonları onu ziyaret etsem olmaz mı?”

Tanrım, bu soruya cevap vermeye hazır değildim. Dahası, bu soruya cevap verebileceğimden de emin değildim. Garrett dışarı çıktığında kızının velayetini kesinlikle isteyecekti, değil mi?

“Izzy, ben... bu kararın sadece bana ya da sana bağlı olduğunu sanmıyorum.”

Yüzündeki umutlu ifade yerle bir oldu. “Babama mı bağlı?”

“Sanırım ikimiz benimle kalmanın senin için en iyisi olacağına karar verirsek ve baban buna karşı çıkarsa, kararı mahkeme vermek zorunda kalacak.”

yanlış numara

Yere baktı, bir dakika boyunca bu cevabı düşünmüş gibi görünüyordu. Sonra doğrudan gözlerimin içine bakarak bana o soruyu sordu. “Eğer istediğim buysa, seninle yaşamamı ister miydin?”

Ben daha düşünmeden cevap dudaklarımdan dökülüverdi. “Evet.”

Fakat içimde Izzy’nin istediğinin bu olduğu ortaya çıkarsa işlerin yolunda gitmeyeceğine dair bir his vardı.

Bölüm 22

Natalia

Hem gergin hem de sinirli bir enkazdım. Her nasılsa bu hafta meşgul kalmayı başarmış ve Hunter'la yaklaşan randevum, daha doğrusu yaklaşan hafta sonum üzerinde düşünerek fazla zaman kaybetmemiştim. Ancak an itibariyle bu son bulmuştu. Cuma günü öğleden sonra saat ikiydi ve ben çoktan tüm randevularımı bitirmiş, tüm vaka notlarımı yazmıştım. Rahatlamak ve gevşemek umuduyla bir banyo hazırladıktan sonra dün eve gelirken aldığım, mavi bezelye çiçekli banyo bombasını da içine attım.

Dairemin geri kalanı gibi banyo da küçüktü, bu yüzden sadece küveti sıcak suyla doldurunca bile etraf buharla kaplanıyordu. Izzy evde olmadığı için, buharın bir kısmını dışarı atmak için kapıyı açık bıraktım ve sıcak suya girmeden önce kıyafetlerimi çıkardım. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alarak büyükannemin bahçesinin muhteşem kokusunu içime çektim. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Lavabodan gelen telefonumun sesi huzurumu böldü ve gözlerim irileşti. Küvetin köşesinden bana bakan delici bir gözle

yanlış numara

karşılaştınca sudan sıçradım, suyun yarısını yere döktüm ve neredeyse ıslak fayansın üzerinde kayıyordum.

Kedi.

Lanet kedi.

Tek gözünün olması bana bir ipucu verirdi diye düşünebilirdiniz.

Catpernicus açık kapıdan içeri girmiş ve küvetin kenarına tünneyerek neredeyse ödümü koparmıştı. Bakışları üzerimden ayrılmayınca -kelime oyunu yapmak istememiştim- kendimi örtmek için askıdaki havluyu aldım.

Cidden mi? Bugün çok gergindim.

Birkaç derin nefes alıp neredeyse felaketimin katalizörü olan telefonumu almaya gittim ve aniden ceptelefonumun artık lavabonun üzerinde olmadığını fark ettim. Göğsüm dehşetle dol-
sa da en çok korktuğum yeri en sona bırakarak gözlerimi etrafta gezdirdim

Yerde değildi.

Lavaboya düşmemişti.

Yakındaki çöp kutusuna mucizevi bir sıçramış da olamazdı.

Gözlerim küvete kaydı.

Siktir.

Telefonum yarı dolu küvetin dibinde duruyordu.

Dışarı çıkmak için çılgınca çırpınırken lavaboya tutunmuş ve suya düşürmüş olmalıydım. Elime aldığımda her şey için çok geçti. Telefon ölmüştü ve yeniden dirileceğini hayal bile edemiyordum.

Kendime kızmış olsam da şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden telefonumu kurularıp küvete geri yerleşmeye çalıştım. Sonra, rahatlamamanın imkânsız olduğunu fark ederek banyomu bitirmeye karar verdim. Bacaklarımdaki ve koltuk altlarımdaki her bir tüyü tıraş etmiş, ardından da dün yaptırdığım

Brezilya ağdasının doğru görüldüğünden emin olmak için dikkatle kendimi incelemiştim. Bu sırada Catpernicus da küvetin kenarına oturmuş, patilerini yalıyor ve temizliyordu. Kendisinin de bir kedisi olan komşum Bayan Whitman'dan, hafta sonu için ona bakmasını rica etmiştim. Belki de Catpernicus da kendi randevusuna hazırlanıyordu.

Çantamı hazırlamak başlı başına bir mücadeleleydi. En seksi dantelli iç çamaşırlarımı seçmiştim ama bunun dışında ne giyeceğimden emin değildim. Bu da bavulumu fazla doldurmamla sonuçlanmıştı. Gündelik birkaç eşya, dışarı çıkmak için bazı şeyler, kot pantolon ve tişört... Ya yağmur yağarsa? Yağmur kıyafetleri ve iki bavulla yanına gittiğimde Hunter'ın yüzündeki ifadeyi hayal ettim. Zavallı adam muhtemelen evine taşındığımı düşünerek kalp krizi geçirirdi.

Öğleden sonra boyunca kelekler karnımda kanat çırpmaya devam etti. Bu hafta Hunter'la birkaç kez mesajlaşmış ve beni alması yerine Izzy'yi bıraktıktan hemen sonra onun evine gitmeme karar vermiştik. Hunter, Garrett'in annesinin evine oldukça yakın oturuyordu. Izzy'yi antrenmandan alır almaz gideceğim için bavulu görmesini istemeyerek bagaja koydum. Örnek olma konusunda dikkatli olmalıydım, özellikle de artık neredeyse on altı yaşına basmış ve erkeklere ilgi duymaya başlamışken. Gençler onlara neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemenizi değil, davranışlarınızı dikkate alırdı.

Izzy'yi almaya giderken Verizon'a uğradım ve gülünç derecede yüksek fiyatlı yeni bir iPhone aldım. Eski telefonumdan hiçbir şeyi kurtaramadılar, bu yüzden kimsenin numarası kayıtlı değildi ve tam olarak sıfırdan başlamak gerekecekti. Hunter'ın telefon numarasının ilk rakamını bile bilmiyordum.

Izzy'nin huysuz bir ergene dönüşmüş olması ve onu antrenmandan aldığımda gergin olması muhtemelen en iyisiydi.

yanlış numara

Duygularım zaten karmakarışıktı ve erkeklerden ya da babasından bahsetmenin akıllıca olacağından emin değildim. Büyükkannesinin evine geldiğimizde arabayı hemen park ettim.

“Ah, neredeyse unutuyordum. Telefonumu küvette düşürdüm. Numaranı bile bilmiyorum.” Ceketimin cebinden yeni telefonumu çıkardım. “Numaranı yazabilir misin?”

Alıp yazmaya başladı. “Ne zaman banyo yaptın?”

“Bu öğleden sonra.”

“Ama bu sabah duş almıştın. Uyandığımda banyodaydın.”

“Şey... Stresliydim, bu yüzden yeni bir banyo topu denedim.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet,” diye yalan söyledim. “Sadece işle ilgili bazı şeyler canımı sıkıyordu.”

Izzy’yi kapıya kadar geçirdim, büyükannesiyile bir dakika konuştuktan sonra ona zorla sarıldım ve öptüm. “Yarın kontrol etmek için seni ararım.”

“Bu hafta sonu bir şey yapacak mısın?” diye sordu.

Yalan söylemek zorunda olmadığım için mutlu bir şekilde gülümsedim. “Hafta sonunu yatakta geçirmeyi planlıyorum.”

Kalbinizin göğüs kafesinizde zıpladığını hissetmeniz mümkün müydü? Emin değildim ama sanki öyle oluyormuş gibi hissediyordum. Ya öyleydi ya da büyük bir sindirim güçlüğü yaşıyordum. Arabamı Hunter’ın eviyle aynı bloktaki bir garaja park edip anahtarları valeyeye verdiğimde her şey bir anda kafama dank etti. Bana arabayı ne zaman alacağımı sormuştu.

Yutkundum. “Pazara kadar burada kalacak.”

Bunu gerçekten yapıyordum.

Karnımda kelebekler uçuşuyordu, Hunter’ın binasına doğru attığım her adımda daha da güçleniyorlardı. Kapıcı beni karşıladığında derin bir nefes aldım.

“Siz Bayan Rossi olmalısınız?”

Ziyaret ettiğim gece çalışan kapıcı o değildi. “Evet. Bunu nereden bildiniz?”

Sıcak bir şekilde gülümseyip şapkasını çıkardı. “Bay Delucia daha önce aradı ve bu saatlerde geleceğinizi söyledi. Size ulaşmamış. Uçağının rötar yaptığını, saat dokuz gibi eve varacağını bildirmemi istedi.”

“Ah.” Göğsüm hayal kırıklığıyla doldu. Bütün öğleden sonra kendimi buraya gelmek için hazırlamışken bir saat daha beklemek gerginliğimi daha da artıracaktı.

Kapıcı elini cebine attı. “Bina sorumlusundan anahtarı almamı istedi, bu şekilde içeri girip bekleyebilirsiniz. Sizi yukarı çıkarmamı ister misiniz?”

“Hayır. Kendim halledebilirim.” Anahtarları aldıktan sonra bilinmeyen bir nedenden ötürü kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. “Telefonumu suya düşürdüm. O yüzden bana ulaşamadı.”

Asansörle çıkarken cebimden yeni telefonumu tekrar çıkardım. Mağazada aktive edildiğinden beri Izzy’nin numarasını girmek dışında kontrol etmemiştim. Hunter’dan son birkaç dakika içinde gelen yeni bir mesaj vardı.

Hunter: JFK’ye yeni indim. Mesajlarım teslim edildi olarak görünmüyor. Umarım her şey yolundadır.

Numarasını rehberime kaydedip cevap yazdım.

Nat: Telefonumu bozdum ve bir saat önce yeni bir tane aldım. Tüm rehberim silindi.

Hunter: Uçuş rötar yaptı. Oraya varmam bir saat daha sürecek. Özür dilerim.

Kapıcı Benny’de içeri girmen için bir anahtar var.

yanlış numara

Cevap yazdığım sırada asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı.

Nat: *Bunu yazarken elimde anahtarla asansördeyim.*

Hunter: *Güzel. Beni ektiğini düşünüp endişelenmeye başlamıştım.*

Dairesi asansörden birkaç kapı ötedeydi, ben de tekrar cevap vermeden önce içeri girdim.

Nat: *Yeniden düşünmek için hâlâ bir saatim var. Her şey olabilir.*

Hunter: *O bir saati soyunarak ve eve döndüğümde sana yapacağım şeyleri düşünerek geçirmeye ne dersin?*

İşte *bu* baştan çıkarıcıydı. Altdudağımı ısırarak onunla biraz uğraşmaya karar verdim.

Nat: *Önce beni beslemeyecek misin?*

Noktalar zıplamaya başladı, sonra durdu ve bir süre sonra tekrar hareket etmeye başladılar.

Hunter: *Az önce seni beslediğimi hayal ettiğim şeyin fotoğrafını yollardım ama mesajlaşmayı kesmeliyiz yoksa birkaç dakika içinde kendimi utandırmadan bu uçaktan çıkamayacağım.*

Aman Tanrım. Tarif etmesine gerek yoktu, benim kendi görüntüm de aynı derecede canlıydı. Ben cevap vermeden bir mesaj daha geldi.

Hunter: *Yakında görüşürüz.*

İç çektim ve bavulumu ön kapının girişinde bırakıp balkona doğru yürüdüm. Cam kapıları örten özel perdeleri açmak için ipi çekerek muhteşem manzarayı seyretmeye başladım.

Hunter'ın dairesinde tek başıma olmak tuhaftı. Biraz şehri seyrettikten sonra etrafa bakmaya karar verdim. Bakmak derken, *karıştırmaktan* bahsediyordum.

Burası kendi evi olmadığı için kişisel eşyaları oldukça azdı. Yine de bu beni ecza dolabını kontrol etmekten alıkoymadı. Fazladan bir kutu diş macunu, büyük bir şişe gargara, açılmamış vitaminler, el değmemiş iki deodorant; hemen hemen sadece temel şeyler vardı. Gerçi düzenli kullandığı ilaçları olsaydı, muhtemelen onlarla seyahat ederdi. Tam olarak bir şey öğrenmiş sayılmazdım. Yatak odasındaki dolapta epeyce giysi vardı, çekmecelerde genelde olduğu gibi çorap ve çeşitli iç çamaşırlarıyla doluydu. Odanın etrafına baktığımda, komodinin dışında bakacak pek bir şey yoktu.

Odanın öbür tarafında bir şey yoktu. Diğer komodinin önünde durduğumda küçük keşif seansımın fiyaskoyla sonuçlandığına karar verecekken komodini işaretparmağımla kaydırarak açtım. İçinde, bazı kâğıtların üzerinde duran bir çanta vardı. Çantanın içine nasıl yerleştirildiğine dikkat ederek içindekileri kontrol etmek için kaldırdım. İçinde o güne kadar gördüğüm en büyük prezervatif kutusu, ısıtılabilen bir şişe kayganlaştırıcı ve... banyo topları vardı. Hunter'ın bugün benim ıslattığım kokunun aynısını aldığını görünce hayrete düştüm. Tatlı bezelye. Ayrıca evdeki tek prezervatifin, Hunter'ın beni düşünerek satın aldığı açılmamış bir kutu olması da hoşuma gitmişti.

Çantayı yerine koymadan önce çok fazla dağıtmamaya dikkat ederek kâğıtları karıştırdım. İçinde şirkete ait daire için kısa süreli bir kira sözleşmesi, kiralık araba sözleşmesi ve Hunter'a gönderilmiş bir posta vardı. Çantayı aldığım yere geri koyarken zarfın üzerindeki posta damgasını fark ettim; zarf neredeyse on yıl önce postalanmıştı. İade adresine bakınca ismi tanımıştım.

Jayce Delucia, Hunter'ın abisi. Yıllar önce öldüğünü biliyordum. Elim göğsümdeki bir noktayı ovuştururken, Hunter'ın ölmüş abisinden gelen eski bir mektubu yanında taşımasıyla duygulanmıştım. O sadece doğuştan gelen bir cazibeyle kut-sanmış, yakışıklı bir adam değildi. Bunun yanı sıra birçok kat-manı vardı. Ve çoğu erkeğin aksine, yüzeyin altına baktıkça gördüklerimden daha çok hoşlanıyordum.

Meraklı biri olabilirdim ama pisliğin teki de değildim, bu yüzden abisinden gelen mektubu yerine koyup çekmeceyi kapatmadan önce bulduğum gibi bıraktığımdan emin oldum. Bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hunter en az kırk beş dakika daha burada olmayacaktı, bu yüzden Anna'yı aramaya karar verdim. Nerede olduğumu tahmin etme oyunu eğlenceli olabilirdi.

Cevap verdiğinde *merhaba* yerine, "Meme uçlarım beni öldürüyor," demeyi tercih etmişti.

Onunla ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. "Peki, tamam o zaman. Sanırım bu konuşmanın gidişatı bu şekilde olacak. Farklı bir yöne çekecektim ama bununla çalışabilirim. Küçük bebeğin nasıl?"

İnledi. "Cidden, neden erkekler süt üretemiyor? Yani, her şeyi biz yapıyoruz. Bu ufaklığı on ay boyunca taşıdım, onu küçücük vajinamdan çıkardım ve şimdi memelerim beni öldürüyor çünkü tek yaptığı, bütün gün onları emmek." Sözlerini bitirdiğinde arka planda tatlı bir inilti duydum.

"Bu benim yeğenim mi?"

"Evet." Sesi yumuşadı. "Hoover' gibi emiyor."

"Sizi özledim, çocuklar. Bana bugünlerde neler yaptığını anlat. Yürüyor mu? Konuşuyor mu?" diye takıldım.

* Aynı isimli firma tarafından üretilen elektrik süpürgesi.

“Pek sayılmaz. Ama kaka yapma ve emme konusunda oldukça iyi.”

Gölerek Hunter’ın koltuğuna yerleştirdim. Onun sesini duymak çok güzeldi, çocukluğumdan kalma eski bir battaniyeyle sarılmış gibi hissediyordum. “Nasıl hissediyorsun?”

“Göğüs uçlarımla çatlamasını saymazsak, aslında çok iyi hissediyorum. Bebeği bebek arabasında çok gezdiriyorum ve emzirmek tüm kalorilerimi yaktığı için vücudum normal şekline doğru küçülmeye başladı.”

“Vay canına. Bu harika.”

“Sende durumlar nasıl?”

“Eh.” Önemli bir şey yokmuş gibi davrandım. “Hunter’ın evinde oturmuş, tavşanlar gibi sevişebilmek için onun eve gelmesini bekliyorum.”

Telefondan öyle bir çılgılık geldi ki kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Söylemeye gerek yoktu, sonraki yarım saat boyunca bol bol sohbet ettik. Anna başlangıçta Hunter’la bir araya gelmemize temkinli yaklaşmış olsa da artık gerçekten heyecanlıydı. *Belki de fazla heyecanlıydı.* Batı yakasına taşınmamı, kocasının en yakın arkadaşıyla evlenmemi, böylece dördümüzün birbirimizden ayrılmamamızı ve yanında bir bebek arabası sürmemi istiyordu. Gerçek şu ki, Hunter ile sadece seks arkadaşı olacaktık.

Sesinde duyduğum umut, bana bunun kolay bir iş olmayacağına söylese de beklentilerini karşılamaya çalıştım.

“Neden onu kapıda çıplak karşılamıyorsun?” dedi Anna.

Güldüm. “Bütün günü uçakta geçti. Muhtemelen açlıktan ölüyordur.”

“Kesinlikle.” Arkadan küçük yeğenimin ağlama sesi yükseldi. Uzun zamandır telefonda konuşuyorduk. “Lanet olsun.

Altını ıslatmış. Bezini değiştirmem gerekiyor. Beni birkaç dakika sonra arayabilir misin?”

“Hunter yakında evde olur. Seni yarın arasam olur mu?”

“Aman Tanrım. Biter bitmez beni ara.”

Kıkırdadım. “Tabii. O prezervatifi çıkardığı sırada ben de seni ararım.”

“Tamam!”

şaka yaptığımı anlayıp anlamadığından pek emin değildim. “Seni yarın ararım, çılgın kadın.”

Vedalaştıktan sonra üzerimi değiştirmek için banyoya gittim. Yarım saniyeliğine de olsa Anna’nın önerdiği şeyi ciddi bir şekilde düşünmüştüm. Kapıyı çırılçıplak açarsam Hunter’ın çok heyecanlanacağına adım gibi emindim. Öte yandan hâlâ gergindim ve kendimi bu kadar bırakmadan önce aramızda bir tutku oluşmasına ihtiyacım vardı.

Parmağımla dişlerimi fırçalarken, ön kapının sessizce açılıp kapandığını duydum. *Aman Tanrım. Eve gelmişti.* Yarı sersemlemiş, tamamen gergin ve ani bir adrenalın dalgasıyla çalkalanıyordum. Gözlerimi kapatarak birkaç derin nefes aldım. Daha sonra, kalbimin dakikada bir milyon kilometre hızla çarpmasından sorumlu olan adamı görmek için dışarı çıkmadan önce aynaya baktım.

Ancak dışarı çıktığımda oturma odasında duran Hunter değildi. Bir kadındı. Tam ben banyodan çıkarken, ceketini yere bıraktı.

Olduğum yerde donakalarak onun güzel, çıplak vücuduna bakakaldım.

Bölüm 23

Natalia

Siktir!” Kadın çıplak ayaklarının önüne düşen trençkotu almak için eğilirken söyleniyordu. “Burada başka birinin kaldığını sanıyordum.” İngiliz aksanı var gibiydi.

Birkaç kez gözlerimi kırptım, önce olayların bu şekilde gelişmesine şaşırınıştım ama sonra gözlerimi heykele benzeyen kızıl saçlı kadından ayırmaya çalıştım. Son derece muhteşemdi. Uzun boylu ve zayıftı. Porseleni andıran kremi bir teni, dolgun memeleri ve birkaç kilometre uzunluğunda bacakları vardı. Pek utangaç bir kadın sayılmazdım ama onunla bir odada durmak bu durumu çabucak değiştirdi.

Ben daha tutarlı bir cümle kuramadan kadın ceketini değiştirek tekrar konuştu. “Çok özür dilerim. Yan dairede kalıyorum. Birlikte çalıştığım bir adam bazen bu dairede kalıyor ve onun şehirde olduğunu sanıyordum. Kapıcıya bu dairede kimin kaldığını sorduğumda bana o olduğunu söyledi.”

“Buraya nasıl girdin?”

Omzunun üzerinden işaret etti. “Kapı kilitli değildi. Önce kapıyı çaldım ama kimse cevap vermeyince ben de açtım.”

“Sen kimsin?”

yanlış numara

“Brooke. Brooke Canter.” Ceketinin belini sıkıca baēladı.
“Özür dilerim. Sizi başka biri sandım. Çok utanıyorum.”

Göğsüme yerleşen korku cevabı zaten biliyordu ama yine de sordum. “Burada kimin kaldığını sanıyordun?”

“Hunter Delucia.”

Yüzümün asıldığını gören kadının gözleri kapandı. “Kahretsin. Hunter burada kiracı, deēil mi?”

Yavaşça başımı salladım.

“Biz eskiden...” Başını iki yana salladı. “Boş ver. Gitsem iyi olacak.”

Ben daha bir şey söyleyemeden, mahcup kadın koşar adımlarla kapıdan çıktı. Öte yandan ben, olduğum yerde donakalmıştım.

“Tam bir gerzek.” Kendi kendime homurdanarak parmağımı asansör paneline ikinci kez vurdum. Lanet şey hareket etmiyordu ve tek yapmak istediğim Hunter gelmeden önce buradan defolup gitmekti. Bu kadar üzülmemem gerektiğini bilsem de elimde değildi. Kısa süreli bir ilişki yaşamamızı öneren birinin başkalarıyla birlikte olmamasını beklemek aptalcaydı. Hunter haftalar önce şehre geldiğinden beri onunla konuşmamış gibi görünüyordu ama bu, durumu daha az acı verici hale getirmiyordu.

Asansör kabini nihayet hareket etmeye başladı. Daireden çıkmak için acele ederken, yeni ceptelefonumu almayı unutmuş olabileceğimi fark ettim. Kontrol etmek için çılgınca çantamı karıştırırken, asansörün kapıları zemin katta açıldı. Çılgına dönmüş bir halde telefonumu buldum, çantamı toparladım ve önüme bakmadan asansörden indim. Bir adama çarpmamın nedeni de tam olarak buydu.

Elbette o adam Hunter’dı.

Omuzlarımdan yakalayarak düşmemem için beni tuttu. “Hey... nereye gidiyorsun?”

Bunu şakacı bir şekilde ve yüzünde bir gülümsemeyle söylemişti ama kaşlarımı çattığımı görünce gülümsemesi hızla soldu.

“Çekil,” diye emrettim.

“Natalia? Sorun ne? Neler oluyor?”

“Ben gidiyorum.”

“Neden?”

“Bana burada ihtiyacın yok.”

“Neden bahsediyorsun sen? Neden bu kadar üzgünsün?”

Elleri hâlâ omuzlarımdaydı. “Bırak beni!”

Ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı. “Tamam. Ama konuş benimle. Neler oluyor?”

Ona sert bir bakış attım. “Komşunla tanıştım.”

Sanki bu yeterli bir bilgi değilmiş gibi kaşlarını çattı. Kim bilir, belki de değildi. Binada başka hangi kadınları becerdiğini görmek için kapı kapı dolaşmamıştım. Gözlerimi devirdim. “Brooke. Kızıl saçlı olan.”

Hunter’ın gözleri kapandı.

Tarifimi bitirmek için tekrar açılmalarını bekledim. “Unuttuysan söyleyeyim, doğuştan kızıl saçlı. Şanslıyım ki bunu ilk elden doğrulayabildim.”

Hunter’ın etrafından dolaşarak geçmeye çalıştım ama kolumdan tutarak beni yakaladı. “Natalia.”

Durup huysuz bir çocuk gibi cevap verdim. “Ne?”

Göğsüne doğru konuşuyordum fakat ben gözlerinin içine bakana kadar sessizliğini korudu. Ses tonu hem sert hem de sakindi. “Bunun hakkında konuşalım. Sonra gitmeye karar verebilirsin ya da kalabilirsin ama her iki durumda da önce beni dinle.”

Yorulmuştum ve o da bunu bakışlarımdan anlayabiliyordu.

“Lütfen,” diye bastırdı.

Hayatlarımız, ortak arkadaşlarımız sayesinde iç içe geçmiş durumdaydı. Her şeyin, benim öfkeyle çekip gitmemden daha iyi bir şekilde bitmesi daha mantıklıydı. Başımı salladım ve yüzündeki rahatlama ifadesi, öfkesini kontrol etme konusunda benden çok daha iyi olduğunu anlamamı sağladı.

Sanki fikrimi değiştirmemden korkuyormuş gibi, asansörü çağırarak için düğmeye basarken tekerlekli bavulumun sapını elimden aldı ve diğeri elini sırtıma koyarak beni kabine soktu.

Yukarı çıkarken ikimiz de o kadar sessizdik ki aldığımız nefeslerin sesi bile duyulabilecek durumdaydı. Yine de kızgın ve incinmiş olsam bile, Hunter’la küçük bir alanı paylaşmanın bedenim üzerinde delice bir etkisi olduğunu farkındaydım. Sadece orada *öylece* duruyordu. Sarhoş edici kokusuyla, ayaklarının erkeksi ve vahşi bir şekilde konumlanmasıyla tüm alanı dolduruyordu.

Onun katma vardığımızda rahatlamıştım. Başımı dik tutmak için bu adamla paylaşmadığım bir havaya ihtiyacım vardı. Koridorda yürürken sessizliğimiz devam etti. Kendimi hâlâ tedirgin hissediyordum Öyle ki başka bir kapıyı çalana kadar dairesinin kapısını geçtiğimizi bile fark etmemiştim.

“Neden kapıyı çalıyorsun?”

O daha cevap veremeden, göz alıcı kızıl kapıyı açtı. Diğeri tarafta Hunter’ı görünce gözleri parladı, ta ki onun yüzündeki ifadeyi ve yanında duran beni fark edene kadar.

Başını eğerek onu, “Brooke,” diye selamladı.

İkimize baktı. “Çok özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum.”

“Birbirimizi en son ne zaman gördük?” diye sordu Hunter yine o sakin ama kararlı ses tonuyla.

“Bir yıl önce, belki?”

“Peki ya en son ne zaman konuştuk?”

Omuz silkti. “Sadece birbirimize Cooper projesiyle ilgili birkaç e-posta yolladık. Ama bir yıldır konuştuğumuzu da sanmıyorum.”

Hunter başını salladı. “Teşekkürler. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Eli hâlâ sırtımdaydı, beni yandaki kapıya doğru yönlendirdi. Kilidi açabilmek için elini kısa bir süreliğine çekip ardından da beni içeri soktu. Bavullarımı yere bıraktıktan sonra yüzünü bana döndü ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı.

“Ne oldu?”

“Banyodaydım ve kapının açıldığını duyunca sen olduğunu sandım. Dışarı çıktığımda oturma odasında duruyordu. Ceke-tini yere bırakmıştı. Tamamen çıplaktı.”

Başını salladı ve tekrar konuşmadan önce bir dakika boyunca bu bilgiyi tartıyormuş gibi göründü. “Eğer seni beklerken adamın biri içeri girseydi ve ben de dışarı çıktığımda onun sikiyle karşılaşsaydım, eminim ki çok sinirlenirdim. Ayrıca eminim ki ben hışımla çıkıp gitmeden önce gözü de morarırdı.”

On dakika önce, beni daha iyi hissettirecek bir şey söyleyebileceğini hayal bile edemezdim. Fakat bir şekilde kendini benim yerime koyması öfkemin çoğunu hafifletti. Hâlâ kırgındım ama ateşimi söndürmüştü.

“Bu kadar harika bir vücudu olması ve bu kadar çekici olması şart mıydı?”

“Seninle kıyaslanamaz bile. Hiçbir şekilde.”

Ya gözleri iyi görmüyordu ya da iyi bir yalancıydı. Çünkü sesi oldukça samimi geliyordu.

Uzanıp ellerimden birini avuçlarının arasına aldı. “Uzun zaman önceydi, bir partiden sonra birlikte olmuştuk. Şehirde olduğunu bile bilmiyordum, bilseydim de umursamazdım.”

Başımı salladım.

Beni kendine çekti ve uzun, sıkı bir kucaklaşma için kollarını bana doladığında karşı koymadım. Bir süre sonra pes ederek ben de ona sarıldım.

“Tatlı Bezelye,” diye fısıldadı boynuma doğru. “Seninle tanışana kadar nasıl koktuğunu hiç bilmiyordum. Şimdiyse her yerde tatlı bezelye kokusu almaktan ve seni düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Meseleyi çözmemizin ardından Hunter duşa girdi. Bütün sabah bir inşaat alanındaydı ve öğleden sonra da eve dönmek için seyahat etmişti. Bütün hafta boyunca onun dairesinde yalnız kaldığımız anda birbirimizin kıyafetlerini parçalayacağımızı hayal etmiştim ama komşunun hazırlıksız ziyareti, beklenen havayı dağıtmıştı. En azından Hunter banyodan üzerinde havludan başka bir şey olmadan ve delicesine ateşli görünerek çıkana kadar.

Hiçbir zaman iyi bir poker oyuncusu olmamıştım. Duygularımı yüzüme yansıttırdım. Hunter beni gözlerimle vücudunu süzerken yakaladı ve sanırım göğsünün oyulmuş gibi olan hatlarına bakarken farkında olmadan biraz salyam akmıştı. *Tanrım*. Erkekler gerçek hayatta onun gibi görünmüyordu. Belki üye olduğum ama nadiren gittiğim spor salonunun dışındaki afişlerde yer alan erkekler... ama gerçek, canlı erkekler böyle değildi. Karın kasları belirgindi. O kaslar, dilimi dolaştırmak istediğim sekiz tepe ve vadi halinde düzgünce sıralanıyordu. Eğer bu mümkünse, geniş omuzları tişörtsüz daha da büyük görünüyordu. Ayrıca sarkan havlusunun içinde kaybolan derin V'nin bana ne yaptığını anlatmak için kelimelerimi bulamadığımı da söylemeliydim.

“İyi miyiz?” Hunter’ın sesi boğuktu. “Çünkü bana bu şekilde bakmaya devam edersen, seni oturduğun kanepenin üzerine yatırıp vücudumun geri kalanını içten dışa doğru incelemeni sağlayacağım. Ama ilk seferimizde, seni öfkeliyken becermemeyi tercih ederim.”

Gözlerim onunkilere kaydığında sııttı. “Beni yanlış anlama, seni kızgınken becermek isterim. Tercihen ikimiz de kızgınken. Sadece ilk seferde değil.”

Yutkundum. “İyiyiz.”

Aramızdaki mesafeyi korudu, bu da bana kontrolü elinde tutmak için buna ihtiyacı olduğunu düşündürdü. “Aç mısın?”

Onun taktiğini izleyip yanıt olarak kaşlarımı kaldırdım.

Kısık sesle güldü. “Beni öldüreceksin. Bunu biliyorum.” İki eliyle yüzünü ovaladı. “Akşam yemeği yedin mi?”

Aslında yememiştim ama yemek şu anda öncelik listemde değildi. “O kadar aç değilim.”

“Bize bir şeyler sipariş edeceğim.” O konuşurken gözlerim göbek deliğinden havlusuna doğru uzanan hafif tüy çizgisini takip etmek için tekrar aşağı indi. Hunter yatak odasına doğru yürürken mırıldandı. “Doğru şeyi yapmamı iyice zorlaştırıyorsun.”

Hunter kanepeden iki yastık alıp yere attı. “Burada yesek olur mu?”

“Bu hoşuma gider.”

O arkaya müzik açıp bir şişe şarap aldı, ben de Çin yemeklerinin olduğu paketi boşalttım. Bir gece bana yemek hazırlayıp mutfak adasında servis etmesini, ertesi gece de elime çubukları ve bir kap tutuşturmasını çok sevmiştim. Kahve masasında yemek yemenin oldukça samimi bir yanı vardı. Ben kajulu tavuk sipariş etmiştim, o da karidesli chow mein. Arada bir

bana kendi kabındakiilerden uzatıyor, yiyeceklerimizi değiştirip birbirimize gülümsüyorduk.

Hunter'dan gerçek ya da mecazi anlamda kaçmadığım zamanlarda, onun arkadaşlığından gerçekten keyif alıyordum.

“Yolculuğun nasıldı?” diye sordum.

“Yoğun. Müşteri ilk başta önerdiğim şeye karar vermeden önce yaklaşık kırk kez fikrini değiştirdi.”

Arsızca sıırıttım. “Kulağa tanıdık geliyor, insanların içindeki bu duyguyu ortaya çıkarıyor olmalısın.”

Güldü. “Senin haftan nasıldı? Eski kocanı ziyaretin iyi geçti mi?”

Elimdeki kabı yere bıraktım. “Bu pek mümkün değil.”

“Ne oldu?”

“Izzy'yi babasını ziyarete götürüyorum çünkü ona değer veriyorum. Garrett, Izzy'yi benimle konuşmak için bir bahane olarak kullanıyor ve ondan bilgi almaya çalışıyor. Izzy de onun kim olduğunu görmeye başladı.”

“Bu berbat. Elinde kalanların kıymetini bilmiyor gibi görünüyor.”

“Evet. Bu sefer onu gerçekten incitti. Eve dönerken, Garrett çıktıktan sonra bile benimle kalmak istediğini söyledi.”

“Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Dürüst olmak gerekirse, o bahsedene kadar bu konu üzerinde ciddi olarak düşünmemiştim. Yakın zamana kadar birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu yatak odasından sessizce benden nefret ederek geçiriyordu. Ama bunu dile getirdiğinde, artık onsuz bir hayat düşünemediğimi fark ettim. Her ne kadar beni kendinden uzaklaştırmaya çalışsa da hayatında bir anne figürü istiyor. Belki Garrett ile bunu çözebiliriz.” Omuz silktim. “Pek çok boşanmış çift, velayetin annede kalması ve çocukların hafta sonları babalarını ziyaret etmesi konusunda anlaşabiliyor.

Onunla aynı DNA'yı paylaşmıyorum ama onu kendi çocuğumdan farklı görmüyorum."

Hunter bana tuhaf bir bakış attı.

“Ne?” dedim.

“Sen harika bir annesin.”

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Harika bir *anne*. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. “Teşekkür ederim. Sana söylediğim gibi, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama onu her zaman ilk sıraya koymaya çalışıyorum.”

Hunter elindeki kabı masaya bıraktı ve kadehindeki son şarabı da bitirdi. “Buraya gel, MILF”. Elini uzattı.

Elimi onunkinin içine koyduğumda, bir şekilde manevra yaparak beni kaldırıp kucığına oturttu, böylece üstüne oturmuş oldum.

“Daha önce hiç ateşli bir anneyi sikmemiştim.”

Gülümsedim. “Çok kabasın.”

Hunter parmaklarımızı birbirine kenetledi ve gözlerimin içine baktığında yüzü ciddileşti. “İyi miyiz?”

“Evet,” diye iç geçirdim.

“Gözlerin farklı bir şey söylüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ya beni istediğini ya da benden kaçmak istediğini söylüyorlar. Seninle asla ikisinin arası olmaz. Çocukken Derek ve mahalledeki tüm çocuklarla Kırmızı Işık Yeşil Işık 1-2-3 adında bir oyun oynardık, oyunda bir kişi ‘o’ olurdu ve amaç *kırmızı ışık yeşil ışık 1-2-3* derken ona ulaşmaktı. Ama her an ‘o’ *kırmızı ışık* diye bağırıp geri dönebilirdi. O zaman herkesin olduğu yerde donakalıp hareket etmeyi durdurması gerekiyordu.”

Alnım kırıltı. "Oyunu biliyorum ama benimle ne ilgisi var?"

* Açılımı, “Mothers I’d Like To Fuck” olan kelime öbeğinin karşılığı, “Becermek İstedğim Anneler” şeklindedir.

“O sensin. İlerlemeye devam ediyorum ama sanki her an yine kırmızı ışık diye bağıracaksın ve ben de donup kalacakmış gibi hissediyorum. Muhtemelen morarmış hayalarla.”

Benzetmesi biraz çılgınca olsa da pek haksız sayılmazdı. Onunla tanıştığım ilk günden beri ona sıcak ve soğuk sinyaller gönderiyordum, diğer tarafa kaçmak için herhangi bir bahane arıyordum. Fakat her şey tek bir gerçeğe dayanıyordu.

Birleşen ellerimize bakıp gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. “Beni çok korkutuyorsun, Hunter. Yine de senden bir türlü uzaklaşamıyorum.”

Bakışlarını benden ayırmadı. “Biraz korku olmadan macera olmaz.”

O anda gerçekten şansımı denemeye karar verdim. Yanmıştım ama iyileşmiştim. Dşmştm ama tekrar ayağa kalkmıştım. Zaten hayatımın geri kalanını düşünmeye hazır değildim, o halde neden bir maceranın tadını ıkarmıyordum ki? Derin bir nefes alarak Hunter’a sessizce, “*Yeşil ışık, yeşil ışık, 1-2-3,*” diye şarkı söyledim.

Gözlerinde tereddütlü bir bakış belirirken alnı kırıştı.

“Kırmızı ışıktan kurtuldum. Bundan sonra sadece yeşil var.”

Ensemi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız diğer pşmelerimizden farklı başlayan bir öpücükle buluştu. Normalde dillerin ve dişlerin çarpışmasıyla başlayan bastırılmış bir kızgınlıkla pşrdk. Ancak bu kez tutkumuzu körükleyen şey öfke değildi; bizi geride tutan öfkenin serbest bırakılmasıydı.

pşmemiz daha yavaş, daha derin ve daha şehvetliydi. Daha önce hiç pşmemişsiniz gibi hissettiren türdendi. Ayrılmış bacaklarımın arasında sikinin sertleştiğini hissettim ve Öpüşmemiz yođunlařtıķa bilinçsizce kendimi ona sürtmeye başladım.

Hunter'ın parmakları saçlarımda dolaşırken dudaklarından bir inilti kaçtı. "Yavaşla, bebeğim."

Kendimi daha sert bastırarak, "Artık yavaşlamak istemiyorum," diye fısıldadım.

Bana kalsa başladığımız işi oturma odasının zemininde bitirirdik. Görünüşe göre Hunter ile aynı fikri paylaşmıyorduk. Beni kucağından kaldırarak kollarının arasına aldı.

Bizi yatak odasına götürürken gözlerini benden hiç ayırmadı. "Senin içinde olmaya çok ihtiyacım var ama oturma odasının zemininde aletimin üstüne oturman -ne kadar cazip olsa da- sağlam bir ilk performans için pek iyi değil. Gerçi onun, bu hafta sonu bir noktada olacağından emin olabilirsin. İlk olarak önce ağzımın keyfine varacaksın, böylece içine girdiğimde kendimi ergen bir çocuk gibi utandırmadan önce seninle ilgilendiğimden emin olabileceğim."

Hunter beni yatağa yatırıp soyunmaya başladı. Önce gömleği gitti. Ellerini başının arkasına götürdü ve çekiştirerek tek bir akıcı hareketle çıkardı. Yatağın kenarına oturduğumda, göbeğinden aletine kadar uzanan tüylerle göz göze geldim ve bu hoşuma gitti. Sırada pantolonu vardı. Parmakları kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açarken gözlerim ellerine yapışıp kaldı. Ayrılan her metal dişin sesi göğsümün derinliklerinde titreşiyordu.

İki başparmağını yanlardan geçirerek kalın bacaklarından aşağı çekti ve tekmeleyerek çıkardı. Üzerinde sadece siyah boxer şortuyla ayağa kalktığı anda dudaklarım aralanmıştı. Hunter'ın aleti epey sertleşmişti ve sertliğinin ucu iç çamaşırı lastiğinin üstünden dışarı çıkıyordu. Tepesinde parlayan nem beni büyülemişti.

"*Siktir.*" Hunter inledi. "Saçlarını avucuma dolayıp o açık ağzını sikmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

yanlış numara

Kalın kirpiklerimin altından ona baktım. “Seni durduran ne?”

Başını arkaya eğdi ve beni soymaya başlamadan önce Tanrı’ya bir şeyler mırıldandı. Ayakkabılarımı teker teker çıkarırken vücudum tepeden tırnağa karıncalandı, kot pantolonuma geçmeden önce her ayağımın üstüne bir öpücük bıraktı. Pantolonumu vücudumdan aşağı kaydırđı. Külotumu da çıkarmadan önce parmaklarını dantelli iç çamaşışımın üzerinde gezdirdi. Gömleğimi ve sutyenimi çıkardığında, bakışları beni o kadar büyülemişti ki üzerimdeki son kumaş parçasının çıktığını dâhi fark etmemiştim. Gözleri karardı ve büyüdü, ateşli bir arzu gözlerinin mavisini neredeyse tamamen gölgede bırakmıştı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde sesi hırçınlaşmıştı. “Arkana yaslan. Benim için uzan, *Natalia*.”

Neden herkes gibi Nat değil, Natalia demeyi tercih ettiğini hep merak etmiştim. Yine de o anda adımın dilinden dökülme şekli, beni bunu yaptığı için minnettar kılıyordu. Dizlerimi aralayarak kalçalarımın iç kısmına yumuşak öpücükler kondurdu. Merkezimin tepe noktasına ulaştığında bacaklarım titriyordu. Bu kadar nazik bir tırmanıştan sonra, tatlı bir öpücük ya da dilinin sıcaklığını bacaklarımın arasında hissetmeyi beklerdim. Ama Hunter’ın içeri dalışında nazik hiçbir şey yoktu.

Dokunuşunun beklenmedik sertliğı ve isteğı karşısında sırtım yataktan kalktı. Islaklığımı yaladı, klitorisimi sertçe emdi ve tüm yüzünü içime gömdü. Sanki açlıktan ölmek üzereydi ve ilk yemeğinin tadını aldığında kendini kaybetmişti. İçimde yarattığı his de Hunter’ın iştahı kadar hızlı ve öfkeliydi.

“*Hunter*.” Nefesim kesildi.

“Dilime boşal, bebeğim.”

Ah Tanrım. “Hunter...” Adını sayıklamaktan kendimi alamadım.

Ağzı zonklayan klitorisimle ilgilenmek için yukarı çıkarken iki parmağını içeri kaydırды.

Birkaç kez sokup çıkardı.

“Ah Tanrım.”

“Amin çok dar. Sikimi sıkıştırması için sabırsızlanıyorum.”

Hepsi bu kadardı. Normalde bu kelimedenden nefret etmemin bir önemi yoktu. Gergin sesindeki arzu, kulağa çok seksi geliyordu ve beni uçurumun kenarına fırlatmaya yetmişti. Orgazmım sert bir şekilde çarptı ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen güçlü bir dalgayla beni içine çekti. Hunter’ın durmak bilmeyen dili hiç yorulmadı. Vücudumdaki son kasılmayı da çekmek için çabalayan parmaklarıyla ritmik bir uyum içindeydi.

Sırtüstü yatıp hiç enerji harcamadığım halde vücudum ter içinde kalmıştı ve sonunda yavaşladığında zar zor nefes alabiliyordum.

“İyi misin?” Hunter kasıkkemiğimin üzerindeki hassas deriyi öptü.

“Ben... Ben ne olduğumu bilmiyorum. Beynim henüz çalışmaya başlamadı.”

Gülerek göbek deliğimin hemen altını öptü ve vücudumda daha da yukarı tırmandı. Daha sonra destek almak için dizini yatağın üzerine kaldırarak beni yatak başlığına değmeyecek şekilde kenardan yukarıya doğru havalandırdı. Varlığını kabul etmekten nefret ettiğim kadın düşmanı, anti-feminist yanım beni bir tüymüşüm gibi savurabilmesine bayılmıştı.

Hunter üzerime tırmandı, ağırlığını iki yanımdaki kollarına vererek üstümde durdu. “Bundan sonra seni öpersem rahatsız olur musun?”

yanlış numara

Kimse bana bu soruyu sormamıştı. Fakat her ne kadar bu konuda konuşmamış olsak da Garrett her zaman yataktan kalkıp dişlerini fırçalardı, ben de oral seksten sonra aynısını yaptım.

“Emin değilim. Yapmamayı tercih ettiğini mi söylüyorsun?”

Ağırlığını bir koluna vererek bacaklarımın arasına uzandı ve parmaklarını ıslaklığıma sürttü. Yavaşça, sanki eli yüzüme yaklaştığında onu durdurmam için bana bir şans vermek istermiş gibi, parmakları dudaklarımda gezinerek ağzımı kendi ıslaklığımla kapladı. Gözleri büyülenmiş gibi parmaklarını takip ediyordu.

“Dudaklarını yala,” diye inledi.

Bana bakış şekliyle cesaretlendim. Onun beni izleyişini seyredererek, dilimi tekrar ağzıma götürmeden önce st dudağımın bir ucundan diğerine yavaşça gezdirdim. Gözlerimi kapatıp kendi dilimi emdim, tekrar açmadan önce de yutkundum. Sonra aynı şeyi alt tarafa da yaptım.

“Bu hayatımda gördüğüm en seksi şey.” Ağzı benimkinin üzerine doğru eğildi.

Böylesine samimi bir hareketten sonra öpüşme konusunda sahip olduğum tüm utanç, Hunter üzerinde yarattığım etkiyi görünce pencereden dışarı uçtu. Beni uzun bir süre boyunca öptü. Dilinin uzun, hoyrat ve tutkulu darbeleri beni yeniden o anın içinde kaybolmaya zorluyordu. Ereksiyonunu bana doğru bastırđıęında ellerimi i amaşının içine sokarak tırnaklarımı kına geçirdim.

“Sana ihtiyaım var,” diye inledi.

İ amaşını çıkarıp prezervatif almak için sehpaye uzandı. Folyoyu yırtmak için dişlerini kullandı, prezervatifi tek bir hamlede takmıştı. Bacaklarımın arasına yerleşmek için geri

dönmeden önce ambalajı yana tükürdü. Benim için çok uzun bir zaman olduğunu bilerek bacaklarımı iyice araladım.

Gözlerim, önümde çözülmemek için elinden geleni yapan adama dikilmişti. Aletin geniş başını açıklığımda hizaladı ve kendini yavaşça içime itti. Ana hatlarını, iç çamaşırından fırlayan ucunu görmüştüm, bu yüzden büyük olduğunu biliyordum. Fakat kalçaları ileri geri sallanırken beni gerdiğini hissetmek; içeride rahatlamak, onun uzunluğunu yanlış değerlendirdiğimi fark etmemi sağlamıştı.

Ne kadar kalın olduğunu düşününce dudaklarımı yaladım.

“Tanrım,” diye soludu. “Ağırdan almaya çalışıyorum.”

Daha derine girdiğinde gözlerim titreşerek kapandı.

“Bana bak, Natalia,” diye emretti Hunter. “Bana ne yaptığına bak.”

İçimde saklamak için duyduğum doğal içgüdüyle savaşıarak bakışlarını üzerimde tuttum. Hunter içime girip çıkıyor, her hamlesinde daha da derine iniyor ve kendini tamamen yerleştirmeye çalışıyordu. Gözlerime bakış şekli sanki içimi görebiliyormuş gibi hissettirdi. Bu kadar açık, bu kadar savunmasız hissetmek beni korkutuyordu ama aynı zamanda güzeldi ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Sonunda neden bu kadar korktuğumu anladım. Ona âşık olmaktan değil, ona çoktan âşık olmaya başlamamdan korkuyordum. Ve ne konuda anlaşmış olursak olalım, bedenlerimizden daha fazlasını paylaşıyorduk.

Kolları titremeye başladı.

Tırnaklarım sırtını tırmalıyordu.

Hareketleri daha da sertleşti ve hızlandı.

Çenesinin gerilmesini izlerken, orgazmının yaklaştığını hissettim. Bu adamın parçalanışını görmek, olağanüstü bir şeydi. Hedonistik. Akıllara durgunluk veren bir çöküş.

yanlış numara

“*Siktir,*” diye hırladı ve o kadar derine gömüldü ki nefesim kesildi.

Etrafında kenetlendim, Hunter son bir kez daha kasıldığında ve içime boşaldığında aniden bir orgazmıla daha sarsılmıştım. Prezervatifin içinden bile içime akan sıcaklığını hissedebiliyordum.

Birbirimize sarıldık, nefesimizi tutarken birbirimize bakmayı kesmedik. Sonunda çekildiğinde, prezervatifi atıp beni temizlemek için bir havlu almak üzere ayağa kalkmadan önce ilk olarak dudaklarımı sonra da alnımı öptü.

Geri döndüğünde sırtüstü uzanarak beni göğsüne çekti. İki kolunu etrafıma dolayarak bana sıkıca sarıldığında, “Bu inanılmazdı,” dedi. “Tekrar kaçmadığına sevindim.”

Görmemesine rağmen gülümsedim. “Ben de öyle. Seni yormuştum ve şimdi de sen beni yordun, Bay Delucia.”

“Bir yıl sürdü, tatlım.”

“Evet. Sanırım öyle oldu. Ama artık buradayım.”

Başımın üstünü öperek beni kendine biraz daha yaklaştırdı.

“Güzel. Bir süre böyle kal.”

Duzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 24

Hunter

-10 yıl önce-

‘S eni seviyorum çünkü beni güldürüyorsun ve kocaman bir kalbin var.’ Summer, ellerim başımın arkasında kenetlenmiş halde çırılçıplak uzandığım yatağa doğru yürüdü ve kalçalarımın üzerine oturdu. ‘Ama bu...’ Uzanıp sikimi avuçladı. ‘Bu büyük şey gerçekten güzel bir artı oldu.’

Saçlarının arkasından kavrayıp başını kendime doğru çektim. ‘Öyle mi? Beni seviyorsun, ha?’ Altı aydır birlikteydik ama bu kelimeleri daha önce hiç kullanmamıştık.

Başını eğmeden önce gülümsedi. ‘Sanırım seviyorum.’

Onu daha yakına çekerek dudaklarını nazikçe öptüm. ‘*O halde sanırım ben de seni seviyorum.*’

Arkasına yaslanıp karın kaslarıma vurdu. ‘Hey. Bu kulağa pek romantik gelmiyor. *O halde sanırım ben de seni seviyorum.*’

‘Pekâlâ. Şuna ne dersin? Summer Pearl Madden, seni seviyorum çünkü hiçbir cesaret oyununa hayır demiyorsun ve komik olmasalar bile kendi şakalarına gülüyorsun.’ Elimi uzattım ve memelerini okşadım. ‘Ama bu... bu büyük göğüsler gerçekten güzel bir artı oldu.’

Güldü. “Bugün için gergin misin?”

“Hayır. O mutlu. Bizim adımıza mutlu olacak.”

Jayce ve Emily dün gece nişanlanmışlardı. Beklenmedik bir şeydi ama ikisi de kendi küçük dünyalarında yaşıyor gibiydiler. Summer ile olan ilişkimi altı ay boyunca sakladıktan sonra abime artık açılmayı planlıyordum. Çoğu gün sekiz saatlik bir otobüs yolculuğu mesafesinde olmamıza rağmen, Summer ve ben, kardeşimin mezuniyet partisinin olduğu geceden beri birbirimizden ayrılamaz hale gelmiştik. Bazı günler saatlerce görüntülü sohbet ediyorduk ve ikimizden biri her hafta sonu otobüse binip uzun bir yolculuk yapıyordu. Az önce birbirimize söylediğimiz *seni seviyorum*lar, itiraf etmek için çok geç kaldığımı zihnimde pekiştirmişti.

Komodinin üzerindeki ceptelefonuma uzandım ve saati kontrol ettim. “Kahretsin. Gitmem gerek. Amcam saat birde ofisinde buluşmamızı istedi, ben de Jayce’e saat on ikide köşedeki Starbucks’ta benimle buluşmasını söyledim. Onunla orada konuşacağım.” Summer’ı kalçalarından tutup oturabilmem için onu kaldırdım. “Ben yokken ne yapacaksın?”

Suratını astı. “Matematik çalışacağım. Bu finali geçemezsem mezun olamayacağım.”

“Döndüğümde sana yardım ederim.”

Summer yatakta karnının üzerine uzanarak giyinmemi izledi. “Bana özel ders vermene bayılıyorum.”

Raftan bir kot pantolon aldım. “Bedava olması hoşuna gidiyor. Senden ücret almaya başlayabilirim.”

“Bana uyar. Ödeme olarak cinsel hizmetleri kabul ettiğin sürece.”

Açık çekmecedeki asılı duran bir tişörtü kokladım. Soyunurken mi oraya atmıştım yoksa altından bir şey kaptığım ve yarattığı dağınıklığı düzeltmeye zahmet etmediğim için mi düşmüştü emin değildim. Temiz olduğuna karar vererek giydim.

“Bu tam erkeklerin yapacağı türden bir şey.” Summer burnunu kıvırdı. “Giysileri giymeden önce koklamak.”

Yatağın yanında yerde duran dantelli siyah tangasına baktım ve onu aldım. İnce kumaşı iki elimle kavrayarak burnuma götürdüm ve külotundan abartılı bir koku alıyormuş gibi yaptım.

Başını salladı ama gülümsedi. “İğrençsin.”

“Evet. Sence bu iğrenç mi?” İç çamaşırını kot pantolonunun cebine tıktırdım. “Bunu sonraya saklayacağım ve eve dönerken uzun otobüs yolculuğunda bir sapık gibi burnuma çekeceğim. Bu, geri gelip amını yemeden önce bir çeşit çılgın ön sevişme olacak.”

Kahve almak için sırada beklerken Jayce’in dikkati dağılmış gibiydi. Kasaya geldiğimizde, “Ben ısmarlıyorum,” dedim.

“Teşekkürler.”

Oturduğumuzda bile sessizdi. “Neyin var senin? Biri köpeğini öldürmüş gibi görünüyorsun.”

Jayce kendini gülümsemeye zorladı. “Sadece yorgunum, sanırım.”

“Yeni nişanlın seni şimdiden yıprattı mı, ihtiyar?”

Kardeşim fincanına baktı. “O hamile.”

Bu konuşmanın gitmesini beklediğim yön tam olarak bu değildi. “Vay canına. Tebrik ederim.”

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum.”

“Onu sevmiyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Keşke sevseydim.”

“O zaman neden ona evlenme teklif ettin?”

“Bir kazaydı.”

Kaşlarını kalktı. “Kaza mı? Tam olarak birine nasıl kazara evlenme teklifi edebilirsin ki?”

Başını ellerinin arasına aldı. “Bilmiyorum. Bana hamile olduğunu söyledi ve çok üzgündü. Açıkçası, bunu planlamamıştım. Ağlıyordu. Her zaman evlenip çocuk sahibi olmayı hayal ettiğini ama bu kadar erken yaşta ve tek başına bir aile kurmayı hayal etmediğini söyledi. Onu asla terk edemezdim ve bunu kendi başına yapıyormuş gibi hissetmesini istemedim.”

“Sen de ona evlenme mi teklif ettin?”

Jayce saçlarını çekiştirdi. “Lanet olsun! Onun ağladığını görmekten nefret ediyorum ve bu benim de sorumluluğum.”

“Belki o da aynı şekilde hissediyordur? O da korkmuş ve seninle evlenmek istemiyor olabilir. Ona sorduğunda ne dedi?”

Sandalyesine daha da gömüldü. “Yüzü aydınlandı ve kollarıma atlayıp beni sevdiğini söyledi.”

Lanet olsun. Jayce güçlü bir adamdı. Birinin yanlışlıkla birine evlenme teklif etmesi, her ne kadar gülünç görünse de söz konusu abim olduğunda kulağa tamamen mantıklı geliyordu. Aslında o kadar iyi bir adamdı ki bir sonraki sorunun cevabını daha sormadan biliyordum. “Emily’ye, onu sevdiğini söyledin mi?”

Bana baktı. *Tabii ki söylemişti.*

İçmek için kahvesini eline aldığı anda eli o kadar kötü titriyordu ki kahveyi her yere döktü.

“Her şey yoluna girecek, abi.”

“Nasıl?”

“Onunla konuşacaksın. Ona değer verdiğini ve bebeğe destek olacağını ama evlenmeye hazır olmadığını söyleyeceksin.”

Jayce uzun bir süre sessiz kaldı. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu. “Neden onu sevemiyorum?” diye mırıldandı. “Ona bir parçası hâlâ başkasına ait olduğu için kalbini veremeyen bir adamdan daha iyisini hak ediyor.”

Gözlerimi kapattım.

Lanet olası kalbimin kırılması için pek çok neden vardı.

Bölüm 25

Natalia

Boş bir yatakta uyandım.

Telefonumu oturma odasında bir yerde bırakmıştım ve basucumda çalar saat yoktu. Panjurlar çekiliydi ama araları açıktı. İçeri ışık girmediğine göre henüz sabah olmadığını tahmin ediyordum. Hunter neredeydi? Bir şeyler içmek ya da tuvalete gitmek için kalkıp kalkmadığını anlamak amacıyla birkaç dakika bekledim ama geri gelmedi. Dairede kimsenin hareket ettiğine dair bir ses yoktu. Tekrar uykuya dalamayınca çıplak bedenime bir çarşaf sardım ve kollarında uyuyakaldığım adamı aramaya başladım.

Tüm ışıklar kapalıydı ama sürgülü cam kapıların arkasından görünen şehir, daireyi Hunter'ın içeride olmadığını görmeme yetecek kadar aydınlatıyordu. Telefonumu bulup saati kontrol ettim, sabah dört buçuktu. Daha birkaç saat önce uykuya dalmıştık. Belki de Hunter erken kalkan bir spor bağımlısıydı?

Fakat ben değildim, bu yüzden yatağa geri dönmeye ve birkaç saat sonra tekrar uyandığımda cevabı öğrenmeye karar verdim. Neredeyse yatak odasının kapısına varmışken balkondan gelen bir hareket dikkatimi çekti. Hunter dışarıda oturuyordu.

Birkaç dakika boyunca boşluğa bakmasını seyrettim. Derin dūřüncelere dalmış, neredeyse sıkıntılı görünüyordu. Sonunda kapıya doğru yürüdüm ve kaydırarak açtım. Sese doğru döndü.

“Hey. Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Sadece biraz temiz hava alıyorum.”

Çarşafı üzerime daha sıkı çektim. “Hava çok soğuk.”

“Farkında değildim.”

“Dūřüncelere dalmıř gibiydin. Konuřmak istedięin bir řey var mı?”

Hunter’ın gözleri benimkilerle buluştu. Bir an dūřünür gibi oldu ama sonra başını salladı ve konuşurken gözlerini kaçırdı.

“Hayır. Sadece uyuyamadım.” Ayağa kalktı. “Hadi gel. Seni yatağına geri götürelim.”

Yatak odasına doğru yürürken sessizdi ve yatağa girdiğimizde bu sessizlik sürdü. Tıpkı dün geceki gibi sırtüstü yattı ve beni kendine çekti, böylece başımı göğsüne yaslayabilmiştim. Bir süre kalp atışlarını dinledim. Her ne kadar bunu rahatlatıcı bulsam da yine de içimde huzursuz bir his vardı.

Yan tarafımdan karnımın üzerine dönerek iki elimi Hunter’ın göğsüne koydum ve konuşurken yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım.

“Sık sık uyumakta güçlük eker misin?”

“Bazen.”

“Uykuya dalmakta mı yoksa uykuda kalmakta mı sorun yaşıyorsun?”

“İkisinde de.”

“Aklında çok şey olduğu için mi?”

“Belki de.”

“Buna ne yardımcı olur, biliyor musun?”

“Ne?”

“Tek kelimelik bir cevaptan fazlasını veriyorsun,” dedim alaycı bir şekilde.

Hunter’ın dudağı seğirdi. “Neyin yardımcı olduğunu duy-
dum, biliyor musun?”

“Neyin?”

Beni sırtüstü çeviren çevik bir hareketin ardından aniden
bedenini benimkine sürttü. “Yorucu fiziksel aktivite.”

“Ne sıklıkla uyanıyorsun? Çünkü eğer durum buysa, pazar-
tesiyeye kadar yürüyemeyebilirim.”

Birkaç dakika önce gözlerini gölgeleyen bulut kalkmış gi-
biydi. “Pazartesi günü her oturuşunda canının acımasını iste-
diğimi söylesem tam bir pislik olduğumu düşünür müydün?”

“Acı çekmemi mi istiyorsun?”

“Hayır, içinde olmanın benim için nasıl bir his olduğunu
hatırlamanı istiyorum.”

Bunun sorun olmayacağından emindim. Ellerimi başımın
üzerinde kenetleyip sırtımı dikleştirerek memelerimi yüzüne
doğru kaldırdım. “Elinizden geleni yapın, Bay Delucia.”

Hunter’ın yapması gereken birkaç saatlik işi vardı, ben de
öğle yemeği için bir şeyler almak üzere köşede gördüğüm İtalyan
marketine gittim. Güneş doğana kadar uyumamıştık ve niha-
yet saat onu geçtikten sonra tekrar uykuya dalmıştık. Sarıldığı-
mız sırada Hunter’ın ereksiyonunun arkadan beni dürtmesiyle
uyandım. Adamın seks için doymak bilmez bir iştahı vardı.

Öğle yemeğinde atıştırmak için en sevdiğim atıştırmalıkları
seçtim. Siyah zeytin, yaprak sarma, taze mozzarella, fesleğenli
domates ve marine edilmiş mantar. Sıkıcı bir sandviç ya da baş-
ka bir şey yerine bunlardan atıştırmayı tercih etmiştim. Kasaya
geldiğimde elimdeki sepet bir ton ağırlığındaydı ve seksen do-
lar değerinde ıvır zıvır almayı başarmıştım.

Hunter içeri girmem için bana bir anahtar vermiş olsa da ellerim çok doluydu, bu yüzden kapıyı çalmak için ayağımı kullandım. Kulağının arkasında bir kalem, üzerinde sarkan bir eşofman altı ve tişörtsüz bir şekilde kapıyı açtı. Lanet olsun. Tüm bu güzel İtalyan atıştırmalıkları ve o...

“Özür dilerim. Anahtarı kullanmak için her şeyi yere bırakmak istemedim çünkü poşetlerden biri yırtılmaya başladı. Sanırım zeytin kabı döküldü çünkü elimle yiyecekleri tutuyordum.”

Hunter sol kolumdaki iki poşeti kapıp diğeri de almaya çalıştı.

“Hayır, bunu ben hallederim. Kırılmasını istemiyorum.”

Mutfakta Hunter poşetlere göz attı. “Bütün bunlar da ne? Öğle yemeğİ almak için şarküteriye gideceğini sanıyordum?”

“Bu zaten öğle yemeğİ.”

Kaşlarını çatıp bir torbaya uzandı. “Cannoli mi?”

“Süt ürünleri. Dört ana besin grubundan biri.”

Torbadan başka bir şey çıkararak bir paket gökkuşaağı kurabiyesini havaya kaldırdı.

İşaret ettim. “Bu da ekmek ve tahıl grubuna giriyor.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Ne? Aynı malzemeler var. Un, tuz, yumurta...”

Onu yere bıraktı ve bir paket asma yaprağı çıkardı. Ağzım sulanmıştı. “Meyveler ve sebzeler.”

Başını iki yana salladı. “Bu bir meyvenin yaprağı. Kendisinin meyve ya da sebze sayıldığından pek emin değilim.”

Elinden aldım. “Bunun pek bir önemi yok.”

Kısık bir sesle güldükten sonra tekrar uzandı. Bu sefer elinde büyük bir kavanoz Nutella tutuyordu. “Bunu biliyorum.”

“Öyle mi?”

Beni görmezden gelip kavanozu açıp gümüş rengi tazelik mührünü sıyırdıktan sonra parmağını içine soktu ve içindeki cennet gibi kremi şeyden biraz aldı. Başını kaldırıp baktığında yüzünde beliren küstah sırtıştan, ilgisinin çikolatanın lezzetiyle bir ilgisi olmadığını anladım. Uzanıp fındığı emmek için eğilmeden önce parmağını açıkta kalan köprücük kemiğimde gezdirdi.

“Vücut boyası. Bu, daha sonrası için yatak odasına gidecek.”

Şaka yaptığını sandığım için güldüm ama o kavanozla birlikte yatak odasında kayboldu. Aklım daha sonra boyayacağım ve emeyeceğim şeyleri düşünmeye başladı.

Döndüğünde arkamdan sarılarak başımın üstünü öptü. “Mağazaya gittiğin için teşekkür ederim. İşim bittikten sonra aldıklarını yerleştirmene yardım edeceğim. Sadece on dakikaya daha ihtiyacım var.”

“Saçmalama. Sen gidip işini yap. Ben her şeyi paketinden çıkarıp yerleştireceğim ve bize güzel bir atıştırmalık hazırlayacağım.”

Hunter alnımdan öptü. “Teşekkürler.” Yemek masasının yarısına kadar yürüdü ve geri döndü. “Neredeyse unutuyordum... Sen dışarıdayken Derek aradı. İki hafta içinde iş için şehre gelecekmiş. Bizimle bir şeyler içmek için buluşmak istiyor.”

“Tamam, kulağa harika geliyor. Anna yaklaşan bir seyahati olduğundan bahsetmişti.”

Yemekleri hazırlamak için acele etmeyerek tüm yiyecekleri tadabileceği bir tabak hazırladım. Hunter’ın masanın her tarafına yayılmış planları vardı. Öğle yemeği ile birkaç tabağı masaya getirdiğimi gördüğünde en üsttekini rulo haline getirmeye başladı.

“Harika görünüyor,” dedi.

“İşlerini bitirebildin mi?”

“Evet. Bu proje yıllardır devam ediyor. Biz dahil olan üçüncü inşaat şirketiyiz. Birden fazla şirket varsa bir sebebi vardır.” Üzerinde çalıştığı rulonun etrafına bir lastik bant geçirerek kâğıdı masaya vurdu. “Mal sahibi Dubaili ve New York’un karmaşık bir yapı yönetmeliğı olduğunu bilmiyor. Bina eski, yapmak istediğı her şey için yapısal güçlendirmelere ihtiyacı var. Bu iyi olsa da tadilat sırasında inşa edilen şeyin ağırlığı üç kez değışince ve ilk inşaatçı ilk plan setini zar zor destekleyen kirişler kullandığında, temelde baştan başlamış olunuyor. Artık neredeyse tüm planlar bilgisayarda yapılıyor olsa da o her değışikliğı eski usul; kurşun kalem ve kâğıttan yapılmış bir plan üzerinde görmek istiyor.”

“Onu bu kadar ağır yapan neyi değıştirip duruyor?”

“Binanın üstündeki ev.”

Onu yanlış duyduğumu sanmıştım. “Binanın tepesinde bir şey mi var?”

“Evet. Bir ev.” Hunter güldü. “Eski bir dökme demir binanın çatısına, bir ev inşa ediyor.”

“Bütün bir ev mi?”

“Hemen hemen.”

“Neden? Bina oturulacak bir yer değıl mi?”

“Hayır, alttaki iki kattaki ticari dükkânlar dışında çoğı konut.”

“Öyleyse neden çatının üstüne bir ev inşa etmek yerine bir daireyi yenilemiyorsunuz? Anlamıyorum.”

“Bina yapmak, New York’ta olağanüstü zenginler için oyun gibidir. Mantık arayamazsın. Cevap hep aynıdır. Sırf yapabildiklerini bildikleri için yaparlar.”

“Bu delilik.”

“Benim işim olmasını sağıyor. Bu özel bina gerçekten çok güzel. İstersen bir gün seni görmeye götürebilirim. En üst katlar

tadilat nedeniyle kapalı ve belediye son değişiklikleri onaylayana kadar iş durmuş durumda.”

“Bunu isterim. Hayatım boyunca burada yaşamış olmama rağmen mimariyi takdir etmeye pek vakit ayıramıyorum.”

“Hiç başka bir yerde yaşamayı düşündün mü?” diye sordu Hunter.

“Eskiden düşünürdüm. Ben burada üniversiteye gittim, Anna da Kaliforniya’da bir okula gitti. Tatillerde sırayla birbirimizi ziyaret ederdik ve benim batı kıyısına taşınmam için büyük planlarımız vardı, böylece tekrar yan yana yaşayabilecektik. Aynı anda hamile kalmayı ve kızlarımızın ikinci nesil en iyi arkadaşlar olmasını planlıyorduk.”

“Bu hâlâ mümkün. Eminim Anna ve Derek’in başka çocukları da olacaktır.”

Anna ve benim Hunter’ın bahçesinde kucağımızda bebeklerle oturduğumuz, Derek ve Hunter’ın da mangalın başında yemek hazırladıkları bir an gözümün önünde canlandı. Bu düşünce içimi ısıttı ama aynı zamanda aklımın oraya gitmiş olması beni çok korkuttu. Hunter bu işte kalıcı değildi. Bu sadece bir kaçamaktı. Öyleydi, değil mi?

Tereddütle gülümsedim, umutlarımı yükseltmekten korkuyordum ama içten içe zaten öyle olduklarını biliyordum. “Belki. Sanırım asla bilemeyiz.”

Bölüm 26

Natalia

Ben içeri girdiğimde Hunter ve Derek çoktan barda oturuyorlardı. Beni gördüklerinde ayağa kalktılar. Yanlarına doğru ilerlerken, Hunter ve benim ilk kez bir arkadaşımızla toplum içine çıktığımızı fark ettim. Son birkaç haftadır birlikte olabildiğince çok zaman geçiriyorduk. Geceleri görüşemiyorsak kahvaltıda buluşuyor, Izzy'nin on altıncı doğum günü için bir düzine çocuğu yemeğe çıkarıyor, onun basketbol maçlarını izliyor ve danışmanlık seanslarımın arasına bir gündüz filmi sıkıştırıyorduk. Hatta bir öğleden sonra onun şantiyesinin çatısında öğle yemeği yemiştik. Yatakta o kadar çok zaman geçirmiştik ki yürüyebildiğime şaşıırıyordum. Yine de bize ait, özel bir balonun içindeydik. Izzy'yi saymazsak, hep baş başaydık.

Bu yüzden iki adama yaklaşıırken Hunter'a nasıl selam vereceğimden emin değildim. Yaklaştığım anda bu içsel tartışmayı benim için çözdü. Elimi tutarak beni kendine doğru çekti, saçımı hafifçe çekerek başımı geriye itti ve dudaklarıma sahiplenici bir öpücük kondurdu.

Karşılamasından fazlasıyla memnun bir şekilde gülümsedim ve dikkatimi Derek'e çevirmeden önce, "Merhaba," diye soludum. "Benim tatlı küçük Caroline'ımın babası nasıl?"

Derek gülümseyip yanağımı öpmek için eğildi. "Ben iyiyim. Kokusunu özlediğimi söylersem ezik biri gibi mi görünürüm?"

Kalbim mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Hiç de değil. Kulağa mükemmel bir erkek gibi geliyorsun."

"Hey... Peki ya ben?" diye azarladı Hunter.

"Ahh... Başka bir erkeğe iltifat ettiğim için alındın mı? Bu çok hoş. Ama onun kokusunu özlediğini söylediğini duyunca kalbim biraz eridi. Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey. Bunu geçebileceğinden emin değilim, tatlı çocuk."

Hunter kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Ben de senin bir parçanın kokusunu özledim."

Ona dirsek attım. "Bu romantik değil, sapıkça."

"Ne fark eder ki?"

Hepimiz güldük ve Hunter üçümüzün barda küçük bir daire şeklinde oturabilmesi için bir bar taburesi çekti. Bebek fotoğraflarından, Anna'nın evdeki her şeyin organik olması gerektiğine dair yeni takıntısından ve Caroline'ın son kontrolünden bahsettik.

"Neredeyse unutuyordum, Anna sizinle birlikteyken onu aramamı istedi. Ayrıca ikinize de mimoza ısmarlayıp telefonu hoparlöre almam için bana özel talimatlar verdi."

Hunter benim için çoktan bir kadeh şarap sipariş etmişti. Yudumlamadan önce dudaklarıma götürdüm. "Mimozaları es geçebiliriz. Eğer sorarsa ısmarladığınızı söylerim."

"Ah hayır. Şu anda karımın hormonlarının ne kadar yüksek olduğunu bilemezsin. İşimi şansa bırakmayacağım." Derek barmene işaret ederek Anna'yı hoparlörden aramadan önce üç mimoza istedi.

“Selam, bebeğim. Hoparlördesin.”

“Mimozaları var mı?”

“Var. Kendime de bir tane aldım.”

“Telefonu kapattıktan sonra bana ikisinin içkileriyle çekilmiş bir fotoğrafını gönder.”

Derek *sana söylemiştim* dercesine kaşlarını kaldırdı.

“Gönderirim.”

“Selam, Nat!” diye bağırdı Anna.

“Selam!”

“Selam, Hunter. Kızıma iyi bakıyor musun?”

“Deniyorum,” derken dizimi hafifçe sıktı.

“Keşke şu anda yanınızda olabilseydim. Ama Caroline ile uçmak için çok erken, uçtaki tüm mikroplar yüzünden delirirdim. Zaten Derek’in bu hafta iş için şehirde olması gerektiği için, dördümüzün bir arada oturmasına en çok bu kadar yaklaştıabildim. Derek, malzemelerimi hazırladın mı?”

Derek başını sallayarak karısının kaçık olduğunu düşündüğünü belirtti ama yine de elini cebine attı. “Tamamdır.”

“Tamam. İlk fotoğrafı göster.”

Derek benim ve Anna’nın bir fotoğrafını gösterdi. Fotoğrafta muhtemelen dört ya da beş yaşlarındaydık. İçinde oyuncak bebeklerimizin olduğu eski bebek arabalarımızı itiyorduk.

“Nat, seni küçüklüğümünden beri tanıyorum,” dedi Anna. “Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşısn. Bugün söylemek istediklerimi bir araya getirirken, senden yardım istediğim ve senin de yanımda olduğun bir örnek düşünmeye çalıştım. Ama bulamadım. Çünkü son yirmi yılı aşkın süredir sık sık yardımına ihtiyaç duymama rağmen, hiçbir zaman yardım istemek zorunda kalmadım. Ben daha fırsat bulamadan sen yardım ediyorsun.” Anna’nın sesi çatallaştığında ağladığını anladım.

“Sen benim insanımsın”, Nat. Seni seviyorum ve sana hayatım pahasına güveniyorum.”

Boğazım düğümlemiş gibi hissettim. “Ben de seni seviyorum, Anna Bow Banya.”

Boğazını temizledi. “Senin sıran, Derek. Sıradaki fotoğraf.”

Derek başını sallasa da fotoğrafları karıştırarak Hunter’la çekilmiş olduğunu tahmin ettiğim eski bir tane gösterdi. “Altıncı sınıfta bana inek dediği için Frankie Munson’ı dövmüştün. Sekizinci sınıfta, bir kızı dansa davet edemeyecek kadar utangaç olduğum için en seksi iki kıza, bizimle dansa gelmelerini teklif etmiştin. Onuncu sınıfta, sen futbol takımının kaptanıyken ve ben münazara takımının kaptanıyken, bir inekle takılman umurunda bile değildi. Her zaman arkamı kolladın, kardeşim.”

Anna araya girdi. “Sıradaki fotoğraf, tatlım!”

Derek elinde tuttuğu destenin arkasından bir fotoğraf daha çıkardı. Hunter ile düğünlerinde çekilmiş, daha önce hiç görmediğim bir fotoğraftı bu. O anı hatırlıyordum ama kimse-nin onu çektiğinden haberim yoktu. Ben Anna’nın babasıyla dans ederken araya girmişti ve beni vücuduna yaslama şeklinin üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmaya çalışırken gülümseyerek ona hakaret ediyordum. Harika bir yakın çekimdi. Sırtarak başımı ona doğru eğmiştim ve o da sık sık takındığı seksi yarım gülümsemesiyle bana bakıyordu. Aramızdaki ateşi fark etmemek mümkün değildi.

Anna konuşurken Hunter ile birbirimize baktık. “Yani, siz ikiniz, bizim dostlarımız olduğunuz ve size hayatlarımız pahasına güvendiğimiz için, bize bir şey olursa kızımızın da dostu olmanızı istiyoruz.” Durakladı. “Son fotoğraf, tatlım.”

* Grey’s Anatomy dizisinde kullanılan bu replik, genellikle çok yakın arkadaşlar veya romantik çiftler arasında kullanılır. Aralarındaki bağlılığı, güveni ve sevgiyi ifade etmek için kullanılır.

Derek desteyi tekrar karıştırdığında bu sefer elinde tuttuğu, bebeği Caroline'ın fotoğrafıydı. Üzerinde film logosu olan bir tulum giymişti: *The Godfather*.

“Hunter ve Nat, kızımızın vaftiz ebeveynleri olur musunuz?”

Gülümsemem o kadar genişti ki yüzümün parçalara ayrılmaması şaşırtıcıydı. Bar taburemden fırlayıp Derek'e sarıldıktan sonra telefonu elinden kaparak Anna'ya bağırdım. “Evet! Evet!”

Hunter daha sakın bir tavır takındı ve arkadaşının elini sıktı. “Benim için bir onurdur, dostum.”

Derek telefonu kapattıktan sonra barmenden mimozalarımızla bir fotoğrafımızı çekmesini istedim. Sonra da Anna'ya gönderdim. O da bana bir tane gönderdi, bir kolunda yakında vaftiz olacak kızım, diğerinde kendi alkolsüz içkisi vardı.

Derek, “Henüz vaftiz tarihini kesinleştirmedik çünkü küçük bir aile toplantısı olarak başlayan şeyi eşim düğünümünün ikinci bölümüne dönüştürmeye çalışıyor,” diye şaka yaptı. “Ama üç hafta sonra pazar günü, ayın yirmi beşinde yapmayı düşünüyörüz.”

Aklımdan hesap yaptım. Garrett'ı geçen ayın onunda ziyaret etmiştim. Böylece bu ayki ziyaretim ayın on yedisinden önceki hafta sonuna denk gelecekti. “Kulağa harika geliyor. Belki Izzy'yi o cuma günü okula göndermem ve perşembe günü uçağa atlayıp uzun bir hafta sonu tatili yaparız.” Hunter'a baktım. “Erken uçmak için bir gün izin alabileceğini düşünüyör musun?”

Hunter önce yere ardından da bana baktı. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı. “Zaten Kaliforniya'da olacağım.”

“Tamam. Başka bir seyahat planladığını fark etmemiştim.” Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkmeye çalıştım ama bir

boşluk hisseden karnım mesajı beynimden önce almıştı. “Belki birlikte uçmak için bir çözüm bulabiliriz.”

Hunter’ın sesi ciddiydi ve elime uzandı. “Geri dönmeyeceğim. New York’taki işim vaftiz töreninden önce bitiyor. İki aylık görevim son bulmuş olacak. Kaliforniya’daki evimde olacağım.”

Vay canına. *Bu acıtmıştı.* Hiçbir şekilde kaba ya da sert davranmıyordu. Aslında, ses tonunun yumuşaklığı ve elime dokunmak için uzanması, hatırlatmanın bana ne yapacağını bildiğini gösteriyordu. Yine bu, gerginliğimi pek azaltmadı. Kızgındım fakat özellikle ona karşı bir öfke beslemiyordum. Beni bu kadar rahatsız etmesine izin verdiğim için öfkem kendimeydi.

İlişkimiz başından beri geçiciydi. Bu ilişkiye bunu bilerek adım atmıştım. Tek sorun, onunla ilerlediğim bu yolda bir yerlerde kalbimi de açmış olmamdı.

Hunter bir şeyler söyleyip benim cevap vermemi bekledi.

Gözlerimi kırptıştırarak düşüncelerimden sıyrıldım. “Özür dilerim. Ne dedin?”

“Dedim ki, belki sen ve Izzy hafta sonu benimle kalabilirsiniz?”

“Tabii.” Zorla gülümsedim. “Bakarız.”

Sonraki yirmi dakika boyunca Derek ve Hunter’la vakit geçirmeye devam ettim. Gülümsedim ve kahkahalar attım ama içimde aklımla kalbimin savaşını sürdürüyordum. Kafam, “*O gidiyor, kimin umurunda?*” diye bağıırıyordu. Kalbim ise, “*Senin. Senin umurunda, aptal,*” diye cevap veriyordu. *Sen umursuyorsun.*

Neyse ki hepimizin akşam için planları vardı ve bunlar birbirimizle daha fazla zaman geçirmemizi gerektirmiyordu. Hunter ve Derek’in Knicks maçına biletleri vardı. Zaten benim de anneme gitmem gerekiyordu.

“Yemeğe gitmeliyim. Birbirimizi görebildiğimiz için çok mutluyum, Derek.” Ayağa kalktım. “Beni Caroline’ın vaftiz annesi olarak seçtiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen eve döndüğünde en iyi arkadaşıma kocaman sarıl.”

Derek ayağa kalkıp kollarını bana doladı. “Sarılacağım. Gelecek ay görüşürüz.”

Hunter’a döndüm, herkesin içinde vedalaşıp hızlıca kaçabildiğim için minnettardım. “Beni ara,” dedim hiçbir kırgınlık belirtisi göstermeden.

Hunter Derek’e döndü. “Bana birkaç dakika ver. Natalia’yı geçireyim sonra da maça gideriz.”

“Elbette.”

Hızlı kaçış planı buraya kadarmış. Hunter elini belime koyarak beni bardan dışarı çıkardı.

Hislerimi ele veren yüzümü görmesini istemediğim için ayaklarıma baktım.

Fakat o yüzümü kavrayıp alnını benimkine bastırdı. “Seni üzdüysem özür dilerim.”

“Üzmedin,” dedim. Ancak kendi kulaklarım bile bana inanmadı.

Eninde sonunda başımı kaldırmam gerektiğini bilerek beni bekledi. Sonunda gözlerimiz buluştuğunda, gözlerimin içine bakarak konuştu. “Seni önemsiyorum, Natalia. Gitmek benim için de kolay olmayacak. Bu son bir buçuk ay harikaydı...” Gözlerinin kenarları kıvrıldı. “Özellikle de son birkaç haftadır seni yorduğumdan beri.”

Belki de yalnız olmadığımı duymak beni daha iyi hissettirmeliydi. Öte yandan söylemediğimiz şeyler hüznü bir zırh gibi üzerime geçirmemi sağladı. Gitmek onun için zor olacaktı... ama o da kalmayı düşünmüyordu. Uzun mesafeli bir şey

denemekten de söz etmiyordu. Zamanımız dolduğunda aramızdaki her şey bitecekti.

Zoraki bir gülümsemeyle ona baktım. “Seni arayacağım.”

Gözlerimin içine baktı, başını sallamadan önce kısa bir süre gözlerini kapattı. “Tamam.”

Dudakları alnıma bir öpücük daha kondurmadan önce benimkileri nazıkçe öptü. “Trende dikkatli ol.”

“Maçta iyi eğlenceler.”

Uzaklaşmak zordu ama bunu yapması gerekenin ben olduğumu biliyordum. Tren istasyonuna doğru yürürken Hunter’ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, restoranın dışında durup beni izlediğinden emindim. Yine de kontrol etmek için arkamı dönmedim. Aramızdaki ilişki böyle olmak zorundaydı, hayatımda kalmak için hiçbir şey yapmayacağına göre çekip gitmem gerekiyordu.

Bölüm 21

Natalia

Hunter'ı beş gündür görmemiştim. Çoğu çift için bu normal sayılabilirdi. Hafta içi yoğun geçiyordu. Bakmam gereken bir ergen vardı. Ayrıca biz gerçek bir çift değildik, değil mi? Hunter ile bir araya geldiğimizden beri hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. Bir şeyler atıştırıyor, Izzy'nin maçlarından birine gidiyor, onun yatak odasında birkaç saat geçiriyor ve hatta kahvaltı için buluşuyorduk. Zaman bulmak için hiç çaba sarf etmemiştik. Ta ki şimdiye kadar. Ve bu onun çaba göstermemesinden kaynaklanmıyordu. Ondan kaçıyordum ve her ne kadar bana bunu söylememiş olsa da o da bunu biliyordu.

Fakat alt kattaki ön kapının kilidini açmak için zile bastığımda bunun değişmek üzere olduğunu hissediyordum. Beş gün boyunca meşgul olduğumu söyleyip mesajlarına cevap vermeyi geciktirdikten sonra, bu sabah habersizce daireme gelmişti. Izzy okula gitmek için yeni çıkmıştı ve saat ondan önce nadiren randevularım olduğunu biliyordu.

Dairemin kapısını açıp beklemeye başladım. Hunter asansörden indikten sonra bana doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Heyecanlanmak istemediğim halde vücudumun onu görünce tepki vermesi beni öfkelenlendirmişti. Ve bu öfke alaycı ses tonumdan da belli oluyordu.

“Buralardaydın ve bir merhaba demek için mi uğradın?” diye sordum. Onu içeri davet etmek için kapıyı açmadım.

Hunter gözlerimin içine baktı. “Hayır. Seninle konuşmaya geldim. Izzy gitti mi?”

Öfke tahammül edebileceğim bir duyguydu, kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Evet ama işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Gelmeden önce aramalıydın.”

Bir adım daha yaklaşarak kişisel alanıma girdi ve bana baktı. “Bunu neden yapayım ki? Beni yine ekebilmen için mi?”

Küçük bir bakışmamız oldu. Ona bu kadar yakın olmak içimde parçalanma isteği uyandırır da geri adım atmayı reddettim. Duruşumu dikleştirerek, “Eğlenceliydi, Hunter. Bunu kötü bir şekilde bitirmeyelim,” dedim.

Gözleri parladı. “İçeri girip konuşabilir miyiz?”

“Konuşmamız gereken bir şey olduğundan emin değilim. Eğlenceliydi. Artık bitti.”

Sonra dayanamayacağımı bildiğim tek şeyi yaparak uzandı ve yanağımı okşadı. Aptal gözyaşlarım onun dokunuşunun şefkati karşısında akmaya başladı.

Başparmağı tenimde dolaşırken, “Özür dilerim, Natalia,” dedi. “Gerçekten üzgünüm.”

Yutkundum, boğazımdan tuzun tadını alabiliyordum. “Gerçekten mi? Öyle görünmüyor.”

Hunter gözlerini kapattı. “İçeri girip konuşabilir miyiz? Lütfen?”

Başımı salladım ve o da beni takip ederek daireme girdi.

Yapacağım konuşmaya hazır olmadığım için zaman kazanmaya çalışarak havayı sessizlikten başka her şeyle doldurdum.

“Kahve ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Ben biraz alacağım.”

Başını salladı ve ben de birkaç dakikanın ne söylemek istediğimi anlamama yardımcı olacağını umarak mutfağa çekildim. Kafam duygularla dolup taşıyordu, eğer kendimi dizginlemezsem boğulmaktan korkuyordum.

Oturma odasına döndüğümde Hunter’ı pencereden dışarı bakarken buldum. Bu bana onu balkonda bulduğum sabahı hatırlattı. Benden milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Beni fark edince döndü. “İlk randevun ne zaman?”

Dürüst davrandım. “Birkaç saat sonra.”

Üzerindeki kasvet bulutunun arkasından hüznünlü ama gerçek bir gülümseme belirdi. Bu konuşmayı oturarak yapamayacak kadar gergindim, bu yüzden başlamadan önce onu oturma-ya davet etme zahmetine girmedim.

Kahvemi yudumladım ve anlamazlıktan geldim. “Ne hakkında konuşmak istiyordun?”

Hunter öne uzanarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. “Senden hoşlanıyorum. Hem de çok, Natalia. Arkadaşlığından hoşlanıyorum. Güzelsin, akıllısın... ve ukalasın. Garip bir şekilde bunu gülünç derecede seksi buluyorum. Ve seks...” Başını iki yana salladı. “Eğer yapabilseydim, uyanık olduğum her anı içinde geçirirdim.”

Kulağa ne kadar mükemmel gelse de beni birazdan söyleyeceklerine hazırlamaya çalıştığını biliyordum. Bakışlarını yakalayıp onu zorladım. “Ama...”

“Bunun sadece seks olması gerekiyordu, bir süre eğlenmeliydik.”

Cevabı beni çileden çıkardı. Korkakçaydı. “Benim de hırsız olmayan, dürüst bir adamla evli olmam gerekiyordu. İşler her zaman planlandığı gibi gitmiyor, değil mi?”

Başını öne eğdi. “Özür dilerim, Natalia.”

“Neden?” dedim sertçe. “Nedenini bilmek istiyorum.”

Başını kaldırdı. “Neyin nedenini?”

“Neden benim hakkımda onca güzel şey söyledikten sonra -beni ne kadar çok sevdiğini, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu- bunu devam ettirmeye çalışmıyorsun? Birbirimizden çok uzakta yaşadığımız için mi?”

“Bu olay başladığında herhangi bir erkekle ilişki kurmaya tamamen karşıydın. Sadece fiziksel düzeyde kalabilmek için bile bile bağ kurmadığın insanlarla çıktın.” Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Bunun fiziksel bir şey olacağı konusunda hemfikiridik.”

“Yani?” Sesimi yükselttim. “On altı yaşında bir çocukla ortada kalıp yirmi sekiz yaşında boşanmayı kabul etmedim. Ama işte buradayım. Ve ne var, biliyor musun? Sahip olduğum şeyle mutluyum, elde edeceğimi düşündüğüm peri masalı gibi bir hayat olmasa bile. Bazen dümdüz gitmeyi planlarken hayat sola dönüyor ve bu da doğru yola ulaşmanı sağlıyor.”

Birbirimize baktığımızda gözlerinde birçok şey gördüm; üzüntü, öfke, suçluluk, arzu. Ancak en önemlisi, karşımda bana karşı hisleri olan bir adam olduğunu biliyordum. Bu konuda yalnız değildim. Yine de bir şey onu daha fazlasını denemekten alıkoyuyordu.

“O kadar basit değil,” dedi.

“Öyle olduğunu söylemedim. Yine de söylediklerimi anlamaya çalışmak yerine iki hafta içinde benimle vedalaşacak ve arkana bakmayacaksın.”

Cesur olup bir şey söylememesi öfkemi daha da körükledi. Kahvemi yakındaki sehpanın üzerine koydum ve ellerim kalçalarıma gitti. “Söylesene, vaftiz töreni için uçağa bindiğimde yerime birini bulmuş olacak mısın? Bu sana nasıl görünüyor? Elimi uzatsam, birbirimize elbiselerimiz hakkında iltifatlar da

etsek ve senin yataktaki dayanıklılığın hakkında konuşsak nasıl hissederdin?”

“Bunu sana yapmam... vaftiz törenine başka bir kadın getir-
mem. Tanrım, başka bir kadını düşünemiyorum bile, Natalia.”

İşaretparmağımı dudaklarıma götürdüm. “Hımm... bunun
karşılıklı bir şey olması mı gerekiyor? Ya ben biriyle çıkmak
istersem?”

Bu onun dikkatini çekti. Çenesi kasıldı, gözlerinde beliren
öfke titreşimini görebiliyordum. Fakat ben bir titremeyle tat-
min olmuyordum; tam bir alev istiyordum.

Bu yüzden zorladım. “Vaftiz töreni için geldiğimde seninle
kalmak isteyip istemediğimi sormuştun. Sevgilim de gelebilir
mi? Demek istediğim, misafir odanızda *gürültü* yapmamız seni
rahatsız eder mi? Sert bir şekilde becerilirken biraz inlemeye
meyilliyimdir.” Durakladım. “Ama sen zaten bunu biliyorsun,
değil mi?”

Hunter’ın zaten kaskatı olan çenesi öylesine gerildi ki inci
gibi beyaz dişlerini çatlatabileceğini düşündüm. Yine de karşı-
lık vermedi.

Bizim için savaşmamasının nedenini bilmek istiyordum.
Bilmeye ihtiyacım vardı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde
kollarımı kaldırdım ve yanlarıma vurdum. “Neden buraya gel-
din, Hunter?”

“Çünkü üzgün olduğunu biliyordum ve sen de beni gör-
mezden geliyordun.”

“Ve? Bunun *sana* bir faydası oldu mu? Üzgün olduğumu ilk
elden görmeyen falan mı gerekiyordu? Çünkü *bana* hiçbir faydası
olmadığı kesin.” Hışımla uzaklaşmak için döndüğümde dirse-
đimi tutarak beni durdurdu.

“Natalia.”

Kolumu tuttuğu yerden çektim ve o kadar hızlı döndüm ki bana çarpmamak için geri çekilmek zorunda kaldı.

“Yoksa hızlı bir sikiş için mi geldin? Bunun için mi geldin?” El yordamıyla gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. “Zaten başlangıçta hepsi buydu, değil mi?”

“Kes şunu.”

Durmadım. Devam ettim. Üçüncü düğme, sonra dördüncü...

“Sana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun.”

Bu bir açıklama değildi; bir kaçıştı. Yine de sonunda doğru bir şey söylemişti. Daha iyisini hak ediyordum.

“Annemle babam ayrılırken, babam anneme onu her zaman önemseydiğini ama hiçbir zaman Margie’yi sevdiği gibi derinden sevmediğini söyledi. Aslında basitçe ayrıldıklarından memnun olduğunu ifade etti. Garrett’ı seçmem ise bambaşka bir konu. Kesinlikle haklısın. Daha fazlasını hak ediyorum. Benimle, benim onunla olmak istediğim gibi olmak isteyen birini hak ediyorum. Ve belki de fiziksel bir ilişkiden daha fazlasını vaat etmediğin halde sana karşı bir şeyler hissetmem benim hatam. Ama biliyor musun...” Gözlerine baktım. “Bu işte yalnız olduğumu düşünmemiştim. Senin de yanımda olduğunu düşünecek kadar aptaldım, işleri sadece seksle sınırlı tutma konusundaki aptal kuralını çiğnedim.”

Hunter ensesini ovuşturarak yere baktı.

Düğmeleri açık gömleğimi kapattım. “Gitmelisin.”

“Natalia...”

Onun sakin ve seviyeli ses tonu beni kendime getirdi. Ben duygusal bir hız trenine biniyordum, o ise durgun nehirde yüzyüyordu. *Sikerler.*

“Defol! Gidip kendine bu ayın kurbanını bulabilirsin. Ah, bekle. Dönemlik sevişeceğın biri demek daha doğru olurdu, değil mi?”

Arkamı dönüp ön kapıya doğru yürüdüm. Tek kelime etmeden kapıyı açtıktan sonra Hunter uzun bir süre olduğu yerde kaldı ve ardından kapıya doğru geldi. Fakat dışarı çıkmak yerine kapıyı çarparak kapattı. Hâlâ içerideydi.

“Bu işte tam yanımdayım. Sadece...”

“Sadece ne?”

“Daha fazlasının sözünü veremem. Ama o lanet kapıdan çıkıp gidecek de değilim.”

Üzgün ve öfkeliydim. Peki, nasıl cevap vermem gerekiyordu?

Onu öptüm.

Muhtemelen yaptığım en akıllıca hareket değildi. Yine de kendime engel olamadım.

Hunter’ın karşı koymayı bırakması yaklaşık bir saniye sürdü. İki eliyle kıçımı kavrayıp beni kapıya doğru kaldırdı. Bacaklarım beline, kollarım boynuna dolandı ve tüm öfkeli enerjim öpücüğe aktı.

Ona yeterince yaklaşamıyormuş gibiydim. Ve bu sefer tek olmadığımından emindim. Hunter parmaklarını saçlarıma doladı, öpüşmeyi derinleştirmek için başımı eğdi ve bir inilti çıkarırken vücudunu benimkine bastırdı. Kalplerimiz birbirine çarpıyordu. Dudaklarımızı ayırmadan kıyafetlerimizi çıkarmaya başladık. Kendimi tutkunun öfkesine kaptırmıştım. Öyle ki Hunter’ın ayağının yatak odamın kapısını açtığını hissedene kadar hareket ettiğimizi fark etmemiştim.

Oldukça nazik bir şekilde beni yatağa yatırdı, dillerimiz hâlâ iç içeydi. Kendimi kaybetmişim, o anda kendimizi kaybetmiştik. Öpüşmemiz bitene ve Hunter kalan kıyafetlerini çıkarmak için ayağa kalkana kadar ikimizin de uyarılmanın etkisinden kurtulma şansı olmadı.

Bakışlarımız kilitlendiğinde donakaldı, eli fermuarındaydı. “Durmamı istiyor musun? Eğer istiyorsan şimdi söyle.”

On dakika önce onu kovarken şimdi onu içimde bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum. Elbette, o anda her şeyi haklı çıkarabilirdim. İki hafta daha ne fark ederdi ki? Ona karşı zaten bir şeyler hissediyordum. Kendimi cinsel tatminden mahrum bırakmak bunu değiştirecek gibi değildi. Gözlerim, Hunter’ın pantolonundan çıkmaya çalışan kalın aletine kaydı.

Hayır. İki hafta daha geçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Durmanı istemiyorum.”

Arzu, Hunter’ın gözlerindeki tereddütü yok etti. Cüzdanından bir prezervatif alıp cüzdanı yere fırlattı ve üzerimdeki diğer giysileri hızla çıkarmaya başladı. Üzerimde durduğunda, kalın ereksiyonunu merkezimde aşağı yukarı kaydırды. Onay için son bir kez gözlerimin içine baktığında başımı salladım. Fakat tekrar bakmak için başını eğdiğinde fikrim değişmişti. “Bekle.”

Hunter burunlarımızın arasında bir santimetre kala dondu kaldı.

Eğer bunu yapacaksam, kontrolün elimden geldiğince ben-de olmasını istiyordum. “Üstte olmak istiyorum,” dedim.

Muhteşem yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Hızlı bir hareketle sırtüstü dönerek beni üstüne yatırdı. “Becer beni be-beğim,” dedi sesi kısık bir şekilde. “Aletime bin.”

Dizlerimin üzerine çöküp onu avuçlarımla arasına aldım. O kadar kalındı ki parmaklarım etrafını tam olarak saramıyordu. Hunter ellerini kalçalarımın altına bastırdı ve beni yükselterek tepesini girişime hizalayacak kadar yukarı kaldırdı. Havada seks kokusu dolaşıyor, her yeri ele geçiriyordu.

Hunter’a baktım. Çok çaresiz görünüyordu ama yine de ihtiyacım olan kontrolü bana bırakmıştı. Bu kontrolün yanlış olmasını ikimiz de umursamıyorduk.

Kendimi onun üzerine bırakırken, “Siktir,” diye inledi.

Parmaklarını kalçalarımına o kadar sert bastırdı ki muhtemelen yarın morluklarım olacaktı. O morlukları *istiyordum*. Ayrıca bu adama yapabileceğim şeylerin her saniyesini görmek istiyordum. Gözlerinin içine bakarak onu daha çok içime aldım. Ağır bir nefes verdi, ben de aşağı yukarı kayarken onu içime çektim ve daha da derine girmesini sağladım.

Hunter iri bir adamdı ve bu pozisyonda neredeyse acı veriyordu. Yine de bu acıdan zevk alıyordum. Arkama yaslanıp ellerimi arkamdaki bacaklarına koyarak sırtımı dikleştirdim. Bu pozisyon, kıkım neredeyse taşaklarına dayanacak şekilde tamamen oturana kadar onu içime almamı sağlıyordu.

“*Tanrım*. Yavaşla, Natalia.”

Eğer yapmazsam ne olacağının söylenmemiş tehdidi beni teşvik etti. Kalçalarımı ileri geri sallayıp havada bir daire çiziyormuş gibi hareket ettim. Yüzündeki gerginlik beni çılgına çeviriyor, kontrolünü kaybetmesini sağlamak için delice bir ihtiyaç duyuyordum. Onu sertçe becerdim, dolgun memelerim her yükseliş ve alçalışta zıplıyordu. Tenim terle kaplanmıştı ve kalçalarım beklentiyle titriyordu.

Hunter başparmağını ağrıyan klitorisime bastırdı ve kalçalarımın birbirini takip etmesini sağlayan daireler çizmeye başladı. Nefesim kısa, kesik kesik patlamalar halinde geliyordu ve orgazmım beni kavrarken bir inilti ağzımdan kaçtı.

“*Hunter*,” diye bağırdım.

Cevabı saçlarımı avuçlayıp ağzımı onunkiyle buluşturmak için aşağı çekmek oldu. Dili bir öpücük için içeri dalarak bende kalan tüm gerçekliği silip süpürdü. Bu adamın içinde tamamen ve bütünüyle kaybolmuştum.

Her şey çok fazlaydı. Klitorisime masaj yapan usta parmakları, içimdeki o hassas noktaya sürekli sürtünmesi, saçlarımı sıkıca saran eli, talepkâr ağzı... Orgazm bedenimi ele geçiren

kasılmalarla dalga dalga içime yayıldı. İnemelerim birleşmiş ağızlarımızın arasında kayboldu.

Nefes nefese kaldım ve Hunter saçlarımdaki tutuşunu gevşeterek içimdeki son sarsıntıları izleyebildi.

“Çok güzel. *Siktir, çok güzel.*”

Bununla beraber sahip olduğumu sandığım tüm kontrolü geri aldı. Kalçalarımın tutup beni hareket ettirirken vücudunu da havaya kaldırdı. Her seferinde daha sert ve daha sert vuruyor, yattığı yerden beni beceriyordu. Üstte olmama rağmen beni alt etmeyi başarmıştı. Yüzündeki kararlılık şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

“*Siktir.*” Dişlerini sıktı. “*Boşalacağım.*”

Son bir kez daha kasıldı ve kendini vücudumun derinliklerine iterken dudaklarından sert bir inleme kaçtı. Serbest kalışını, yüzündeki gerginliğin yerini saf mutluluğa bırakışını izlemek kesinlikle heyecan vericiydi.

Kendimi dik tutamayarak onun üzerine yığıldım. Hunter yüzünü boynuma gömerek öpücükler arasında tatlı şeyler fısıldadı. Tanrım, bu adam çok muhteşemdi.

Tatmin olmuş bir halde, bu şefkatli anın tadını çıkardım ve ardından gelen ışıltının keyfine vardım. Birlikte iyiydik. Son zamanlarımızı bu kadar harika yapan şeyin onun geçmiş deneyimleri değil, kimyamız olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Bakire olmaktan çok uzaktım ama Hunter ile olmak onunla tanışana kadar yaşadığım her şeyin sadece gerçek bir şey için alıştırma olduğunu hissettirmişti.

Bu düşünce beni şehvetin yarattığı sersemlikten çıkarıp gerçeğe döndürdü. Eğer Hunter benim gerçek aşkımsa, neden hayatımın geri kalanını sahte aşkların peşinde geçirmek zorundaydım?

Bölüm 28

Hunter

-10 yıl önce-

Summer benimle mutlu değildi. Jayce'e bizden neden bahsetmediğimi anladığını söylemişti. Fakat şimdi iki ay geçmişti ve yaz tatili boyunca onu -ilişkimizi – saklamak işleri zorlaştırıyordu. Summer'ı ziyaret etmek için San Diego'ya çok sık gidemiyordum çünkü mezun olduktan sonra çalışmak istediğim bir mimarlık firmasında staj yapmıştım. Kuzeye geldiğindeyse amcam, yengem ve abimle aynı evi paylaştığımız düşünülürse, takılacak bir yerimiz yoktu. En azından bugüne kadar.

Jayce taşınyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Emily'ye içini dökmüş ve evlenmeye hazır olmadığını itiraf etmişti. Emily çok anlayışlı davranmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bencil sebeplerimi bir kenara bırakırsak, ikisinin arasında işlerin yoluna girmesini gerçekten umuyordum. Hamilelik hormonlarıyla uğraşırken bu kadar anlayışlı olabilen her kadın işleri yoluna koymaya değerdi.

"Seni özledim," diye sızlandı Summer telefonda.

Summer mızımlanan biri değildi. Kendimi içine soktuğum karmaşayı düzeltmem ve gerçeği itiraf etmem gerekiyordu. Bu kızı seviyordum.

“Biliyorum, bebeğim. Ben de seni özledim. Bugün taşınmasına yardım ettikten sonra Jayce ile konuşacağım. Sonra da amcamla yengeme durumdan bahsedeceğim, eminim ziyaret için buraya gelmene bir şey demezler.”

“Gerçekten mi?” derken sesi bir anda neşeli çıkmaya başlamıştı.

“Seni misafir odasında yatırabilirler.”

“Umurumda bile değil. Sadece yüzünü özledim.”

“Ben her şeyini özledim.”

Jayce kafasını yatak odamın kapısından içeri uzattı.

“Yatağımı merdivenlerden aşağı taşımama yardım eder misin?”

Telefonu elimle kapattım. “Evet. Bana iki dakika ver.”

Başını sallayıp gözden kayboldu.

“Seni bu gece ararım.”

“Tamam. Bugün için iyi şanslar.”

“Teşekkürler.”

Telefonumu yatağın üzerine attım ve merdivenlerde Joe Amca'nın yanından geçtim. Elindeki küçük lambayı kaldırdı. “Yatağı taşımasına yardım etmeme izin vermedi. Küçük pislik beş kilodan fazlasını taşıyamayacak kadar yaşlı olduğumu düşünüyor.”

Güldüm. “Merak etme. Ben taşındığımda ayaklarımı kanepeye uzatırım, sen de tüm kamyonu kendin yüklersin.”

Kuzenimiz Cara'nın odası merdivenlerin başındaki ilk kapıydı. Yatağının ortasına karnının üzerine uzanmış, ayaklarını havaya kaldırmış, bir yandan da dergi okuyordu.

Yanından geçtiğim sırada, “Merak etme, Cara,” diye seslendim. “Biz hallederiz.”

Glp koridorun sonundaki Jayce’in odasına doğru ilerlemeye devam ettim. Kapısı açıktı ama içeride değildi. İkinci kattaki diğer odalara da bakmama rağmen onu hiçbir yerde bulamadım. Bu yüzden yatağına oturup yarısı boşalmış odaya baktım. Sadece yazları aynı evi paylaşıyor olsak da burada yalnız yaşamak tuhaf olacaktı. Jayce, annem ölmeden önce de öldükten sonra da hayatımın değişmez bir parçası olmuştu.

Yalnız olduğumu düşünürken odanın içinden gelen bir ses beni şaşırttı. Sanki Elizabeth Yenge’nin köpeğinin boğazına yine bir tüy yumağı takılmış gibiydi. Yatağın altına baktım, köpek yoktu. Sonra kalkıp diğer tarafa doğru yürüdüm. Abimi yerde yatarken bulduğumda neredeyse dşecektim. Bir hayalet kadar solgundu ve vücudu seğirirken ağzından köpükler fişkırıyordu.

Pencereden eniştme seslenerek çığlık attım. Bu sırada boğazına bir şey kaçıp kaçmadığını anlamak için abimin ağzını araladım. Görünürde hiçbir şey yoktu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden onu yerden kaldırdım ve kollarımda titrerken merdivenlerden aşağı koşmaya başladım.

Neyse ki, bir doktorla yaşadığınızda tıbbi bakım sadece bir kat uzağınızda olabiliyordu. Joe Amca hemen harekete geçti. Ben 911’i ararken Jayce’i muayene edebilmesi için kanepeye yatırmamı istedi. Telefonu kapattığımda seğirmeler durmuş, abimin yüzüne renk gelmeye başlamıştı.

“Ne sikim oldu böyle?” diye sordum.

Cara bile kargaşayı kontrol etmek için ayağa kalkmıştı.

“Nöbet geçirdi.” Joe Amca Jayce’e baktı. “Kıpırdama, evlat. Bu olaydan önce düşüp düşmediğini hatırlıyor musun? Kafanı falan arptın mı?”

Abimin aklı karışmıştı, cevap vermedi.

“Bu neden oldu? Onun nesi var?”

“Bilmiyorum ama bu işin aslını öğreneceğiz.”

Dört gün.

Dört lanet gün.

Sabırımı kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Neden bu kadar uzun sürüyordu? Bu dört gün boyunca Jayce’i her türlü taramadan geçirmişlerdi. Tahlil için ondan kan almış, bir sürü makineye bağlamışlardı. Sekiz farklı doktor, ona aynı soruları tekrar tekrar sordu. Fakat kimse bir bok söylemedi.

“Dostum. Eğer bir an önce rahatlamazsan bu yatakta sinir krizi geçiren sen olacaksın.”

Jayce her zamanki gibi kendinden çok benim için endişeleniyordu.

“Ayrıca, dört gündür bu kıyafetleri giyiyorsun. Odamı kokutmaya başladın.”

Elimi saçlarımda gezdirdim. “Doktorlara anlattığın şeyleri bana neden anlatmadın? Başka semptomların olduğunu bilmiyordum.”

Yatağının ayakucunda bir ileri bir geri yürümemi izledi. “İşte bu yüzden. Oturup endişelenmeyi bırakmazsan yerde bir delik açacaksın.”

Birkaç gün önce ilk nöbetini geçirmiş olabilirdi ama anlaşılan Jayce bir süredir başka şeyler yaşıyordu ve bundan kimseye bahsetmemişti. Kas spazmları, titreme, kilo kaybı... Üçünden ikisini fark edip ona sorduğumu hatırlıyordum.

“Lanet olası elin titriyor, bunu ilk fark ettiğimde bana akşamdan kalma olduğunu söylemiştin. Bir gece önce içmiş miydin? Seni doktora götürmeliydim. Neden bana söylemedin?”

Abimin yüzü ciddileşti. “Gerçeği mi istiyorsun? Öğrenmek istemedim.”

“Harika.” Başımı salladım. “şimdi de anneme dnştn. Tıbbi bakımı görmezden gelip her şeyi şansa bırakıyorsun.”

“Bilmek neyi değiştirir ki? Eğer ben de annem gibi Parkinson hastasıysam, zaten tedavisi yok.”

“Hayır. Bir tedavisi var. Eğer bunu kabul edersen nelere dikkat etmen gerektiğini de bilirsin.”

“Doktor nöbetlerin Parkinson’un yaygın bir belirtisi bile olmadığını söyledi. Yani her şeyi abartıyorsun.”

Joe Amca elinde bir dosyayla odaya girdi. Yorgun görünüyordu. Son dört gündür, yirmi dört saatin yirmisinde de buradaydı. Ancak benim aksime, en azından duş almış ve kıyafetlerini değiştirmek için eve koşmuştu. Bense bunu reddetmiş, gece beni odasından kovduklarında bekleme odasındaki sandalyede uyumuştum.

Etrafına bakındı. “Emily nerede?”

“Eve gitmesini ve biraz dinlenmesini sağladım.” Jayce ene-siyle beni işaret etti. “Bu baş belasının yapması gerektiği gibi.”

Joe Amca bakışlarını bana çevirdi. “Bence de bu iyi bir fikir. Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun? Zaten Jayce ile yalnız konuşmak istiyorum.”

“Neden?” Dosyaya göz attım. “Sonunda sonuçları aldınız mı?”

Joe Amca, Jayce’e baktı. “Yakın olduğunuzu biliyorum. Ama tıbbi bilgiler özeldir.”

Jayce ve ben birbirimize baktık. “Sorun yok. Hunter kalabilir.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Amcam Jayce’in yatağının yanına bir sandalye çekti. “Neden sen de oturmuyorsun, Hunter?”

Biri size oturmanızı söylediğinde, kötü haberler peşi sıra gelirdi. “Ayakta durmayı tercih ederim.”

Başını salladı ve dayanılmaz derecede uzun bir süre kucağındaki açılmamış dosyaya baktı. Başlamadan önce gözlüklerini çıkararak yorgun gözlerini ovuşturdu.

“Hepimiz annenizin Parkinson hastası olduğunu düşündük. Klasik semptomları vardı. Ve biliyorsunuz, tetkik için doktora gitmeyi reddetti.”

“Parkinson hastası değil miydi?” diye sordum.

“Açıkçası, emin olmanın bir yolu yok ama artık öyle düşünmüyorum.”

Abim, “Bu bende Parkinson olmadığı anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Joe Enişte başını salladı. “Evet. Sende Parkinson yok, evlat.”

Jayce’in başı tavana doğru döndü ve omuzları rahatlayarak çöktü. “Tanrı’ya şükür.”

Amcamın yüzüne baktığımda hissettiğim heyecan kısa sürdü. Bizim gibi rahatlamış görünmüyordu. Birden oturmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

“Bazı hastalıkların belirtileri birbirlerine çok benzeyebilir. Dün bile yıllar içinde karşılaştığınız tüm semptomları öğrendiğimde, yine de Parkinson’a benzediğini düşündüm. Nöbet, bu hastalıktan mustarip olanlarda sık görülen bir rahatsızlık olmasa da Parkinson ve epilepsi arasında bilinen bir eş tanı var.”

“Yani epilepsi hastası mıyım?”

“Hayır, epilepsi de değilsin. Özür dilerim. Tüm bu açıklamaları yaparak kafanızı karıştırıyorum. Sadece şunu anlamamı istedim: Bazen belirtiler teşhis konulmasına yol açacak şekilde ortaya çıkabilir, ancak uygun testler yapılmadan neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak doğrulamanın bir yolu yoktur. Anneniz öleli neredeyse iki yıl oldu ve test yaptırmayı reddettiği için

h  l   tahmin y  r  tmek dışında bir şey yapamıyoruz. Asla y  zde y  z emin olamayacağız ancak şu anda sahip olduğunuz genetik durum, bizi onun da Parkinson hastası olmadığına inandırıyor.”

“Genetik durum mu? Benim sorunum ne?”

Amcamın g  zleri yaşardı. “Sende Huntington hastalığı olarak bilinen genetik bir durum var, Jayce. Seninki, belirtileri ilk yaşamaya başladığın yaştan dolayı *gen   Huntington* hastalığı olarak kabul ediliyor. Tek bir gendeki kalıtsal bir kusur, otozomal dominant bir bozukluk. Beyindeki sinir h  crelerinin ilerleyici dejenerasyonuna neden olur ve bu da diğer şeylerin yanı sıra kişinin hareket etme yeteneğini etkiler. Takılıp d  şmenin ve bazen elinin titremesinin sebebi de bu. Başlangı ta,  ok fazla i ki i en birinin yapabileceği şeyleri taklit edebilir.”

“Başlangı ta mı? Bana başka ne yapacak?”

“Kesin olarak bilmek zor,  zellikle de gen   yaşta başlayan Huntington vakalarında. Bu nadir karşılaştığımız bir durum   nk  . Ancak  oğu insanda hareket bozukluğu ve bilişsel sorunlar olacaktır.”

“Bilişsel mi? D  ş  nme şekli mi etkileyecek? Nasıl? Annem hep depresif g  r  n  rd   ama biz bunun kendini iyi hissetmemesinden kaynaklandığını d  ş  n  rd  k.”

“B  y  k olasılıkla Huntington’dan kaynaklanıyordu. Doktor Kohan birazdan gelip sizinle ayrıntılı olarak konuşacak. Kendisi bu alanda uzman ve her şeyin  zerinden ge ip t  m sorularınızı yanıtlayacak. Temel bilgilere sahibim ama Juvenil Huntington yaygın olmadığı ve belirtiler farklı olduğu i in o size her şeyi daha iyi a ıklayabilir.”

Başım d  nd  , abim şoka girmiş gibi g  r  n  yordu.

“Huntington’ın tedavisi var mı?” diye sordum.

Amcamın y  z  ndeki ifade sorumu yanıtladı. “Hen  z yok, hayır. Ama bilim her zaman yeni atılımlar yapıyor.”

“Fakat insanlar bununla yaşıyor, değil mi?”

“Hastalıkla birlikte beklenen yaşam süresi kısalıyor.”

“Kısalıyor mu?” Abim sonunda konuştu. “Ne kadar kısalıyor?”

“Ortalama olarak, semptomların ortaya çıkmasından itibaren, insanlar yetişkinen teşhis konulduğunda on ila otuz yıl arasında yaşarlar. Ancak senin yaşadığın gibi erken başlangıçlı hastalıklarda yaşam süresi genellikle on yıl ya da daha azdır. Üzgünüm, Jayce. Çok üzgünüm.”

Bundan sonra üçümüz uzun süre sessizlik içinde oturduk. Bir süre sonra Doktor Kohan gelip bize katıldı. Jayce ile pek bir şey anladığımızı düşünmesem de o da iki saat boyunca bize durumu anlattı.

Beklenen yaşam süresi denmesini bir türlü aşamıyordum. Semptomların ilk ortaya çıktığı andan itibaren en fazla on yıl geçmesi gerekiyordu. Jayce dün küçük sorunları beş yıl kadar önce fark etmeye başladığını söylemişti. Abim yirmi bir yaşına yeni girmişti.

“Size kartımı bırakayım.” Doktor Kohan önlüğünün cebinden bir kalem çıkarıp arkasına bir şeyler karaladı. “Herhangi bir sorunuz olursa, telefon numaram burada. Gece ya da gündüz fark etmeksizin beni arayabilirsiniz. Kabullenmesi çok zor. Bunu biliyorum. Anlattıklarım kafana yerleştğinde soruların olacak. Ben de bunun için buradayım.”

Doktor Kohan ile Joe Amca birkaç dakika konuştuktan sonra Doktor Kohan abime ve bana elini uzattı. “Sekreterim ikinizi de arayacak ve bu hafta için ofisimde bir randevu ayarlayacak.”

“İkimiz için de mi?” Doktorun elini sıktım.

“Evet. Test yaptırmadan önce genetik danışmanımızla görüşmenizi istiyorum. Perşembe günleri ofisimde çalışıyor.”

“Test mi?”

İki doktor birbirlerine baktıktan sonra amcam yavaşça konuştu.

Elini omzuma koydu. “Doktor Kohan’ın açıkladığı gibi Huntington kalıtsaldır. Çocukların yüzde ellisi bir ebeveynden bu geni alır.”

Abim konusunda o kadar korkmuştum ki konuşmanın bu kısmı gözümünden kaçımtı. Yüzde elli istatistiğini duymuş olma- ma rağmen doğru algılayamamıştım. Sanırım yüzde ellisi bir ebeveynden kaptıysa ve biz iki kişiysek... abimin şanssız olan olduğunu düşünmüştüm. Fakat amcamızın söylediği gerçekte sözler şimdi kafama dank ediyordu. *Çocukların yüzde ellisi*. Bu her çocuğun yüzde elli şansı olduğu anlamına geliyordu.

Abim beş yıl içinde ölecekti ve benim de aynı hastalığa yakalanma ihtimalim, yazı tura atma ihtimalimle aynıydı.

Bölüm 29

Natalia

Yatak boştu.

Seks sonrası mutluluğa kapılmış olmalıydım. Başımı kaldırıp arkama döndüm ve komodinden telefonumu almaya çalıştım fakat yatağın karşısındaki sandalyede oturan Hunter'ı görünce neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Hızla doğrularak çarşafı göğsüme çektim. "Lanet olsun. Orada olduğunu fark etmemiştim."

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

Kot pantolonunu üzerinde olsa da üst düğmesi açıktı. Karşımda gömleksiz ve ayakkabısız bir şekilde oturuyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Seni uyurken izliyorum."

"Bu çok garip. İlginç miydi?"

"Sürükleyici." Ayağa kalkıp yatağa yaklaştı ve eğilip alnımdan öptü. "Gitmem gerek. Birazdan inşaat departmanı ile buluşmam gerekiyor, senin de bir saat sonra randevun var."

"Ah. Tamam."

Yüzüme bakıp sessizce konuştu. "Pişman mısın?"

Bu sabahtan mı yoksa genel olarak ilişkimizden mi bahsettiğinden emin değıldim. “Bizden mi, bugünden mi?”

“Sen söyle.”

Cevap vermeden önce soruyu gerçekten düşündüm.

Hayal kırıklığına uğramış olabilirdim ama Hunter ile geçirdiğim zamandan pişman olduğumu söyleyemezdim. “Hayır. Pişman değılim.”

“Bu hafta sonu akşam yemeğı?”

“Elbette. Kulağı hoş geliyor.”

Dudaklarını dudaklarıma değıdirdi ve sonra da gitti.

Bu sefer Minnie'ye ödeme yapması gereken bendim. En azından ödeşmiş sayılmalıydık. Seansımızı bitirmiştik ama ona hem biraz ilkyardım yapmak hem de sohbet etmek için kalmıştım.

Ön kapının kilidini ve ocağın kapalı olup olmadığını sürekli kontrol ettiğı için parmaklarındaki kabarcıklar büyüümüştü ve enfeksiyon kapmalarından endişe ediyordum. Lastik eldivenlerimi takarak, taze yaraları temizledim ve hayatım hakkında sohbet ederken parmaklarını sardım. Ona, son iki ay boyunca Hunter hakkında her şeyi anlatmıştım.

“Bir erkeğın bağıllık göstermemesinin sadece üç nedeni vardır. Ya balıkçıdır ya sütçü ya da rahip.”

Ona baktım. “Bunu açıklaman gerekecek.”

“Bir balıkçı denizde bir sürü balık olduğunu bilir. Bu yüzden henüz tatmadığı ton balığı ve çizgili levrek varken hayatını morina balığı yiyerek geçirmek istemez.”

Minnie'nin çapkın bir adam için kullandığı benzetmenin balık yemekten daha iğrenç olduğunu fark edip etmediğinden emin değıldim. Yine de demek istediğini anlamıştım.

“Hunter'ın sorununun bu olduğunu sanmıyorum. Belki de ben onun böyle olduğuna inanmak istemiyorumdur.

İçgüdülerim bunun bir sonraki kadına geçme ihtiyacıyla bir ilgisi olmadığını söylüyor.”

“Pekâlâ. O zaman belki de sütçüdür. Evde iyi bir kadın var ama yine de dışarı çıkıp masum ev kadınlarına teslimat yapmaya devam ediyor.”

Güldüm. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Evine gittim ve bir kadın olduğuna dair hiçbir iz bulamadım. Ayrıca, ciddi bir ilişkisi olsaydı Derek ve Anna bunu bilirdi.”

“O zaman bir rahip.”

Sardığım son parmağın bandını kestim ve mümkün olduğunca nazikçe düzelttim. “Kesinlikle bir rahip değil.”

“Pantolonsuz dans etmeyi sevmiyor demek istemedim. Rahip, başkalarının iyiliği için fedakârlık yapan kişidir,” dedi Minnie. “Cemaatlerindeki insanlar zarar görmesin diye kendi mutluluklarından vazgeçerler.”

Hımm. “Peki neden? Beni neyden korumaya çalışıyor olabilir?”

“Hikâyeni biliyor. Belki de seni hayal kırıklığına uğratmaktan ya da senin için yeterince iyi olmadığından korkuyordur.”

Son söylediğiyle alay ettim. “Hunter Delucia’nın serçeparmağına olan güveni, benim tüm vücuduma olan güvenimden daha fazla.”

“Bazen özgüven, insanların güvensizliklerini görmelerini engellemek için takılan bir maske gibidir.”

“Sanırım. Ben sadece... bu da pek uygun görünmüyor.”

“Belki de son kadın kalbini kırmıştır. Daha önce hiç ciddi bir ilişkisi olmuş mu?”

“Bir kez.”

“Sana ne olduğunu anlattı mı?”

“Hayır. Aslında çok belirsiz bir yanıt verdi ve ilişkinin neden bittiğine dair hiçbir fikrim yok.”

Minnie yeni sarılmış parmaklarını kaldırıp kıpırdattı. “Bu konuda daha fazla bilgi edinmek isteyebilirsin.”

Izzy yattıktan sonra bir fincan çayla bir köşeye kıvrılıp telefonumu açtım. New York’ta saat neredeyse on birdi ama Kaliforniya’da hâlâ sekizdi. Bütün öğleden sonra Minnie ile yaptığım konuşmayı düşünmüştüm. En sonunda olanları öğrenebilmek için doğrudan ağız sıkı kaynağına gitmenin, en iyi arkadaşımı aramak kadar verimli olmayacağına karar verdim.

“Hey,” dedi Anna. “Vaftiz anne aranıyor.”

Gülümsedim. “Biliyor musun, küçükken hep vaftiz annemin Stevie Nicks’e benzediğini hayal ederdim.”

“Bence Stevie Nicks harika bir vaftiz anne olurdu. Belki de boşta olup olmadığına bakmalıyım. Los Angeles’ta yaşadığına eminim. Sonra kim bilir, belki de seni buraya getirebilirim. Derek, Hunter ile öpüştüğünüzü söyledi.”

Omuzlarım çöktü. “Ben olsam buna pek inanmazdım.”

“Olamaz. Ne oldu?”

“Harika bir iki ay geçirdik.”

“Tamam...”

“Ve... harika bir iki ay geçirdik.”

“Uzun mesafeli bir ilişkinin yürümeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Sorun ben değılim. Hunter.”

“Yürümeyeceğini mi düşünüyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Birkaç aylığına seks arkadaşı olmayı kabul etmiştik. Artık bitti.”

“Daha fazlasını istiyor musun?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.”

“Kendinden emin görünüyorsun.”

“Ondan hoşlanıyorum, Anna. Hem de çok. İstedğimden çok daha fazlası.”

“Ah, tatlım. Nasıl hissettiğini biliyor mu?”

“Ona karşı bir şeyler hissettiğimi bilmesine rağmen bunu açıkça söylemedim. Ama bir şeyleri denemeyi aklımdan bile geçirmiyor.”

“Neden?”

“İşte milyon dolarlık soru bu.”

Üç bin mil öteden bile Anna acı çektiğimi anlamıştı. Sesi yumuşadı. “Tanrım çok üzgünüm, Nat. İlk tanıştığınızda sana onun çok fazla kadınla çıktığını bildiğimi söylemiştim. Fakat birçok erkek böyle yapıyor. Düşündüm ki... bilirsin, bazen doğru kadının karşısına çıkması gerekir.”

Bazen söylenmeyen sözler en yüksek sesle duyulurdu. Hunter için doğru kadın ben değildim. Bunu düşünmek acı verse de bana merak ettiğim kadını da hatırlattı.

“Hunter’ın uzun süre birlikte olduğu kadınla arasında geçenlerin ayrıntılarını biliyor musun?”

“Summer mı? Pek sayılmaz. Üniversitedeyken tanıştıklarını biliyorum ama biz Derek’le tanışmadan önce ayrılmışlardı. Bildiğim tek şey kızın ayrıldıktan sonra Derek’i birkaç kez aradığı. Birkaç kadeh içki içer, ayrıldıkları için üzgün bir şekilde onu arardı.”

“Ondan Hunter mı ayrıldı?” Nedense tam tersi olduğunu ve kalbi kırıldığı için ürkek davrandığını düşünmüştüm. Bekle, belki de o bendim.

“Evet. Kesinlikle Hunter ayrılmış. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Derek hiç söylemedi, benim de sormak için bir nedenim olmadı. Ama biraz araştırayım.”

“Pekâlâ. Çok belli etme.”

Yarım saat daha telefonda konuştuk, Caroline, vaftiz töreni, Izzy ve genel olarak hayat hakkında sohbet ettik. Telefonu kapattığımda hâlâ aklımdaki sorular cevaplardan daha fazlaydı. Yine de Anna ile konuşmak gerçekten iyi hissettirmişti

Bölüm 30

Natalia

Izzy gribe yakalandı ve bir haftadan fazla sürdü.

Böylece Hunter'la son bir buçuk haftamızın tadını çıkarmak için yaptığımız planlar, Izzy her on beş dakikada bir odasından bana seslenirken onun da bize gelip kanepemde televizyon izlemesine dönüştü.

Bu gece, Izzy nihayet kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı ve hastalığından beri çıkacağımız ilk randevu olacaktı. Izzy bir arkadaşının doğum günü için yatıya kalacaktı, böylece tüm gece bize ait olacaktı. Ne yazık ki, bu cazip düşünce bile güne başlamak için kıcımlı yataktan kaldıramadı. Vücudumdaki her kemik ağrıyordu. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, okula gitmek üzere uyandığından emin olmak için yatak odamdan Izzy'yi telefonumla aramak zorunda kaldım. Ayağa kalkıp odamdan onun odasına yürüme düşüncesi bile beni bunu yapamayacak kadar bitkin düşürüyordu.

Hâlâ üvey kızımdan grip kaptığımı inkâr ederek sabahki randevularımı iptal edip birkaç saatliğine uyumaya gittim. Öğlen saatlerinde uyandığımda ve kıcımlı sürükleyerek banyoya gidip ateşimi ölçtüğümde tüm umudumu kaybettim. Otuz dokuz.

Hasta olamazdım.

Bu gece bir randevum vardı ve Hunter üç gün sonra gidecekti.

Bir ürperti dalgası bu düşünceye cevap veriyor gibiydi ama bahsettiğim ürperti normalde Hunter Delucia'yı düşünürken hissettiğim türden değildi. Beynim sinirlenmek istiyordu ama açıkçası sinirlenecek enerjim bile yoktu. Tek yapabildiğim iki Tylenol yutup yorganın altına girmekti.

Öğleden sonra Hunter mesaj atana kadar randevumu resmî olarak iptal etmeye cesaret edememiştim.

Hunter: *Bu gece kırmızı giy.*

Kalbim hayal kırıklığıyla doldu. Bizim için her şey böyle sona erecekti. Son kez sevişmeden ayrılacaktık.

Cevap yazmak parmaklarımın derisini acıtıyordu, tabii bu mümkünse.

Natalia: *Bu gece üzerimde olacak tek kırmızının sebebi ateşim olacak. Özür dilerim. Sanırım Izzy'den grip kaptım.*

Hunter: *Kahretsin. Çok üzgünüm.*

Bir şeye ihtiyacın var mı?

Natalia: *Beni iyileştirecek sihirli bir hapın var mı?*

Hunter: *Seni daha iyi hissettirecek yutabileceğin bir şeyim olduğunu söylemeye çekiniyorum.*

Gülümseyerek başımı salladım.

Natalia: *Çekinmene gerçekten sevindim...*

Bunun ardından Hunter sessizliğe gömüldü. Başka bir gün olsa muhtemelen iki saatimi bu mesaj akışını analiz etmekle geçirirdim. Şanslıydım ki bugün enerjim yoktu. Ateşim beni

bitirmişti ve zil sesi beni uyandırana kadar birkaç saat daha uyudum.

Battaniyemi üzerime sararak kapıya doğru yürüdüm.

“Alo?”

“Sadece benim,” dedi Hunter’ın sesi. “İşim erken bitti, sana biraz tavuk çorbası getirdim.”

Kadınlık içgüdüm aynaya koşup yüzümü yıkamamı ve dünkü makyajımın muhtemelen hâlâ yüzümde olan izlerini düzeltmemi söylüyordu. Fakat hasta tarafım, kadınsı tarafıma çenesini kapayıp oturmasını söyledi. Kapının kilidini açmak için zile bastım, ardından asansörün gelmesini beklerken duvara yaslandım.

Ayakta duramayacak kadar hasta olsam da Hunter’ın kapıma doğru yürüdüğüne görmek bedenimi uyandırdı. Üzerinde kotu ve kollarını kıvırdığı bir gömlek vardı. Ayağında da o çok sevdiğim iş botları vardı. Ayrıca iki elinde de poşet tutuyordu.

Yürüdüğü sırada botlarına baktım. “Sanırım şantiyeden yeni çıktın?”

“Hayır. Bir müşteri toplantım vardı, sonra da inşaat departmanında bir toplantıya girdim. Botları giydim çünkü onları seviyorsun.”

“Sevdiğimi nereden biliyorsun?”

“Seni izliyorum.” Alnımdan öptü. “İçine girerken ellerini başının üstünde tutmamdan hoşlandığını da böyle anlıyorum.”

Hoşuma gitmişti. Tanrım, bu kadar şeffaf mıydım? “Başka nelerden hoşlanıyorum?”

Hunter sırtıttı. “Dilimle köprücük kemiğini takip etmemden hoşlanıyorsun. Ve sana yapacağım her şeyi söylememden gerçekten hoşlanıyorsun. Her ne kadar tatlı bir amcığın olduğunu söylediğimde hoşuna gittiğini itiraf etmek istemesen de.”

Ağzım açık kaldı. Tamamen haklıydı. Bu kelimedenden nefret ederdim ama kendimi tutkuya kaptırmışken bana bunu söylemesi beni gerçekten tahrik etmişti. Ve tabii ki, tıpkı onun dediği gibi, bunu kabul etmek istemiyordum.

Başımı salladım. “Burada ne işin var?”

Poşetleri kaldırdı. “Yiyecek bir şeyler getirdim.”

“Ama hasta olacaksın.”

“Bu benim almak istediğim bir risk. Şimdi gel de seni iyileştirelim.”

Hunter içeride, getirdiği poşetleri boşaltırken uzanmam için ısrar etti. “Birkaç hafta önce öğle yemeği için bulduğumuz, şehir merkezinde sevdiğin restorandan tavuk çorbası.”

“Pek aç değilim.”

“Izzy de aynı şeyi söylediğinde ona yemek yedirmiştin.”

Suratımı astım çünkü haklıydı.

Aldıklarını yerleştirmeye devam etti. “Ateşini düşürmek için Dayquil. Izzy son hapi içtiğinde kutuyu attığını hatırlıyorum. Zencefilli gazoz çünkü bu saçmalığın tadı sadece hasta olduğunda ve tostun yanında içtiğinde güzel gelir. Lafı açılmışken...” İlk torbadan bir somun ekmek çıkardı ve ikincisine geçti. Tereyağı, Gatorade, Theraflu, C vitamini, kâğıt mendil ve DVD kutusuna benzer dört kutu. Paketten çıkardığı son şey bir çeşit mücevher işçiliği kutusuydu.

Onu havaya kaldırdı. “Sıkılırsan diye.”

“Nedir bu?”

Omuz silkti. “Eczanede satılan bir el işi seti. Kalkmadan seni meşgul edecek bir şeye ihtiyacın olabilir diye düşündüm.”

Tanrım, bu adam aynı anda hem kalbimi kırabiliyor hem de iyileştirebiliyordu. Annesinin kendini iyi hissetmediğinde ve yataktan kalkamadığında el işi projeleri yaptığını söylediğini hatırlıyordum. Gerçekten de tatlı, koruyucu ve düşünceli

bir adamdı. Ve sorun tam olarak burada başlıyordu. Hastalandığımda yok olan birine veda etmek çok daha kolay olurdu. Sadece iyi zamanlarımda yanımda olan birine. Ancak Hunter kelimenin tam anlamıyla *iyi günde kötü günde* yanımda olan bir adamdı, bu da onu sadece seks için kullanan biri olarak görmemi çok daha zorlaştırıyordu.

Kendimi iyi hissetmediğimi düşünmesini umarak ona hüznle tebessüm ettim. “Tüm bunlar için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin.”

Gözleri yüzümde gezindi. “Her zaman başkalarıyla ilgileniyorsun. Burada seninle ilgilediğim için mutluyum.”

Bu düşünce çok hoştu ama tek düşünebildiğim, *dört gün içinde hastalanmadığım için mutlu olduğumdu*.

Uykumu getirmemesi gereken Dayquil öyle yapmadı. Ya da belki de Bruce Willis’li ve binaların havaya uçuğu aksiyon macerası beni uyutmuştu. Yine de bütün gün aralıklarla uyuduğum için kanepede uyanmak kafamı karıştırmıştı. Ayaklarım hâlâ Hunter’ın kucağındaydı, tıpkı ben uyurken olduğu gibi. Öte yandan artık televizyonu seyretmiyordu. Gözlerimi açtığımda onun yine beni uyurken izlediğini gördüm.

“Saat kaç?”

“On civarı olmalı. Izzy kontrol etmek için aradı. Telefonunda onun adının çıktığını gördüm, ben de seni uyandırmadan cevap verdim. Seninle ilgilenmek için eve gelmek istedi.”

“Ah. Bu çok tatlı. Son zamanlarda gerçekten çok ilgili.”

Hunter başını salladı. “Ona her şeyi halledeceğimi söyledim ama seni kontrol ettiğini de bilmeni istedim.”

“Tamam. Teşekkürler. Ona mesaj atarım.”

Başını salladı. “Aç mısın?”

“Hayır dersem beni yine de bir şeyler yemeye zorlayacak mısın?”

Dudakları seğirdi. “Muhtemelen.”

Eliyle ateşime bakmak için uzandı. “Hâlâ soğuk. Ama Dayquil’i alalı dört saat oldu. Bu sefer ateşini düşürmek ve uyuma yardımcı olmak için bir doz Nyquil ister misin?”

“Tanrım, tek yaptığım uyumak.”

Hunter mutfağa gidip ilaç aldı ve bana büyük bir bardak zencefilli gazoz doldurdu. O, bunu yaptığı sırada ben de doğrulmayı başardım.

Karşımdaki sehpanın kenarına oturdu. Haplarımı içtiğimden emin olduktan sonra bardağı elimden alıp yerine bıraktı.

“Bu hemşirelik işinde oldukça iyisin, biliyor musun?”

“Hemşirelik yerine doktorculuk oynamayı tercih ederim ama uyum sağlayabilen biriyim.”

“En azından Izzy’den daha iyi bir hastayım. Her beş dakikada bir kirli mendillerimi gelip alman ve bir yerimin acıdığını söylemek için seni aramıyorum.”

“Hayır. Sanırım senin tarzın daha çok hastalık boyunca uyumak.”

“Bütün gün uyuduğuma göre, muhtemelen gecenin yarısını ayakta geçireceğim.” Başımla getirdiği seti işaret ettim. “O yüzden uyandığında berbat bilekliklerle karşılaşmaya hazır ol. Benimki senin taktığın kadar güzel olmayacak.”

Bileğine baktı. “Annem hastalandığında on ya da on bir yaşındaydım. Bacaklarını etkileyen kas sorunları vardı, bu yüzden sürekli yatıyordu. Teyzem bu kitleri sürekli getirirdi. Onu meşgul tutardı.” Bileğindeki bilekliği çevirdi. “Makrame ve deri onun favorileriydi. Bende onlardan çok vardı ama yıllar geçtikçe ya kırıldılar ya da ben kaybettim. Elimde bir tek bu

kaldı. Sonunda bu da kaybolduğunda senin berbat bilekliğini takarım.”

Vay canına. Ona her gün biraz daha fazla âşık olmamaya çalışmak yenilginin kaçınılmaz olduğu bir mücadeleydi. “Biliyor musun Hunter, takındığın o ahmak tavırların altında gerçekten harika bir adamsın.”

Ayağa kalkmadan önce bir anlığına bana baktı. “Hadi gel. Seni yatağa götürelim.”

Hunter beni yorganın altına soktu ve sonra soyunup yanıma yattı. Aynı yatağı paylaştığımız diğer gecelerin aksine, boxerını çıkarmamıştı. Kollarını belime dolayarak beni vücuduna doğru çekti. Tutuşu o kadar sıkuydı ki bırakmaya korkuyormuş gibi hissettiğini düşünmeden edemedim. Ya da belki de inanmak istediğim buydu.

Izzy yarın evde olacaktı, yani bu gece muhtemelen birlikte geçireceğimiz son geceydi. Son sahnemizi tam olarak böyle düşünmemiştim ama belki de böylesi daha kolaydı.

Yatağa yerleştikten yaklaşık yarım saat sonra Hunter’ın nefes alış verişlerinin değiştiğini ve bana olan sarılışının biraz gevşediğini hissettim. Gz kapaklarımı açık tutamayacak kadar ağır hissettiren ilaç sersemliğine yenik düşmek için kendime izin verdim.

Ertesi sabah erkenden Hunter kıpırdandı ama tuvalete gittiğini düşünerek gözlerimi açmadım. Odanın içinde parmak uçlarında dolaştığı birkaç dakikadan sonra dudaklarının alnıma dokunduğunu hissettiğimde gizlice gitmeye çalıştığını anlamıştım.

Yüzümdeki bir tutam saçı nazikçe itip fısıldadı. “Senin için deli oluyorum, Tatlı Bezelyem. Özür dilerim.” Sonra da gitti.

Bölüm 31

Natalia

O korkunç gün geldiğinde kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Harika hissettiğim söylenemezdi ama düş alacak ve dik pozisyonda vakit geçirecek kadar iyiydim. Hunter birlikte geçirdiğimiz geceden sonra birkaç kez uğramıştı. Hatta bir akşam Izzy'nin korku filmlerini ne kadar sevdiğini bildiği için bana ve Izzy'ye hem korku filmi hem de yemek getirmişti.

Son yirmi dört saattir veda etmeyi düşünmekten kaçınmaya çalışıyor, o kelimelerin kulağa nasıl geleceğini merak ediyordum.

Teşekkürler, eğlenceliydi.

Görüşürüz.

Şehre ne zaman gelirsən uğra. Kapım sana her zaman açık. Kapı derken vajinamı kastediyorum.

Bahşislere açığım!

Hislerim; üzüntüden kızgınlığa ve ardından tekrar üzüntüye çabucak dönebiliyordu. Zavallı adamın geldiğinde hangi Nat'ı bulacağı sadece bir zamanlama meselesiydi.

Maalesef şansızdı çünkü ben sinirliiyken zili çaldı. Her zaman yaptığım gibi kapıda bekleme zahmetine girmedim,

koridorumdaki veda yürüyüşünü hayranlıkla izlemek istemedim. Bunun yerine kapıyı aralık bıraktım ve kanepede pek de ilgilenmediğim kitabıma geri döndüm.

Hunter kapıyı iterek açmadan önce iki kez çaldı.

El sallasam da başımı kaldırmadım.

Daha kapıyı arkasından kapatmadan ortamı bir tuhafılık kaplamıştı. En azından benim için.

Masanın kenarına oturup bacaklarımı ellerinin arasına aldı. “Hastamız nasıl hissediyor bakalım?”

“Daha iyi.” Küstah bir ergen gibi davranarak hâlâ başımı kaldırıp ona bakmamıştım.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden beni bekledi, ta ki ben ne yaptığını görmek için başımı kaldırına kadar. Ve sonra bakışlarımı yakaladı.

“İşte buradaymış.”

Gülümsemesi beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Her zamanki rahat, yakışıklı haline benziyordu ve ben onun da benim içimde hissettiğim şeyi hissetmesini istiyordum. O kaosu. Vedalaşmamızdan bu kadar etkilenmemiş olmasından nefret ediyordum.

“Sadece vedalaşıp bu işi bitirebilir miyiz?” Elimden geldiğince iğneleyici bir şekilde konuştum.

En azından gülümsemesi düştü. “Natalia...”

“Cidden, ikimiz de yetişkiniz. Eğlenceliydi. Artık işimiz bitti. Eğer beklediğin buysa, sana son bir sakso çekecek durumda değilim.”

Hunter’ın başını yere eğdi ve bir dakika boyunca yere baktı. Gözleri benim soğuk gözlerime döndüğünde, arkalarında acı gördüm. “Ben... Ben seni asla incitmek istemedim, Natalia.”

Beynim düşünmeden ağızımdan bir şeyler çıkmaya başladı. “Ama incittin. Neden biliyor musun? Çünkü bu asla sadece

seks değildi. Ne istersen söyleyebilirsin ama sen de ilk günden beri bunu biliyordun. Bir kadının ailesiyle akşam yemeği yiyemezsin, kızının atışlarına yardım edemezsin ve hastalandığında ona bakamazsın. Ve bu noktada, sahip olduğumuz tek şey buymuş gibi davranmanı bile aşağılayıcı buluyorum.”

Hunter parmaklarını saçlarında gezdirerek derin bir nefes verdi. “Haklısın. Her zaman daha fazlasıydık. Ama bu, bir şeylerin bitmesine ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Sanki biri kalbimin tam ortasına bıçak saplamış gibi hissettim. Yutkundum.

“Belki değiştirmez. Fakat neyi değiştirir biliyor musun?”

“Neyi?”

“Bana bir açıklama borçlu olduğunu.”

Hunter doğrudan gözlerimin içine baktı. “Özür dilerim, Nat. Gerçekten üzgünüm.”

Akmaya başlayan gözyaşlarıma engel olamadım. Ama aynı zamanda gururumun bir parçasını da olsa elimde tutmak istiyordum. “Sadece git. Lütfen.”

Bana baktığını hissettim ama başımı kaldırmadım. Sonunda ayağa kalktı. Eğilip alnımdan öpmeden önce saçlarımı bir kez daha okşadı. Sonra da tek kelime etmeden gitti.

Kapı kapandıktan sonra korkunç bir şekilde ağladım. Garip olan şuydu ki, Garrett’la yaşadığım onca şeye rağmen bir kez bile ağlamamış olmamdı. Evliliğim bir anda çökmüştü. Kocamın tutuklanmasının ve sandığım gibi biri olmadığını öğrenmemin ilk şokunu atlattıktan sonra, doğrudan öfkeye geçmiştim. Yas evresinin üzüntü kısmını neredeyse tamamen atlamıştım.

Yine de Garrett’ın önüme çıkardığı tüm kaosa rağmen umudumun tükendiğini hiç hissetmemiştim. Hayal kırıklığına uğramış, kederli, aptal, *milyonlarca yönden yarı yolda bırakılmış*

yanlış numara

gibi hissetmiştim. Buna rağmen dışarıda beni bekleyen daha iyi bir insan olduğundan ve o insanı hak ettiğimden asla şüphe etmemiştim.

Bugün nihayet neden böyle hissettiğimi anlamıştım. Çünkü dışarıda tam bana göre daha iyi biri *vardı*. Tek sorun, o kişinin kapımdan çıkıp giderken son umudumu da beraberinde götürmüş olmasıydı.

Bölüm 32

Natalia

Bir hafta sonra sağlığım normale dönmüştü ama kalbim henüz iyileşmeye başlamanın yanından bile geçmiyordu. Bir parçam Hunter'la vedalaşma şeklimizden, daha doğrusu benim vedalaşma şeklimden pişmanlık duyuyordu. Olgunca davranmamış, aslında onun hatası olmayan bir şey için onu suçlamıştım. Başından beri bana karşı açık sözlü olmuştu. Yine de sonunda fikrini değiştireceği umuduna tutunan bendim. Bu aptalcaydı.

Hunter'ın bana karşı bir şeyler hissettiğini *biliyordum*. Sadece neden bu konuda bir şey yapmadığını ya da ilişkimizi yürütmeye çalışmadığını bilmiyordum. Ve bu yüzden, gerçek bir sona ulaşamamıştım. Daha çok hayatıma devam ediyor ve önemli bir şeyi geride bırakıyor gibiydim.

Dün, Izzy'nin basketbol maçları sırasında sık sık konuştuğum babalardan biri, bana son zamanlarda maçlara gelen adamın erkek arkadaşım olup olmadığını sordu. Hayır demek -Hunter'ın hayatımdan sonsuza dek çıktığını yüksek sesle itiraf etmek- o kadar acı vericiydi ki neden sorduğunu bile anlamamıştım. Bir sonraki soru geldiğinde, cuma gecesi için planım

olup olmadığını sorduğunda, beni yemeğe davet ettiğinden tamamen bihaberdim.

Zavallı adam ne demek istediđini açıklamak zorunda kalıp reddedilmiřti. Kendimi henüz flört dűnyasına geri dűnmeye hazır hissetmiyordum.

Cuma gecesiydi. On altı yaşındaki kızım bir oğlanla bowling oynamaya gitmeye hazırlanıyor, ben de burada tek başıma bir kutu Cherry Garcia yiyordum. En azından birimizin bir hayatı vardı.

“Saat onda evde ol,” dedim ona. “Yakshit seni apartman kapısına kadar geçirip içeri girmeni bekleyecek, yoksa onunla işim bittiğinde hapiste iki ebeveynin olacak.”

“Korkutucu bile değilsin. Eđer Hunter bunu sűyleseydi, muhtemelen Yak...” Izzy sıırıttı. “...altına sıardı.”

Gűlerek sűzlerine dikkat etmesini sűyledim. Bana sarılıp vedalařtı. Son birkaç gűndűr bunu yapıyordu. Tėrk edildiđim için kendini kűtű hissedip hissetmediđini merak ettim. Her iki durumda da nasıl aldıđım  nemli olmaksızın ondan alabileceđim her řeyi alırdım.

Tam dondurma yűklemesinden kaynaklanan mide bulantısı bař gűstermeye bařlamıřtı ki telefonum çaldı. Anna ve benim dűđűn gűnűnde yanak yanađa çekilmiř bir fotođrafımız ekranda belirdi. Kutuyu sehpanın űzerine bıraktıktan sonra ayaklarımı yukarı kaldırdım.

“Tanrı’ya řűkűr. Dikkatim dađılmadan bir kutu Ben and Jerrys’in tamamını bitirmek űzereydim.”

“Mmm... Chunky Monkey mi?”

“Hayır.” şişmiş karnımı ovuşturdum. “Kirazlı Garcia.”

“O zaman birazını telefonu kapattıktan sonraya sakla űnkű ihtiyaın olacak.”

Kalbim göğsümde hızlandı. Anna'yla birkaç gün önce, vaftiz töreni için uçak rezervasyonumu yaptırdıktan sonra konuşmuştuk. Hunter'ı döndüğünden beri görmediklerini ama dün akşam yemeğe geleceğini söylemişti. Görünüşe göre bana söyleyeceği şey onunla ilgiliydi.

"Ne? Eğer yanında birini getirdiyse, bunu duymak istediğimi sanmıyorum, Anna."

"Yalnızdı. Yanında birini getirmedi."

Kendimi sonsuz derecede daha iyi hissettim. "Vaftiz törenine birini getirecek mi?"

"Hayır. Konu bu değil."

Paniklemeye başladım. "Neler oluyor?"

"Hunter dün gece sarhoş oldu. Demek istediğim, gerçekten sarhoştı. Kardeşinin ölümü hakkında konuşmaya başladı ve çok üzgündü. Kardeşinin intihar ettiğini biliyor muydun? Ben dün geceye kadar bilmiyordum."

Sözlerinin ciddiyetini kavrayamadan arka planda bir çığlık duydum. "Kahretsin, Nat. Caroline uyandı. Özür dilerim. Daha uzun süre uyur sanmıştım. Seni iki dakika sonra arayayım. Onu alıp sakinleştireyim, böylece konuşabiliriz."

"Aman Tanrım. Beni uzun süre bekletemezsin. Acele et."

"Arayacağım!"

Dondurmamı bir kadeh şarapla değiştirmiş, hepsini mideye indirmiştim ve telefonum çalmaya başladığında ikinci kadehi dolduruyordum. "Tanrım. İki değil, on dakika oldu."

"Özür dilerim. Biraz huysuzdu."

"Şimdi konuşabilir misin?"

"Evet. Biraz önce emmeye başladı, o yüzden emzirirken alçak sesle konuşmam gerekecek. Ya böyle yapacağım ya da işi bitince seni arayacağım."

“Konuşmaya başla.”

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“En başından. Bana her şeyi anlat.”

“Tamam, şey... Başından beri garip bir akşamdı. Normalde bir ya da iki bira içerdi. Ama Derek ona Stella teklif ettiğinde, Jack ve kola içmeyi tercih ettiğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda şişenin dibine vurmuş gibi görünüyor. Saçları her zaman biraz dağınıktır. Bilirsin, doğal olarak dağınık ama kendine ait bir tarzı vardır. Yine de dün gece bok gibi görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, bir süredir tıraş olmamıştı ve kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu. Hunter bir ikiye ihtiyaçı olduğunu söylediğinde Derek ile aralarında bir tür sözsüz iletişim geçti. Derek sanki anlamış gibi başını salladı, bu anı daha önce yaşamış gibilerdi.”

Yollarımız ayrıldıktan sonra mücadele etmesini istemiştim ama bunu duymak bana tahmin ettiğim hazzı vermedi. Bunun yerine, karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

“Abisinin intihar ettiğini bilmiyordum,” dedim. “Hasta olduğunu söylemişti. Ama şimdi gerçeği ortaya çıkaran şeyin ne olduğunu anlamıyorum. Yıllar önce ölmüştü, değil mi? Ölüm yildnm falan mıydı?”

“Hiçbiri mantıklı değil. Devam etmeme izin ver, belki daha iyi anlarsın.”

“Tamam...”

“İlk içkiyi üç dakika gibi bir sürede iti. Derek'i hazırlarken izledim. Bardakta viski ve biraz da kola vardı. Hunter onu yutarken irkilmedi bile. İkcisinden sonra, işte terfi aldığını söyleyerek homurdandı.”

“Terfi hakkında homurdandı mı?”

“Evet. Onu tebrik edip bunun harika bir haber olduğunu söyledim, bana hayatın haberlerle ilgili olmadığını, o haberi söylemek istediğin ilk kişiyle ilgili olduğunu söyledi.”

İronikti. İki gün önce Izzy maçın en değerli oyuncusu olarak adlandırılmıştı ve bunu duyduğum anda Hunter’a mesaj atıp haber vermek istemiştım. Bu küçük bir şeydi ve Hunter’a mesaj atmak için bir nedenim olmadığını hatırlamam sadece iki saniye sürmüştü. Buna rağmen içgüdüsel tepkim beni komik bir şekilde etkilemişti ve gecemin geri kalanı sadece o an yüzünden berbat olmuştu. Ondan sonra mutlu olmak yerine üzgün hissetmişim. Bunun beni neden bu kadar etkilediğini analiz etmek için kendime izin vermemişim ama Hunter bunu başarmıştı. Hayat, iyi haberi vermek için ilk aramak istediğiniz kişiyle ilgiliydi.

Oldukça derin bir nefes aldım. “Abisini arayamayacağı için üzgün müydü?”

“Hayır. Senden bahsediyordu, Nat.”

“Kafam karıştı. Abisi için üzgün olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Öyle söyledim. Kafa karıştırıcı olan da bu. Bir an seni özlediğini söylerken, bir an sonra abisinden bahsediyordu. Sanki ikiniz zihninde birbirinize bağlıymışsınız gibiydi.”

Birkaç kelime geride takılıp kalmışım. “Beni özlediğini mi söyledi?”

“Seninle paylaşamadığı terfinin sikiinde olmadığını söyledi.”

Kalbim göğüs kafesimi deiecek gibiydi. “Anlamıyorum. *Hiçbir zaman* anlamadım. Madem benimle bir şeyler paylaşmak istiyor, o halde neden veda etti?”

“Ben de ona bu soruyu sordum.”

“Peki o ne dedi?”

“Bunun senin iyiliğin için olduğunu söyledi.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Onu bu konuda daha fazla konuşturamadım. Gecenin geri kalanında kadehini doldurmaya ve rasgele şeylerden bahsetmeye devam etti.”

“Ne gibi?”

“Çoğunun hiçbir anlamı yoktu. Örneğin, bahçedeki kuş evlerine kuş yemi koymak istediğinden bahsedip sonra da abisiyle ilgili rasgele anıları anlatmaya başladı. Anlaşılan Jayce’in doğum günü yaklaşıyormuş. İntihar ettiğinden haberim yoktu. Sanırım hem Hunter hem de Jayce ile yakın olduğu için Derek’i bu konuda konuşmaya pek zorlamamıştım. Jayce’in genç yaşta öldüğünü biliyordum ve nasıl öldüğünü sorduğumda Derek genetik bir rahatsızlığı olduğunu, uzun süredir de hasta olduğunu söylemişti. Dün gece Hunter kanepemizde bayıldıktan sonra Derek’i neden yalan söylediği konusunda sıkıştırdım.”

“Ne söyledi?”

“Aslında yalan olmadığını söyledi. Jayce’in hasta olduğunu ve teknik olarak hayatının sona erme şekli bu olmasa bile, ölüm *nedeni* olarak bunu hatırlamayı seçtiğini söyledi.”

Tanrım. “Yani hastaydı ve bu yüzden intihar mı etti?”

“Evet. Ve Hunter bunu asla tam olarak atlatamamış. Çok yakınlarmış.”

Anna bir süre sessiz kaldı, ikimiz de onun sözlerinin ağırlığını sindirmeye çalışıyorduk. “Kendini asmış, Nat. Banyosunda.”

Göğsüm gözyaşlarıyla titremeye başladı. Sevilen birini hastalık nedeniyle kaybetmek yeterince zordu ama buna bir de intihar trajedisini eklemek... Genellikle geride kalanlar çok fazla suçluluk hissedirdi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Anna. Sesindeki titremeden onun da ağladığını anladım.

“Hayır.”

“Haklısın, biliyorum. Düşünmesi bile korkunç. Bunu ben-den sakladığı için Derek’e kızamadım. Çünkü bana gerçeği söylediğinde kendimi berbat hissettim ve keşke söylemeseydi diye düşündüm. Şimdi anlattıklarını düşünmeden edemiyorum.”

Anna ve ben bundan sonra iki saat daha konuştuk. Bütün geceyle ilgili hatırlayabildiği her ayrıntıyı bana üç kez anlatmasını istedim. Telefonu kapattığımızda başım fena halde ağrıyordu ama kafatasımdaki ağrı, göğsümün içindeki ağrının yanında sönük kalıyordu.

Kaliforniya’ya uçmak, Hunter abisinin yasını tutarken ona sarılmak istedim. Artık *biz* diye bir şey olmamasının önemi yoktu, sadece onun yanında olmak istiyordum.

O gece saatlerce yatağında dönüp durdum. Aklımdan pek çok düşünce geçiyordu. Hunter’ın kaybı benimle ilişki kurmak istememesiyle ilgili miydi? Böyle bir travmadan sonra bağlanma korkusu yaşıyor olabilir miydi? Annesini *ve* kardeşini çok genç yaşta kaybetmişti. Belki de bu kayıplar onda travmatik hasarlara yol açmış ve artık kalbi için savaşmaktan korkmasına neden olmuştu?

Anna, Hunter Delucia’nın zihnine parlak bir ışık tutmuş olsa da artık kendimi daha karanlıkta kalmış gibi hissediyorum. Yatağımın başucundaki sephadan telefonumu aldığımda saat neredeyse gece yarısıydı. Parmaklarım Hunter’ın isminin üzerinde gezindi. *Batı yakasında saat sadece dokuzdu; onu aramak için çok geç değildi.* Eğer ararsam, Anna’nın dün geceyi anlatmak için aradığını kesinlikle anlayacaktı. Eğer aramazsam, asla uyuyamayacaktım.

Aramak yerine mesaj atmaya karar verdim, böylece iletişim kapısını aralamış olacaktım. Hunter da ya benimle konuşmayı seçecek ya da kapıyı bir kez daha yüzüme kapatacaktı. Yazılacak

en doğru kelimeleri düşünürken bir on dakika daha harcadıktan sonra, basit olanı seçtim.

Natalia: Seni düşünüyorum. Uyanık mısın?

Gönder tuşuna basıp yanıt beklerken nabzım hızlandı. Mesaj hemen teslim edildi olarak göründü. On saniye sonra teslim edildi yerine okundu olarak değişti. Noktalar zıplamaya başladığında nefesimi tuttum. Bir yanıt beklerken beklenti damarlarımı sıkıştırıyordu. Birkaç saniye sonra noktaların hareketi durdu ve sesli bir nefes verdim. Kıpırdamadan ekranıma bakarken noktaların yazmayı bitirdiği için hareket etmeyi bıraktığını ve kelimelerin telefonuma doğru havada hızla süzüldüğünü varsaydım. Onların gelmesini bekledim.

“ Beş dakika.

On dakika.

Yarım saat.

Tam bir saat bekledim.

Ama kelimeler hiç gelmedi.

Mesajım açılmamış olsaydı veya cevap yazmayı düşünürken etrafta zıplayan o noktaları hiç görmeseydim, cevap vermediğini kabul etmek daha kolay olurdu. O zaman sürekli mesajımı alıp almadığını merak ederdim. Mesajımı almadığını düşünerek bir umuda tutunabilirdim. Ancak merak edecek bir şey yoktu. Hunter mesajımı okumuş ve cevap verme zahmetine girmemeye karar vermişti.

Bölüm 33

Hunter

-7 yıl önce-

*H*adi, Jayce. Aç şu lanet telefonu.” Kaç kere çaldığını sayarken bacağımda titreyip duruyordu. Dördüncüden sonra sesli mesaja geçti. Bağlantıyı kesip hızla tekrar aradım.

Yine cevap yoktu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Dizüstü bilgisayarımı ve üzerinde çalışmam gereken dosyaları aldıktan sonra çıkmadan önce patronumun ofisine uğradım.

“Şantiyede kontrol etmem gereken şeyler var,” diye yalan söyledim. “Birkaç saat içinde döneceğim.”

Arabamda, Jayce’e giden otuz dakikalık yol boyunca rahatlamak için biraz müzik açtım. Maalesef ki ters etki yarattı. Açılan her şarkı, abimin evine doğru sürdüğüm her kilometre, içimdeki boktan duyguyu daha da yoğunlaştırdı.

Jayce son zamanlarda depresyondaydı. Onu suçlayamazdım. Artık basit şeyleri yapmakta zorlanıyordu; konuşmak ve oturup kalkmak onun için oldukça zor olmaya başlamıştı. Her gün bir şekilde yatağa girip çıkmayı başarıyor, hatta biraz yürüyebiliyordu. Gün sonunda ise bitkin düşüyor ve nefret ettiği

tekerlekli sandalyeye bağımlı hale geliyordu. Kollarındaki ve omuzlarındaki istemsiz titremeler geceleri onu uyandıracak kadar şiddetlenmişti, bu yüzden nadiren bir ya da iki saatten fazla uyuyabiliyordu. Doktor randevuları dışında aylardır evden dışarı çıkmamıştı. Günlerinin çoğu televizyon seyretmek, tıraş olmak ya da biraz manzara seyretmek için bahçeye çıkmak üzere farklı ziyaretçi hemşirelerin gelmesini beklemekten ibaretti.

Joe Amca ve Elizabeth Yenge'nin yanına taşınması ya da benimle yaşaması için onu ikna etmeye çalışmıştık. O ise bunu reddederek, yardım etmek isteyen bir aile tarafından kuşatılmaktansa, iç karartıcı kiralık evinde tek başına kalmayı tercih etmişti. Haftada birkaç gece işten sonra onu ziyaret ediyordum. Aynı şeyi amcam da yapıyordu ama bu bile keyfini yerine getirmiyordu. Eskiden dünyadaki en kötü şeyin ölüm olduğunu düşünürdüm. Bugünlerde oturup ölümü beklemenin çok daha kötü olduğuna oldukça emindim.

Hâlâ yirmi dakikalık yolum vardı, araba sürerken onu tekrar aradım. *Yine cevap yoktu.* Bu sabah arayıp mesaj bıraktığında bir toplantıdaydım, bu yüzden telefonum sessizdeydi. Bıraktığı mesajı tekrar dinlemek için oynat tuşuna bastığımda içimde iğrenç bir his belirdi.

"Kardeşim (On saniye sessizlik)

Summer'a hiç kızmadım. (Konuşmakta zorlanırken birkaç derin nefes aldı.)

Sadece bunu bildiğinden emin olmak istedim. (Bir başka uzun duraklama)

Seni seviyorum, dostum."

Huntington hastalığı zihnini, düşünme şeklini ve düşündüğü şeyleri etkilemişti. Kişiliğinde manik iniş ve çıkışlar gelişmişti. Yaşadığı her şeyin normal olduğunu bilecek kadar şey okumuştum ama sesli mesajındaki bir şey bana bunun inişli

çıkışlı bir dönemdeki rasgele bir düşünceden daha fazlası olduğunu söylüyordu. Summer ile yıllardır konuşmamıştım. Jayce'e onunla olan ilişkiyi itiraf etmiş olsam da o hastaneden çıktıktan kısa bir süre sonra ilişkimizi sonlandırmıştım. Neden şimdi bu konuyu düşünüyordu? Sanki o gittikten sonra bu yükü üzerimde taşımayacağımdan emin olmak istiyor gibiydi. Yanılmış olmak için dua ettim.

Her kilometre kötü hislerimi daha da artırıyor, ayağım pedala biraz daha sert basıyordu. Otoyolun çıkışına geldiğimde saatte yüz yirmi kilometre hızla gittiğimi fark ettim. Jayce'in evine olan yarım saatlik yolu yirmi dakikada almıştım.

Abim ön kapıyı açmadı. Geçen yıl bana verdiği anahtarı kullanmadan önce ona fazla şans vermedim.

"Jayce!"

Cevap yoktu.

"Jayce!"

Cevap yoktu.

Ellerimi birkaç kez ovuşturdum. *Çok soğuktu.* Ellerim çok soğuktu.

Mutfakta değildi.

Ne oturma odasında ne de küçük yemek odasındaydı.

Yatak odasının kapısı sonuna kadar açıktı.

Yoktu.

Küçük evde bakacak fazla yer yoktu.

Bahçede de yoktu.

Arka kapıdan mutfığa giden koridorda yürüyerek banyonun kapısını buldum. Kapalıydı. Kapıya baktığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Lanet olsun. Aklımı kaçırmak üzereydim.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. "Jayce. İçeride misin?"

Cevap yoktu.

yanlış numara

Kapıyı bir kez daha aldıktan sonra iterek açtım.

Hareket edemedim.

Nefesim kesildi.

Yer yerinden oynadı ve kalbimin üstünden bir fay hattı geçti.

Hayır.

Hayır.

“Hayır!” ığlık attım.

Abimin tavan armatürüne bağlı bir ipten sarkan cansız bedenine doğru koştım. Kirişlere ulaşmak için ışığı sökmüştü.

Panikle, ipi gevşetmek için bedenini kaldırdım.

Gözleri açıldı ve gözbebekleri arkaya doğru kaymıştı.

Dudakları da yüzü de maviydi.

Ağzının kenarlarında kurumuş kan lekeleri vardı.

Yine de artık çok geç olduğuna inanmayı reddediyordum.

“Hayır!”

“Hayır!”

“Yapamazsın...”

Onu uzun süre tuttum, ipin boynuna dolanmasını istemiyordum.

Onu kesecek bir şey almak için bırakamazdım.

Birini yardıma çağırmak için bırakamazdım.

Nabzının atıp atmadığını kontrol etmek için bırakamadım.

Bırakamadım.

Bırakamadım...

Bölüm 34

Hunter

Günümüz -iki hafta sonra-

Bu, düşündüğümünden çok daha zordu. Derek'in bahçesindeki ahşap sandalyede otururken Natalia'nın bir grup kadınla konuşmasını izledim ve benim gördüğümü gören başka biri olup olmadığını merak ettim. Belki de onun güzelliği gözlerini kör etmişti. Bulunduğu yeri aydınlatan gülümsemesi, kaslı ama yine de kadınsı olan uzun bacakları ve kıvrımlarını saran, daha az ten göstermeyi daha seksi hale getirecek şekilde her şeyi örten elbisesi... Öte yandan bugün erken saatlerde merhaba dediğinde, gözlerimiz kısa bir an için buluşmuştu ve o hızla kaçmadan önce bunu görmüştüm. Tüm o güzelliğinin altında acı çeken bir kadın vardı. Ve bunu ona yapmış olmaktan nefret ediyordum.

Elimde başka bir şey tutuyor olmayı dileyerek ikinci madden suyum içtim. Haftalar süren içki şöleninden -kahretsin, Jayce'in ölümünden sonra hiç içmemiştim- sonra Derek vafatiz töreni için ayık kalma sözü vermemi istemişti. En azından bunu yapabilirdim.

yanlış numara

Arkadaşım benimkinin yanındaki sandalyeye oturmuş, bir koluyla boyundan iki karış uzun beyaz elbisesiyle uyuyan kızını tutuyordu.

“Karım öğrendiğinde beni boşayacak, biliyorsun.”

“Neyden bahsediyorsun?”

Bana *adilik yapma* diyen bir bakış fırlattı. “Ve bunu öğrenecek. Senin sürekli bağlanmak istemeyen bir pislik olduğunu düşünmeye devam edebilirdi. Ama hayır. Sen bunu mahvettin. Sarhoş olduğun gece, Jayce hakkında konuştuğundan beri senin sorunlu olduğunu düşünüyor. Ve Anna’yı bilirsin. Birini iyileştirme projesinden daha çok sevdiğı bir şey yoktur. Hayatınla ilgili her şeyi öğrenene kadar araştırmayı bırakmayacak. Detay vermeyeceğim ama ona yalan da söylemeyeceğim. Eninde sonunda bana genetik hastalığının ayrıntılarını soracak ve ikiye ikiye bir araya getirecek.”

“Vaftiz kızımın önünde kötü konuşma, lütfen.”

Derek başını salladı. Biz karısına ve onun en iyi arkadaşına bakarken bir süre sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi ciddileşti. “Nat bilmeyi hak ediyor.”

“Hayır, onun hak ettiğı şey benim ona verebileceğimden çok daha fazlası.”

“Peki ya sen? Sen biraz mutluluğı hak etmiyor musun?”

Maden suyumu yudumladım, tek istediğim içki içerek gerginliğimi en kötü şekilde atmaktı. “İyileştirme projelerini karına bırak.”

Kilisede birbirimizden kaçamazdık. Vaftiz ebeveynleri sıranın sonunda yan yana oturuyorlardı. Natalia, Caroline’ı kucağına almıştı. Bir bebeğı kucaklarken çok güzel görünüyordu. Gerçek, doğıal bir güzelliğı vardı. Ve bunun onun ne kadar muhteşem olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu. Ona bakmamaya çalışıp

bu dürtüyle savaştım çünkü kısa bir anlığına onun artık bana ait olmadığını unutuyordum. Sonra hatırladığımda, nefes almak acı veriyordu.

Caroline'ın üzerindeki battaniyelerden biri yere düştü, ben de onu almak için öne doğru eğildim ve mermer zemin pırıl pırıl olmasına rağmen üzerindeki tozu temizledim. Kilise yeterince sıcaktı, bu yüzden bebeğin üzerini tekrar örtmek yerine onu aramızdaki sıranın üzerine serdim.

Sonunda Natalia'ya bakacak cesareti buldum ve gözlerimiz buluştuğunda bir şey söylememi, bir şey yapmamı bekledi. Ben bir şey yapmayınca aramızdaki buzları eritmeyi seçti.

“Elbise çok güzel, değil mi?”

Gözlerim onun üzerinde gezindi. “Evet. Kırmızı senin rengin. Muhteşem görünüyorsun.”

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. “Caroline'ın elbisesini kastetmiştim.”

“Evet. Onun da elbisesi çok güzel.” *Tam bir ahmaktım.*

Garipti, ilk tanıştığımızdan beri sohbetimiz her zaman kolayca akıp gittiği için kendimi berbat hissettim.

Ben de durumu daha iyi hale getirmeye çalışarak, “Nasıl-sın?” diye sordum.

Yüzündeki ifade bana tam tersini yaptığımı söylüyordu. “Yalnız. Sen?”

Bu kadar dürüst davranmışken ona palavra atamaz ve onu yüzüstü bırakamazdım. Gülümsemek için acınası bir bahane uydurarak, “Aşağı yukarı aynı,” dedim.

Sonra, tıpkı bir pislik gibi davranarak bakışlarımı dolgun dudaklarına çevirdim. Bir kilisede oturuyor olmak, onları dişlerimin arasında şişmiş olarak görmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmeme engel olmadı. Tekrar gözlerine baktığımda, aklımdan geçen düşünceyi tam olarak bildiğini anladım. Şansıma org

yanlış numara

müziği duyuldu ve tören başladı, yoksa aptalca bir şey yapıp aramızdaki boşluğa uzanabilirdim... hem de bir kilisede.

Arkadaşım eşiyle parti planlama savaşını kazanmıştı, bu yüzden vaftiz töreninden sonra gösterişsiz bir kutlama oldu. Sadece aile ve birkaç arkadaş ile Anna ve Derek'in evinde yemek servisi yapıldı. Ayrıca *Adam* da buradaydı. Derek'le birlikte çalıştıkları ve düğünlerinde sağdıç olacak kadar yakın oldukları için Adam'ın arkadaş kategorisine gireceğini tahmin ediyordum. Bu gece bir numaralı düşmanım Adam'dı. O pisliğin, şu anda konuştuğu güzel kadınla yatmaya ne kadar yaklaştığını bilip bilmediğini merak ediyordum. Daha da kötüsü, Natalia'nın da bu gece aynı ruh hali içinde olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Başını arkaya atıp ezik adamın söylediği bir şeye güldü. O anda neredeyse kendimi kaybedecektim. İçki içmek gibi bir seçeneğim olmadığı için, bir mola vermenin uygun olcağına karar vererek yürüyüşe ıktım.

Izzy'yi ön tarafta, komşunun kaldırımındaki basketbol potasının yanında top sektirirken gördüm. Yanına gittim. "Serbest atış oranın nasıl?"

İki kez sektirdi, ardından birini potaya yolladı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Ceketimi çıkarıp çimlerin üzerine bıraktım. "Bire bir oynamaya var mısın?"

Ukala bir şekilde etrafına baktı. "Elbette. Etrafta oynamak için gerçek bir rakip var mı?"

Uzanıp topu sektirmesini fırsat bilerek çaldım ve ona rakibinin nerede olduğunu gösterdim. "Nasılsın?"

"İyi. Birkaç hafta önce maçın en değerli oyuncusu seçildim."

"Tebrik ederim. Bu harika."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Yüzündeki gururlu gülümsemeyi saklamaya çalışıyordu. Topu sektirip önce sola sonra da sağa doğru atıyor gibi yaptım, birkaç adım ilerledim ve üç sayı mesafesinden atış yaptım.

Basket.

“Şans eseri,” dedi.

“Evet. Tamam. Tamam. Sıra sende.” Topu kaptı ve ben ellerimi kaldırarak potanın önünde durdum. “Geç beni, En Değerli Oyuncu.”

Kendine güvenmesine yardımcı olmak için beni geçmesine izin verdiğimi söylemek isterdim. Ancak hiçbir şey yapmasına izin vermek zorunda değildim. Beni geçmek için hiç ter dökmedi. Ve üç sayılık atışımın acemi şansı olduğunu çok çabuk anladım. Bir süre oynadık, attığımız her basketle oyun daha da kızışıyordu. Bitirdiğimizde gömleğimin düğmeleri çözülmüş, kolları kıvrılmıştı ve formunu kaybetmiş yaşlı bir adam gibi terliyordum. Izzy zar zor nefes alıyordu.

“Ara vermek ister misin?” diye sordu.

Ellerimi dizlerimin üzerine koymuş, nefes almaya çalışıyordum. “Bu fikre nereden kapıldın?”

Güldüğünde serinlemek için kaldırıma oturduk.

“İşler nasıl gidiyor? Yakass sana iyi davranıyor mu, yoksa kışına tekme basmak için New York’a uçmam mı gerekiyor?”

“Yakshit, Yakass değil. Ve galiba her şey yolunda.”

“Galiba mı?”

“Sana bir şey sorayım mı? Bana kötü davranan bir çocuğun kışını tekmelemek için gerçekten ülkenin öbür ucuna uçar mıydın?”

* İngilizce’de “shit” kelimesi “bok” anlamına gelirken “ass” kelimesi de “kış” anlamında kullanılır. Karakterin ismiyle kelime oyunu yapılmıştır.

řaka yaptıđımı dűřündűğünden emindim ama yapmıyordum. “Kesinlikle.”

“O zaman ben de bu iyiliğe karşılık vermeliyim. Ah, bekle... Az  nce kıcını tekmeledim.” Sırıttı.

Bunu hak etmiştim.  imenlerden birkaç par a ot toplayarak, “O nasıl?” diye sordum.

“Pek iyi değil...” Izzy g zlerini bana  evirdi. “...senin sayende.”

“ z r dilerim, Izzy.”

“Anlamıyorum. Ondan hoşlandığını sanıyordum.”

“Hoşlanıyordum. Hoşlanıyorum.”

“Peki, sorun ne? Sen burada, biz New York’ta yaşadığımız i in mi?”

“Karışık bir durum.”

Başını salladı. “Aslında değil. Yetişkinler işleri olması gerekenden daha karmaşık hale getiriyor. Sen ondan hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Bunu   zersiniz.”

“O kadar basit değil. Yaş aldık a işin i ine giren bir s r  başka şey oluyor.”

“Hapse girecek misin?”

Ne yazık ki ciddi bir soru soruyordu. “Hayır, hapse girmeyeceğim.”

“Onu aldattın mı?”

“Bunun uygun bir konuşma olduğunu sanmıyorum. Ama hayır, onu aldatmadım.”

Yorumumu g rmezden geldi. “H l  onu dűř n yor musun?”

Başımı sallayarak onayladım. Elimden geleni yapmama rağmen g n boyu onu *dűř nmemek* imk nsızdı.

Izzy uzun bir s re sessiz kaldı. Konuşmamızın par alarını nasıl birleştireceğini dűř nd đ n  biliyordum. Ger i t m

parçalar olmadan resmin tamamını asla göremeyecekti. En azından ben böyle düşünüyordum, ta ki o çocukların yetişkinlerin düşündüğünden çok daha fazlasını görebildiğini kanıtlayana kadar.

“Babam pek çok şeyi berbat etti. Düşündüğüm gibi biri değilmiş. Son birkaç yıldır oturup bana söylediği her şeyi düşündüm. Yalancı olabileceğinden hiç şüphelenmediğim için, yalanlarından gerçeği nasıl ayırt edeceğimi bilip bilmediğimi sorgulamama neden oldu. Bu yüzden her şeyden şüphe ettim. Beni seviyor muydu? Benimle birlikte olmak, bizimle birlikte olmak istiyor muydu, yoksa biz onun insanlar için sergilediği rolün bir parçası mıydık? Yakın zamana kadar fark etmemiştim ama Nat de aynı şekilde hissediyordu. Bu yüzden hayatına devam etmesi onun için de ikimiz için de zordu. Babam Nat’e gerçeği söylemediğini çünkü onu incitmek istemediğini iddia etti. Ve tabii ki herkes benim bir şeyleri anlamak için çok genç olduğumu düşünüyor.” Omuz silkti. “Belki de pek çok şeyi anlamak için çok gencim. Ama son iki yılda öğrendiğim şey, Nat’in korunmaya ihtiyacı olmadığı. O tanıdığım en güçlü kadın. Eğer onu korumak - babamla yaşadıkları gibi yıllarca sürmeden yoluna devam etmesine gerçekten izin vermek istiyorsan onu sorularla baş başa bırakma. Çünkü gerçekler acı verse de yara bandı gibidir. Acı geçer. Yalanlar ve sorgulamalar ise uzun süre acımaya devam eder.”

Ağzım şaşkınlığa aralandı. Bire bir oyunda kıcıma tekme yemekle kalmamış, on altı yaşında bir çocuktan hayat ve aşk üzerine ders almıştım.

Bölüm 35

Hunter

-Bir hafta sonra-

*S*iktir.
Hep o olduğundan şüphelenmiştim.

Jayce'i yılda birkaç kez ziyarete gelirdim ama her yıl doğum gününde, ben gelmeden önce mezarının üzerinde mutlaka çiçekler olurdu. Çok tuhaf bir kombinasyondur; bir menekşe, bir zambak, bir karanfil, belki iki gül ve biraz da Hawaii cennet kuşu. Bir çiçekçinin asla bir araya getireceği bir aranjman değildi. Ve geleneksel şekilde de sarılmamışlardı; dağınık demeti sadece bir jüt ipi birbirine bağlıyordu. Birinin çiçekçiye girip beğendiği ya da alıcının beğeneceğini düşündüğü çiçekleri eşleştirme ya da herhangi bir buket yapma kaygısı gütmekten seçmeye başladığını düşünüyordum.

Bu yüzden hep o olduğundan şüphelenmiştim. Klasik Summer'dı; gözlerinden anlaşıldığı gibi cesur ve güzeldi.

Sırtı bana dönük olsa da iki sıra öteden onun olduğunu anladım. Alışkanlıkla durup uzaktan izledim. Her şey bittikten sonra birkaç ay boyunca bunu yapmıştım; onu görmek istemiyordum ama kendimi de uzak tutamıyordum.

Jayce'in mezar taşının önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Belki de onunla konuşuyordu. görünüşe göre bu doğrudu. Parmağını taşa doğru salladığını gördüğümde gülümsedim. Olması gerekenden daha uzun süre izledikten sonra uzaklaşmak için döndüm. Ziyaret için daha sonra geri gelecektim. Fakat sadece altı adım atmışken tanıdık bir ses adımı söyledi.

"Hunter?"

Donakaldım. *Kahretsin.*

Şimdi ne yapacaktım? Yürümeye devam edip onu duymamış gibi mi davranmalıydım? Yeterince uzun süre bir pislik gibi davranmıştım. Belki de düzgün bir adam olmamın zamanı gelmişti. Derin bir nefes alarak yavaşça arkamı döndüm.

Ne kadar zaman geçmişti? Jayce öleli yedi yıldan fazla olmuştu. Bunca zaman geçmesine rağmen tamamen aynı görünüyordu ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Hâlâ eskisi kadar güzeldi ama şimdi daha olgun, neredeyse uslanmış görünüyordu.

"Selam," dedim. Bunca zamandan sonra pek de etkileyici olmayan bir girişti.

Gülümseyerek başını eğdi. "Beni gördüğün için mi gidiyordun?"

Gözlerimiz kilitlendi. "Doğruluk mu?"

"Her zaman."

Başımı salladım. "Evet."

"Ben de tam bitiriyordum. Her yıl doğum gününde ona bağışlamak için gelirim. Sadece veda etmeme izin ver, sonra gideceğim." Bir an mezar taşına, sonra tekrar bana döndü. Hâlâ durduğum yerden kıpırdamamıştım. "Hepsi tamam. Bağırabilmen için onu sana bırakıyorum." Summer yakındaki asfalt yola park etmiş arabaya doğru bir adım attı ve tekrar bana baktı. "İyi görünüyorsun, Hunter. Umarım mutlusundur."

Ne söylemek istediğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen nihayet cesaretimi toplayana kadar neredeyse arabaya varmıştı.

“Summer... bekle.”

Jayce’in yattığı sıranın sonuna doğru ilerledim ancak beceriksiz bir okul çocuğu gözlerimi ayakkabılarımdan ayırmadım . “İyi görünüyorsun,” dedim.

“Bana bakmadan bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” Sesindeki esprili tonu duyabiliyordum. Bunca yıldan sonra bile değişmemişti.

Başımı kaldırdığımda gülümsedi. İçten ve gerçektir. Summer öfke ya da kin tutmazdı.

“Mutlu musun?” diye sordum.

Eli karnına gitti ve fark etmediğim küçük bir şişliği ovuşturdu. “Mutluyum. Dört aylık hamileyim. Bütün gün ve gece bulantı yaşıyorum. Ama mutluyum.” Arabayı işaret etti. “Bu benim kocam, Alan.”

Vay canına. Park halindeki arabaya baktım. İçinde kimse oturmağını fark etmemiştim. *Bugün formumdaydım.* “Tebrikler.”

Gözleri yüzümü inceledi. “Bana bir dakika ver, tamam mı?”

Başımı salladım çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arabaya doğru yürüyüp direksiyonun arkasındaki kocasıyla konuştu. Pencereye doğru eğildi ve motoru çalıştırmadan önce onu öptü.

Benim durduğum yere döndüğünde araba uzaklaşmaya başladı. “Hadi gel. Biraz yürüyelim. Alan arayı kapatmamız için bize biraz zaman tanıyacak.”

Nereye gittiğimizden ya da ne söyleyeceğinden emin olmadan onun yanında yürümeye başladım.

“Evli misin?” diye sordu.

“Hayır.”

“Boşandın mı?”

“Hayır.”

“Çocuğun var mı?”

“Hayır.”

Bana bakıp yüzümü inceledi. “Hâlâ hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Bu soru milyonlarca şeye işaret ediyor olabilirdi ama ne sorduğunu çok iyi biliyordum. “Hayır. Sana söyledim, bilmek istemiyorum.”

“Yani hâlâ herhangi bir belirti yok mu?”

Başımı salladım. “Henüz yok.”

Bir yol ayrımına gelene kadar sessizce yürüdük ve ardından sağa döndük.

“Ayrıldığımızdan beri âşık oldun mu?”

Bunu düşünmeme gerek yoktu. “Adı Natalia.”

“Test yaptırmama kararın hakkında ne hissediyor?”

Ben nasıl cevap vereceğimi düşünürken Summer doğru sonuca vardı.

Başını salladı. “Beni terk ettin çünkü senin hastalanmanı izleme ihtimalini bana yaşatmak istemedin. Fikrini değiştirmen için aylarca uğraştım. Sanırım çarpık beynin şimdi değer verdiği birine bunu söylememenin daha kolay olduğunu düşünüyor. Onları sev ve hiçbir açıklama yapmadan bırak ki senden nefret etsinler. Haksız mıyım? Huntington hastalığına yakalanma ihtimalinin yarı yarıya olduğunu bilmiyor. Ya da test yaptırmayacak kadar inatçı olduğunu.”

“Ne işe yarayacak ki? Sadece benim için endişelenmesine neden olacak.”

Summer durdu. “Onu sevdiğini söylediğini sanıyordum.”

“Seviyorum.”

“O zaman gerçeği öğrenmeyi ve seninle karar verme şansını hak etmiyor mu?”

“Hayır. Bazen yalanlar insanları çok fazla acıdan kurtarır. Biliyordun ve bu senin hayatına devam etmeni zorlaştırdı. Ya ona söyleyip kararın bir parçası olmasına izin verirsem ve o da beni test yaptırmaya ikna ederse? Ya pozitif çıkarsa ve beni bırakmazsa? Ya sonra acı çekmemi ve kırk yaşında ölmemi izlemek zorunda kalırsa?”

“Ya negatif çıkarsa ve Natalia ile geçireceğin bir ömrü kaçıırırsan?”

Derin bir nefes verdim. “Bu göze alınamayacak kadar büyük bir risk. Onun bir geçmişi var. Anlamıyorsun. Hayatındaki her erkek onu hayal kırıklığına uğratmış. Bunu ona yapamam, onu hayal kırıklığına uğratan başka bir erkek olamam.”

Bakışlarımı yakaladı. “Görünüşe göre zaten öylesin, Hunter.”

Yaklaşık yarım saat sonra Jayce’in mezarına döndüğümüzde araba yine bizi bekliyordu. Summer her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için kocasına eliyle işaret etti ve iki parmağını havaya kaldırdı.

“Gitmem gerek. Birazdan bir doktor randevumuz var. Ama sana rastladığıma gerçekten çok sevindim.” Bana sarıldı ve arabasına doğru iki adım attıktan sonra geri geri yürümeye başladı. “Doğruluk mu cesaret mi? Hadi, son bir kez.”

Başımı salladım. “Hamile kıcına cesareti seçme şansını veremeyeceğim.”

“Tamam,” dedi. “Ama sadece hamile olduğum için. Cesurluğumu kaybettiğim için değil. Doğruluğu seçeceğim.”

Güldüm ve aklıma bir soru geldi. “Kız mı erkek mi istiyorsun? Ve sağlıklı bir bebek istediğini söyleyemezsin çünkü burada ciddi bir oyun oynuyoruz.”

Summer karnını ovuşturdu. “Cinsiyetini seçebilseydim, kız seçerdim. Ama hangi cinsiyetten olursa olsun sağlıklı bir bebeği kabul ederim.”

“Bu adil.”

“Sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluğu seçtiğine göre, cesareti seçmem gerektiğini biliyorsun.”

Başından beri planının bu olduğunu anladım.

“Sevdiğin kadının peşinden git, onun hayatının bir parçası olmasına izin ver ve bir değişiklik yaparak gerçekten yaşamayı seç.”

“Bok gibi görünüyorsun.”

“Kapıyı açar açmaz söylemek için harika bir cümle.” Derek’in yanından geçip kanepesine uzandım. Bu akşam raketbol oynamak için plan yapmıştık ama o hâlâ takım elbiseliydi. “Kıyafet kuralı olduğunu bilmiyordum.”

“Kıyafetlerinden bahsetmiyordum. Berbat görünüyorsun. Son zamanlarda uyudun mu?”

Uyumamıştım çünkü evren peşime düşmüştü. Son birkaç gün içinde Summer’la kardeşimin mezarı başında karşılaşmış ve bir ders almıştım. Sonra haberleri açmış ve Natalia’nın -göt herif- eski kocasının erken tahliye edileceğine dair bir haberle suratıma bir tokat yedim. Nihayet bu öğleden sonra çamaşırhaneden gelen kotumu giymeye gittiğimde çamaşır torbasında Natalia’ya ait dantelli kırmızı bir G-string buldum.

Çıkmadan önce kiraladığım evi iki kez kontrol ettiğimde onu yatağın altında bulduğumu unutmuştum. Eşyalarımı toplarken bavuluma tıktırmış, eve döndüğümde de bavulun içindekileri bir çamaşır torbasına doldurmuştum. Bulduğum külot beni anlık bir heyecana sürüklemişti, ta ki onları yıkadığımı ve

ne kadar uğraşırsam uğraşayım artık onun kokusunu alamadığımı fark edene kadar.

“Sadece işle meşguldüm,” diye yalan söyledim.

Derek başını salladı. “Çok saçma. Her neyse. Etrafındaki herkesi kandırmaya çalışabilirsin ama kendini kandıramazsın, ahmak. Gidip üstümü değiştireceğim.”

O üstünü değiştirirken Anna bebekle birlikte ön kapıdan içeri girdi. Parmağını dudaklarına götürdü ve kucağında uyu-yan bebekle sessizce yanımdan geçerken ses çıkarmamamı işaret etti. Caroline’ın odasına girdikten bir dakika sonra elinde bir monitörle çıktı.

“Özür dilerim. Biraz huysuzdu, ben de onu yürüyüşe çıkartıp uyuttum. Onu uyandırmak istemedim.”

“Benim küçük yerfıstığım nasılmış bakalım?”

Anna’nın yüzü aydınlandı. “Bana kalırsa oldukça harika.”

Sandalyeye doğru yürüyerek karşıma oturdu. “Bir gün çocuk sahibi olmak istiyor musun, Hunter?”

Bu cevaplamaktan her zaman nefret ettiğim bir soruydu. Çocuk istemek ve onlara sahip olabilmek iki farklı şeydi. Bu yüzden cevabım bir gün küçük bir çocuğum olmasını çok istediğim olsa da artık benim için ikinci bir alışkanlık haline gelmiş olan yarı gerçeikle cevap verdim.

“Geleceğimde çocuk olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

Kahretsin. Anna’yı yıllardır tanıyor olmama rağmen, o hep arkadaşımın sevgilisiydi. Ben siyahken o dama tahtasında kırmızı bir kutuydu. Üstünden atlardım, etrafından dolanırdım ama asla oraya basmazdım. Bu tür konuşmalar yapmazdık. Belli ki artık kocasının en yakın arkadaşından başka bir şey olduğumu düşünüp benimle ilgilenmek için bir neden bulmuştu. Bu ilgi beni rahatsız ediyordu. Derek’in araya girmek için

koridordan geldiğini görmeyi umarak omzumun üzerinden baktım. Şans benden yana değildi.

“Bazı insanlar sadece havalı amcalar olmak için yaratılmıştır, baba olmak için değil.”

Çoğu insan bu belirsizliği anlardı. Anna anlamadı.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Soru sorulduğunda hep böyle kaçamak cevaplar mı verirsin? Şimdiye kadar yeterince dikkat ettiğimi sanmıyorum.”

Elim alışkanlıkla kravatımı gevşetmeye gitti ama kravatım yoktu. Sorduğu soruya nasıl cevap vereceğimi düşünmeden tekrar sordu. “Izzy ile harikaydın. Belki de kendini küçümsememelisin.”

“Izzy harika bir çocuk.”

Anna beni bir dedektifin şüpheliyi incelediği gibi inceliyordu. Yüzümden anlaşılabilecek herhangi bir işarete hazırды.

“Nat onunla harika bir iş çıkardı,” dedi.

Onun bakışları altında gözlerimi kaçırdım ama Natalia’nın adını duyunca irkildiğimi görmüş olmalıydı. “Öyle.”

Anna göz göze gelmemizi bekledi. Benden kaçmaya çalıştığında Nat’a da hep aynı hareketi yapardım.

“Babasının yakında tekrar ortaya çıkacak olması çok kötü. İçerisi oldukça kalabalık olduğu için onu önümüzdeki hafta, bir ay erken serbest bırakacaklar. Eminim bu Izzy için şartların yeniden düzenlenmesini gerektirecektir.”

Başımı salladım.

Ama beni kışkırtmayı bırakmadı. “Ve Nat. Eminim Izzy’yi kullanarak Nat’in hayatına mümkün olduğunca girmeye çalışacaktır.”

Bu yorumdan sonra sabit kalmak imkânsızdı. Sessiz kalsam bile, yüzümün birini boğmak istediğimi haykırdığını biliyordum.

“Natalia bundan daha akıllı.”

Anna beni öldürmek için son hamlesini yaptı. “Öyle... ama şu anda savunmasız bir durumda.”

Neyse ki Derek sonunda giyinmeyi bitirmişti. Buradan gitmek için sabırsızlanıyordum. Aniden ayağı kalktım. “Tam zamanında. Geç kalacağız. Kortta sadece bir saatlik boş zaman varmış.”

Derek saatine baktı. “Daha çok vaktimiz var.”

Ahmak.

Onu görmezden gelerek eğildim ve dudaklarımı Anna’nın yanağına değdirdim. “Seni görmek güzeldi, Anna.”

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirirken ayağı kalktı.

Derek parmaklarını şaklattı. “Raketimi unuttum. Hemen döneceğim.” Yakında eski arkadaşım olacak kişi tekrar ortadan kayboldu ve Anna ile beni karşı karşıya bıraktı. Sessiz bir konuşmadan sonra uzanıp kolumu sıktı.

“O sana âşık,” dedi usulca. “Ama Garrett çok çekici...”

Gözlerimi kapattım.

“Hazır mısın?” Derek bir kez daha koridordan çıkarken bağırdı.

“Evet.” Anna ile bakiştık. “İyi geceler.”

Bölüm 36

Hunter

Uyuyamıyordum. İçimdeki huzursuz ve gergin his bir türlü geçmiyordu. Jayce'in ölümünden bu yana geçen yedi yıl boyunca, test yaptırmama kararımı bir kez bile sorgulamamıştım. Bilmenin, bunun olmasını beklemenin abime ne yaptığını biliyordum. Ve belki yumuşamışımıdır, çektiği acının tek bir anını bile unutmuşumdur diye yatağımda doğruldum ve son acı verici hatırlatmaları yeniden yaşamak için komodinimi açtım. Her zaman yanımda olan mektubu çekmecemden çıkarıp başucu lambasını yaktım. Yeniden okumanın zamanı çoktan gelmişti.

Hunter,

Bu sabah mısır gevreğini ağzıma götürmek için üç deneme yaptım. Elim o kadar kötü titriyordu ki dudaklarıma her ulaştığında kaşıқта hiçbir şey kalmıyordu. Ancak üçüncü denemede birazını tutmayı başardım ama boğazımdaki kaslar artık yutkunmayı zorlukla başarabildiği için neredeyse boğularak ölecektim.

Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm.

Saygınlığımdan başka pek bir şeyim kalmadı. Onu da yanımda götürmeliyim ve yatağımy ıslatıp bir bebek gibi kaşıkla beslenme ihtiyacımyla geride bırakmamalıym. Bu sizi incitecek ama bunu neden yapmam gerektiğini anlayacağınızı da biliyorum.

Bu dünyada ettiğim son dua senin kurtulman için olacak.

Eğer kurtulamadıysan, keşke değıştirebilseydim dediğim şeyleri söylemekten başka verecek fazla bir tavsiyem yok. Keşke Emily teşhisimden hiç haberdar olmasaydı. Düşük yaptığı için kendimi suçluyorum çünkü o kadar uzun süre üzgündü ki... Sonra da onu hiç sevmediğimi söyleyerek kendimden uzaklaştırdım. Ama seviyordum. Sadece yüzleşmek üzere olduğum yılları ona yaşatamazdım. Bazen birini sevdiğinde, kendi iyiliğı için gitmesine izin vermen gerekir.

Hayatını yaşa, küçük kardeşim. Benim yaptığım gibi hastalığa takılıp kalma. Hayattan zevk alsan da almasan da zaman akıp gidiyor. Seçim senin.

Beni affet ve hayatına devam et.

Sevgiler, Jayce

O lanet notu altı kez okudum. Normalde bunu yaptığımda, onun acısına odaklanırdım. En iyisinin bu olduğunu kabul etmek için abimin yaptıklarını zihnimde tekrar tekrar gerekçelendirmem gerekirdi. Fakat bu sefer, bir bölümü tekrar tekrar okumak zorunda kaldım.

Hayatını yaşa, küçük kardeşim. Benim yaptığım gibi hastalığa takılıp kalma. Hayattan zevk alsan da almasan da zaman akıp gidiyor. Seçim senin.

Test yaptırmama kararımı doğrulamak için her zaman benim yaptığım gibi teşhisin üzerinde durma kısmını öne sürmüştüm. Hastalığın ortaya çıkmasını önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yokken bunu bilmenin ne anlamı vardı? Hayatıma

devam etmek varken neden bir ölüm cezasının başlamasını bekleyerek yaşamalıyım ki?

Sadece...

Hayatımda ilk kez yaşayıp yaşamadığımı düşündüm. Elbette, ilişkilerim -cinsel ilişkilerim- sevdiğim bir işim ve birkaç yakın arkadaşım vardı. Bunlar her zaman yeterli olmuştu. Ancak hayatıma devam edip onu yaşıyor muydum yoksa sadece var olup lanet olası bir semptomun ortaya çıkmasını mı bekliyordum, emin değildim. Bilmek istememiştim, böylece her günü son günümüüş gibi yaşamayı seçebilir ve bu hayatı benim için seçmelerini istemeyebilirdim. Yine de dünyadaki son günümü nasıl geçireceğimi seçebilseydim, Natalia ile birlikte olmak isterdim. Peki yapmak istediğim şeyi gerçekten başarıyor muydum?

Mektubun sonunu tekrar okudum.

Hayatı yaşa, küçük kardeşim. Benim yaptığım gibi hastalığa takılıp kalma. Hayattan zevk alsan da almasan da zaman akıp gidiyor. Seçim senin.

Teşhisimin üzerinde durmamayı öğrenmemekle eş tutmuşum. Bunca yıl kök salmamı engelleyen şeyin bilmemek olduğunu düşünmüştüm. Fakat birden köklerin çoktan ekildiğini ve güçlü bir asmanın büyüyüp kalbimi sardığını fark ettim. Beni rüzgârda savrulmaktan alıkoyan şey sağlığımdaki belirsizlik değil, fırtınayı atlatmamı sağlayacak ve köklerimin daha derinlere inmesine izin verecek kişiyi bulamamış olmamdı.

Natalia o kişiydi. Summer'ı sevmiştim. O benim ilk aşkımdı. Yine o aradığım kişi değildi. Belki de çok gençtik. Belki de onu hep ilk aşkım olarak görme sebebim içten içe onun son aşkım olmadığını bilmemdi.

Natalia, o benim tek aşkımdı.

Ne olduğunu kabul etmeye istekli olmadan çok önce ona âşık olmuşum.

Testi yaptırsam ve pozitif olduğunu öğrensem benim için ne değişirdi? İki yetişkin arasındaki şuursuz sevişmelere geri mi dönecektim? Bunun şimdi öğrenmeden hayatıma devam etmeye çalışmaktan ne farkı vardı?

Hastalığa takılıp kalma...

Pozitif çıkarsa test yaptırdığımı bilmesine bile gerek yoktu.

Ama ya testi yaptırıp negatif olduğunu öğrenirsem?

Seçim senin.

Bulma riski, onu kaybetme riskinden daha ağır basmıyor muydu?

Saat neredeyse sabahın biri olmuştu ama nihayet cesaretimi toplayıp bu soruyu cevapladıktan sonra biriyle konuşmam gerekiyordu. Cep telefonuma uzandım, ihtiyacım olan kişiyi bulana kadar rehberimde gezindim ve arama tuşuna bastım.

Dördüncü çalışta uykulu bir sesle cevap verdi. "Hunter? Her şey yolunda mı?"

Derin bir nefes aldım. "Evet, Joe Amca. Her şey yolunda. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Ama kan aldırırmam gerekiyor. Yarın ilk iş ofisine gelebilir miyim?"

"Hasta mısın?"

"Hayır." Durakladım. "Ama artık bilmem gerekiyor."

Başka bir açıklamaya gerek yoktu. Joe Amca bir an söylediklerimi düşündü. "Giyinmem için bana birkaç dakika ver. Yarın saat sonra ofiste buluşuruz."

"Saat sabahın biri."

"Biliyorum. Ama bu aramayı öylesine yapmadın. Neler olduğunu duymak istiyorum. Kahve getireceğim. Bir süre konuştuktan sonra hâlâ test yaptırmak istiyorsan, saat altıda açılan bir laboratuvar biliyorum. Kanı alır, kendim götürür ve acele etmelerini isterim."

Bölüm 37

Hunter

Televizyonu aç, NBC.”

Merhaba yok. Nasılsın dostum demek de yok.

Kumandayı elime alıp televizyonu açtım ve Derek’in söylediği kanalı buldum. Ekranda bir Rogaine* reklamı oynuyordu. Konuşmak için sesini kısıtım.

“Bugünlerde pek bir şeyim yok ama saçlarım var.”

“Sadece bekle.”

“Sırf sonunda robotik danışmanı olarak adını göreyim diye bana yine iki saatlik bir korku filmi izlettirmeyeceksin, değil mi?”

“Çeneni kapayıp izle.”

Sabah toplantısından yeni çıkmıştım, ayakkabılarımı fırlattım ve gömleğimi pantolonumdan çıkardım. Telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırmış, düğmelerimi açmaya başlamıştım ki haberler yayınlanmaya başladı.

* Saç dökülmesi konusunda üst düzey bir etkiye sahip olduğu söylenilen bir marka.

Sesi açmak için kumandayı elime aldığımnda telefonumun elimden düşüp kanepenin üzerinde bir yere indiğini fark etmedim.

Ne sikim oluyordu?

Ekranda bir grup gazetecinin arasından geçerek bir apartmana doğru yürüyen bir adamın videosu gösteriliyordu.

Altında *dolandırıcılıktan hüküm giymiş Garrett Lockwood'un erken tahliye edildiği* yazıyordu. Bir grup muhabir yüzüne mikrofon tutmuş, yürümeye çalışırken kurbanlara tazminat ödemesi konusunda sorular soruyordu.

Garrett elini kaldırdı, ilgiye yabancı olmadığı belliydi ve “Millet, şu an sadece evde ailemle olmak istiyorum. Sorularınızı yarın cevaplayacağım.”

Ancak kumandayı pil panelinin kapağını çatlatacak kadar sert sıkmamın nedeni bu değildi. Ev diye bahsettiği binaya doğru yürümesiydi.

Orası Natalia'nın apartmanıydı.

Haber bir dizi haneye tecavüzle ilgili bir habere geçmeden önce bölüm bir dakikadan fazla sürmedi. Televizyona bakakalmış, Derek'i tamamen unutmuştum, ta ki uzaktan adımı çağırın kısık bir ses duyana kadar. Kanepenin üzerindeki telefonumdan geliyordu.

“*Siktir.*” Telefonumu elime aldım. “Özür dilerim. Telefonumu düşürdüm.”

“Gördün mü?”

“Onun evinde kalmasına izin vererek ne halt ediyor?”

“Bilmiyorum. Ama öğrenmenin bir yolunu bulabilirim.”

Derek işler bittiğinden beri Natalia'yı aramam için beni sıkıştırıp duruyordu. Ancak ona test yaptırdığımı söylediğimden beri durmak bilmez bir hal almıştı.

“Sonuçların cuma gününe kadar çıkmayacağını biliyorsun.”

“Evet, sanırım Nat o zamana kadar eski sevgilisiyle aynı yatağı paylaşacak. Tabii istediğin sonuçları alırsan. Baştan savma saniyeler senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Ne halttan bahsediyorsun? Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Öncelikle kafanı kışının içinden çıkar.” Durakladı. “Burada saat iki. Şimdi havaalanına gidersen, gece yarısına kadar ona ulaşabilirsin, değil mi?”

Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atmaya başladı. Bunu yapamazdım.

Yapabilir miydim?

New York’a gidip, terk ettiğim bir kadına, eski kocasıyla birlikte olamayacağını söyleyebilir miydim?

Bu gerçekten cesaret isterdi.

Derek tekrar konuşana kadar kulağımda olmasına rağmen telefonda olduğumu bile unutarak bir ileri bir geri volta atıyordum.

“Buna pişman olacaksın, dostum. Karar vermenin bu kadar uzun sürmesinden pişman olacaksın.”

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. *Lanet olsun. Haklıydı.*

“Gitmem gerek.”

“Git getir onu, dostum. Zamanı gelmişti.”

Uçakta geçirdiğim altı saat boyunca oraya vardığımda ne söyleyeceğimi düşündüm. Yine de hiçbir fikrim yoktu. Test yaptırmıştım. Sonuçlar negatif çıkarsa, kendime Natalia’yı geri kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemiştim. Öte yandan Garrett’in serbest bırakılması işleri karıştırmıştı. Ben olmasam bile o pislikten daha iyisini hak ediyordu.

Bina kapısında iç kapıdan çıkan birini yakalamıştım, böylece Natalia kapısında dikilene kadar burada olduğumu fark

etmemiş olacaktı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü m oldu-
ğundan emin değıldim. Parmağıımı ikinci kez asansör panelinin
Üst kısmına götürdüm ve ayağıımı yere vururken kapıların ze-
rinde yavaşça inen rakamlara baktım. Hava bugün serin olma-
sına rağımen alnımda ter damlaları oluşmaya başlamıştı.

Ya kapıyı Garrett aarsa?

Daha da kötüsü, ya aralarında olan bir şeyi bölmüş olursam?

Beni karşılayabilecek farklı senaryoları hayal ettikçe kalbim
hızlanmaya başladı.

Asansör nihayet geldiğinde, sadece dördüncü katın düğmesi
yanmasına rağımen her katta durdu ve açıldı. Sabır testinden
geçiyordum.

Kapısına vardığımda kendimi toparlamak için bir dakika
ylece durdum. Saat gecenin on biriydi, eski kocası içeride ola-
bilirdi ve ne syleyeceğıme dair hiçbir fikrim yoktu. *Harika bir
plan.* İki kez derin nefes almak beni sakinleştirmede ve ona ula-
şamazsam patlayabileceğımi düşündüğüm için kapıyı alarak
bekledim.

şansımı denediğımi biliyordum.

ekip giden ben olduğm halde üzerinde hak iddia etmeye
hakkım olmadığını biliyordum.

 hafta sonra hiç aramadan ortaya çıkmanın aptalca bir
hareket olduğnu biliyordum.

Bunların yanı sıra, bu kadını sevdiğimi de biliyordum.

Bu yüzden kapı nihayet açıldığında kalbim göğsümden s-
klmş gibi hissettim. Karşımda Garrett vardı. zerinde i a-
maşırından başka bir şey olmayan Garretta.

Bölüm 38

Hunter

Natalia'yla konuşmam gerek." Yumruklarımı sıkıştırdım ama mucizevi bir şekilde onları yanlarımda tutup o pisliğin suratına geçirmemeyi başardım.

Garrett gözlerini kısarak beni süzdü. Kapı aralığına doğru adım attı ve kollarını çıplak göğsünde kavuşturmadan önce kapıyı arkasından kapattı. "Şu anda biraz meşgulüz." Çenesini kaldırdı. "Ben burada yokken Nat için her ne ifade ediyorsan, artık bir önemi yok, dostum."

İki seçeneğim vardı: Onu itip geçebilirdim. Fizikine bakarak bunun sorun olmayacağını söylemek mümkündü. Sonra da Natalia'ya konuşmak istediğimi söyledim. Veya kuyruğumu bacaklarımin arasına kıştırıp gidebilirdim çünkü bu adamın beni içeri almasına imkân yoktu.

Natalia'yı görmeden gitmeyecektim. Bu adamla kavga etmek istemiyordum. Yine de onunla konuşmam gerekiyordu.

Neyse ki Garrett onunla konuşmaya ne kadar kararlı olduğuma hazırlıklı değildi, bu yüzden onu atlatmak için fazla çaba sarf etmedim. Onu hazırlıksız yakalamıştım ama Natalia'nın adını apartmanın içinde bağırdığımda eli çoktan omzumdaydı.

“Çık dışarı. Her kimsen, *karım* artık seni görmek istemiyor.”

Elini omzumdan itip yüzümü ona döndüm. “*Eski karın*. Ve bunu doğrudan Natalia’dan duymak istiyorum. Olay çıksın istemiyorum. Tek istediğim onunla konuşmak.”

Koridorun sonundan gıcırdayarak açılan bir kapının sesi bakışmamızı böldü ve ikimiz de sesin geldiğı yöne döndük. Natalia’yı bekliyordum ama onun yerine Izzy, kulağındaki Bose kulaklıkları çıkararak koridorda yürüdü.

Ya babasıyla olan yüzleşmeyi duymamıştı ya da umursamıyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı. “Hunter! Burada ne işin var?”

Garrett’ı bizi incelerken yakaladım. “Natalia’yla konuşmak için uğradım. Uyandırdıysam özür dilerim, tatlım.”

Önemli değil dercesine elini salladı. “Uyumuyordum.”

Bu fırsatı, almaya geldiğim şeyi zorlamak için kullandım. “Nat uyuyor mu? Ona burada olduğumu söyler misin?”

Kaşlarını çattı. “Nat burada değil. Babam sana söylemedi mi? Bu hafta annesinde kalacak.”

Izzy’ye cevap verirken Garrett’a baktım. “Hayır, bundan bahsetmedi.”

Izzy akıllı bir çocuktı. Neler olup bittiğini anlamıştı. Gözlerini devirerek bana bakmadan önce babasına başını salladı. “Babam benimle vakit geçirmek istedi ama Nat okul rutinimi bölmek istemedi.” Bakışları babasına kaydı. “Babam kanepede uyumayı teklif etti. Ama Nat onu kendisiyle aynı çatı altında istemedi çünkü onun birtakım oyunlar oynayacağını düşünüyordu.”

“*Isabella*,” diye uyardı babası.

“Ne?” dedi kız. “Gerçek bu.”

Gülümsedim. *Bu çocuğı seviyordum*. “Teşekkürler, Izzy. Sonra görüşürüz.”

Sırıttı. “Görüşecek miyiz?”

Göz kırptım. “Bunu başarabilmek için elimden geleni yapacağım.”

Hava karardığından beri verandada oturuyordum.

Koyu mavi gökyüzünün, güneş doğarken yerini sarı ve turuncuya bırakmasını izledim. Güneşin doğuşunu ya da batışını izlemek için zaman ayırmayalı yıllar olmuştu. Yaşamak buydu. Yaşamamın Kaliforniya’da parmağımın seğirmesini bekleyerek hayatımı mahvetmekle alakası yoktu. Son üç saat içinde, Natalia’yı hayatıma alacak kadar şanslıysam, onunla geçirecek altmış dakikam daha olması için her gün bir saat erken kalkmak istediğime karar vermiştim.

Saat neredeyse sekizde kapının arkamdan açıldığını duydum. Beklediğim ikinci basamaktan kalktım ve Bella’yı görmek için döndüm. Bana şöyle bir baktı ve omzunun üzerinden geri dönerek kapıyı arkasından kapattı.

“Kızım acı çekiyor.”

Yere baktım. “Biliyorum. Özür dilerim.”

“Başka bir kadın mı var?”

“Hayır, efendim. Başka bir kadın yok.”

Bir an için bunu düşündü.

“Kızımı seviyor musun?”

“Seviyorum.”

“Onunla aranı düzeltmek için mi buradasın?”

“Bu biraz karışık, Bella. Sana yalan söylemeyeceğim. Ama umarım her şey yoluna girer.”

Bir an bana baktı. “İtalyan annelerin nasıl sıfırdan köfte yaptığını biliyor musun?”

Kaşlarımı çattım. “Sanırım biliyorum.”

“Eti alıp metal bir öğütücüye koyuyorsun.” Ellerini kullanarak öğütücünün çarkının nasıl hareket ettiğini gösterdi.

“Tamam...”

Bella çantasını omzuna atıp duruşunu dikleştirdi. “Eğer be-beğimi bir daha incitirsen taşaklarına yapacağım şey bu olacak.” Sonra her iki yanağımı da öptü ve beni basamakta öylece bırakarak merdivenlerden indi.

Kaldırıma çıkarken omzunun üzerinden bağırdı. “Kapı açık. O mutfakta. Kanepemde oynaşmak yok. Kumaşları yeni değiştirttim.”

Onun gidişini izlerken kendi kendime gülümsedim. Sonra derin bir nefes alıp kendimi eve attım.

Natalia mutfaktan bağırdı. “Bu sefer ne unuttun?”

Bir eliyle kahve doldururken diğer eliyle telefonunu tutarak bir şeyler okuyordu.

Onu ürkütmemek için cezveyi bırakmasını bekledim ve usulca konuştum. “Selam.”

Olduğu yerde sıçrayak bana doğru döndü. Sanki orada durduğumu hayal ediyormuş gibi hızla gözlerini kırpıştırarak telefonunu göğsüne bastırdı.

Tereddütlü bir adım daha yaklaştım. “Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim.”

“Hunter? Burada ne halt ediyorsun?”

“Annen beni içeri aldı. Seninle konuşmaya geldim.”

Yüzündeki ilk heyecan, bir tür maskeyle birlikte kayboldu. Daha sıkı bağlamak için bornozunun kemerini çekti.

“Bu çok komik. Birkaç hafta önce seninle iletişime geçtiğimde konuşmak istememiştin. Mesajıma cevap vermeye bile tenezzül etmedin. Vaftiz töreninde de söyleyecek pek bir şeyin yoktu.”

Ellerimi ceplerime soktum ve ayaklarıma baktım. “Eski kocanı televizyonda, senin binana girerken gördüm.”

Yirmi dört saattir ayaktaydım ve ona ne söyleyeceğimi düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa *bu* cümleyle başlamak yanlış olmuştu. Öfkelenmişti.

Elleri kalçalarına gitti “Yani eski kocamın beni ziyaret ettiğini ve benim de... onunla *yattığımı* mı düşündün?”

Ses tonu bana bu soruya verilecek cevabın evet olmadığını söylüyordu, doğru cevap bu olsa bile. “Seninle konuşmam gerekiyordu.”

“Ne hakkında?”

Kızgındı.

Savunmaya geçmişti.

Yüzüme bir tokat atmaya hazır görünüyordu.

Yine de benim için hiç bu kadar güzel olmamıştı. *Tanrım, ona çok âşıktım.* Bu düşünce yüzüme yayılan gülümsemeyi durdurmamı imkânsız hale getirdi. Haklı olarak, bunu fark ettiğinde bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

“Neye gülüyorsun öyle?”

Durduğu yere doğru tereddütle iki adım attım. “İnanılmaz derecede güzelsin.”

“Pisliğin tekisin.” Sözlerinin sertliğine rağmen ifadesi biraz yumuşamıştı.

“Öyleyim.” Gülümsemem daha da genişledi.

“Ne istiyorsun? Gitmem gereken bir randevum var.”

Hâlâ kıpırdamamıştı, bu yüzden bir adım daha attığımda arkasındaki lavaboyla benim aramda sıkışıp kalmıştı. Hayalarım tekme atmamasını olumlu bir işaret olarak aldım. Kalbim hızla çarpıyordu ve ona dokunmazsam göğsümde patlayacakmış gibi hissediyordum.

“Seni özledim.” Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Hâlâ kaçmıyordu, ben de şansımı zorlamaya devam ettim. Uzanarak her iki yanağını da ellerimle kavradım. Parmaklarımın altındaki yumuşak teninin verdiği inanılmaz his gözlerimin kapanmasına neden oldu. Derin bir nefes aldım ve onun sarhoş edici kokusunun tadını çıkardım. Kesinlikle yeni banyo yapmıştı. Gülümsedim, gözlerimi açtım ve yavaşça öne eğilerek dudaklarımı dudaklarına değdirdim. “Tatlı Bezelye,” diye mırıldandım. “Bu kokuyu seviyorum.”

Elindeki telefon yere düştü ancak onu almak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunu da işaret olarak algılayarak daha fazlası için yaklaştım. Ağzımı onunkinin üzerine yerleştirerek onu tekrar öptüm. Ancak bu sefer dudaklarımı değdirmekten daha fazlasıydı. Onu lavaboya yaslayarak uzun ve sert bir şekilde öptüm. Dudaklarını yaladım, açması için onu teşvik ettim ve dillerimiz birbirine karıştığında ağzımın içinde inledi. Yanaklarındaki elim boynuna doğru kıvrıldı ve başını eğip öpücüğü derinleştirmek için hafifçe sıktım. Tekrar inledi ve sesi içime işledi.

Tanrım, bunu özlemiştim.

Onu özlemiştim.

Daha önce yaşadığımı nasıl düşünebilirdim?

Uzun bir süre öpüştük ve ayrıldığımızda gevşeyen çenesi neredeyse anında tekrar gerilmeye başladı.

“Bunu tekrar yapamam, Hunter. Beni incittin.”

Alnımı onunkine yasladım. “Biliyorum. Özür dilerim. Seni incittiğim için çok üzgünüm. Senin için deli oluyorum. Böyle olsun istememişim. Tam tersi. İstedğim senin incinmeni *engellemekti*.”

Bir dakika sıg nefesler alıp verdikten sonra yutkundu. “Anlamıyorum, Hunter. Canımın yanmasını engellemek istediğin için mi bana zarar verdin? Bu hiç mantıklı değil. Neler oluyor?”

Gözlerinin içine baktım. Gerçeğin ortaya çıktığı andı. Son on yıl boyunca, sahip olduğumdan bile emin olmadığım bir hastalığın arkasına saklanmıştım. Bu kadın için yaşamak istiyordum ve bunu onunla birlikte yapmak istiyordum.

“Konuşmamız gerek.”

Başını salladı. “Oturma odasına gidelim. Annem bebeğe bakmak için kız kardeşime gitti. Saatlerce eve gelmeyecek. Yalnız kalabiliriz.”

Doğru şeyi yapıp yapmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun geçen seferkinden daha büyük bir felaketle sonuçlanmayacağından emin değildim ama inancımı kaybetmemem gerekiyordu. Kanepede otururken ellerimi kavuşturdum, yere baktım ve sessizce küçük bir dua ettim. Abimin cenazesinden beri bunu yapmamıştım.

Sonra en baştan başladım...

“Annem on yaşındayken, annesi rutin bir diz ameliyatına girmiş ve ameliyat masasında ölmüş. Annesinin gizli bir kalp rahatsızlığı varmış ve bu da anesteziyle ilgili komplikasyonlara neden olmuş. Bu nedenle annem doktorlara karşı mantıksız bir korkuyla büyümüş. Bunun ardından, abim ve ben küçükken, babamız bir araba kazası sırasında geçirdiği kafa travması sonucu öldü. Kaza mahallinde uyanık olduğu ve daha sonra hastanede öldüğü için annem onun ölümünden de hastaneyi sorumlu tuttu. Bu durum annemin doktor korkusunu daha da artırdı ve bir daha asla doktora gitmedi.”

“Ben dokuz yaşındayken annemin Parkinson hastası olduğuna dair işaretler görmeye başladık. Ne kadar önce başladığını bilmiyorum ama o noktada artık saklayamıyordu. Elleri

titriyordu ve yürümekte zorlanıyordu. Doktora gitmeyi reddettiği için amcam onu elinden geldiğince tedavi etti ve gözlemlerinden yola çıkarak bir teşhis koydu. Ama amcamın verdiği ilaçların hiçbirini kullanmıyor ve kan tahlili yaptırmıyordu. Ben on yedi yaşımdayken evde öldü.”

Duraksadım. “Bunların bir kısmını bildiğini biliyorum. Ama her şeyi en başından anlatmam gerekiyor.”

Uzanıp elimi tuttu. Sıkarak, “Acele etme.” dedi.

“Abim onlu yaşlarının sonlarında Parkinson gibi görünen belirtiler göstermeye başlamış. Saklayamaz hale gelene kadar da bize bundan bahsetmedi.”

“Aman Tanrım. Çok üzıldüm. Parkinson’un bu kadar genç yaşta ortaya çıktığını bilmiyordum.”

“Genelde olmaz. Ama Jayce’de Parkinson hastalığı yoktu. Annemde de yoktu.”

“Anlamıyorum.”

Derin bir nefes alıp konuşmaya devam ederken bakışlarımı ondan ayırmadım. “Onlarda Huntington hastalığı vardı. Bu genetik bir durum. Abiminki erken başlangıçlı, yetişkin başlangıçlıya kıyasla daha hızlı kötüleşmeye neden olan bir türdü. Temelde Parkinson’un, ALS ile birleşmesi gibi bir şey. Yirmili yaşlarının başındayken yürümekte ya da kendini beslemekte zorlanıyordu. Kendi tükürüğünü yutmaya çalışırken boğulmaya başladı. Hayatına son vermek için kendini astı. Onu ben buldum.”

Natalia’nın eli ağzına gitti ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. “Senin adına çok üzgünüm. Huntington korkunç bir hastalık.”

“Teşekkürler.”

Gözlerimde oluşan yaşları görmesini istemediğim için başka tarafa bakarak onları bastırmaya çalıştım. Tuzlu bir yanma

boğazımı tırmaladı. Gözlerim onunkilere döndüğünde, kalp kırıklığı ve şefkatle karşılaştılar. Hikâyeyi bitirmek, ondan kaçma nedenimi anlatmak için cesaretimi topladığımda üzgün gözlerinin irileştiğini gördüm.

Gerisini kendisi tamamlamıştı.

“Genetik bir hastalık değil mi?” dedi.

Başımı sallayarak onayladım.

“Yani bu kalıtsal olduğu anlamına geliyor, değil mi?”

Gözlerinin içine baktım. “Olabilir. Huntington’ın genetik mutasyon taşıyan bir kişinin çocuğuna geçme ihtimali yüzde ellidir.” Derin bir nefes aldım ve Derek’ten başka kimseye söylemediğim sözleri yüksek sesle söylemek için tüm cesaretimi topladım. “Abim öldükten sonra testi yaptırmamayı seçtim. Hayatımı semptomları bekleyerek yaşamak istemedim. Ama seni bırakıp Kaliforniya’ya döndükten sonra hayatımı hiç yaşamadığımı fark ettim. Sonunda geçen hafta testi yaptırdım. Sonuçlar bu hafta sonuna kadar elimde olacak.”

Bölüm 39

Natalia

Kustum.

Hunter'a tuvalete gitmem gerektiğini söylemişim çünkü hemen öncesinde yemek borumda o tanıdık yanmayı hissetmişim. Başım tuvalette asılı kalmış, suya bakarken gözyaşlarım yüzünden görüşüm hâlâ bulanıktı.

Banyo kapısı tıkırdayarak açıldı ama başımı kaldıramadım. Hunter yere oturarak vücudunu benimkine yasladı. Göğsünün sıcaklığı beni sıcak bir battaniye gibi sardı. Başımı omzuna koyup içimi boşalttım.

Bana uzun süre sıkıca sarıldı, vücutlarımızı salladı ve sessizce saçlarımı okşadı. Gözlerimiz buluştuğunda alçak sesle konuştu. "Özür dilerim. Sonuçlarımı öğrenene kadar sana söylemek istememişim."

"Sonuç pozitif çıksa bile bana söylemeyi düşünüyor muydun?"

Cevabını söylemesine gerek yoktu. Bakışları her şeyi anlatıyordu. Burnumu sildim. "O zaman Garrett'in sonunda bir işe yaramasına sevindim. Hem annemde olduğumu nereden biliyordun? Daha Anna'ya bile söylememiştim."

“Izzy senin evine gittiğimde söyledi.”

Eğildim. “Garrett’ı gördün mü?”

“Evet.”

“Nasıl gitti?”

“Bana orada onunla birlikte olduğunuzu düşündürmeye çalıştı.”

Nefes verdim. “Tam bir pislik. Izzy’yi orada onunla bırakmaktan nefret ediyorum ama asla kabul etmese bile onunla vakit geçirmek istediğini biliyorum. Babasını seviyor ve ilişkilerini düzeltmek için yapmaları gereken çok iş var.”

Hunter başını salladı. Bundan sonra bir süre sessiz kaldı.

“Şu anda ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Başını salladı. “Sana söylemekle doğru şeyi mi yaptım, bilmiyorum. Bu benim için gerçekten bencillikti. Eğer pozitif çıkarsa birlikte olamayız.”

“Pozitif çıkarsa birlikte olamayız da ne demek?”

“Bana hemşirelik yapman için seni buna maruz bırakmayacağım. New York’a uçtum çünkü kıskanç pisliğin tekiyim. Sana söyledim çünkü sana gerçeği borçluydum. Hayatındaki erkeklerin hepsi yalanlarla sana saygısızlık etti ve ben bunu yapamazdım. Ama abimin başına gelenleri senin de izlemene izin vermeyeceğim.”

“Bu senin verebileceğin bir karar değil.”

Hunter gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, “Şimdi bunu tartışmanın bir anlamı yok. Sonuçları iki gün içinde alacağım,” dedi.

“Peki.” Her şeyin kafamda oturması ve Tanrı korusun test pozitif çıkarsa birlikte olmamamıza karşı öne süreceği argümanların her birine bir cevap oluşturabilmem için birkaç güne ihtiyacım vardı.

Hunter hastalıkla ilgili sorularımı yanırlarken bir saat daha banyoda, yerde oturduk. Genetik ve istatistikler konusunda iyi eğitimli olduğu, ayrıca annesi ve abisiyle birlikte bu hastalığı ilk elden tecrübe ettiği belliydi. Öğrendiğim tek olumlu şey, Hunter'ın erken başlangıç olarak kabul edilebilecek yaşı geçmiş olmasıydı, bu da belirtilerin yirmi yaşından önce ortaya çıkması anlamına geliyordu. Yetişkinlerde genellikle otuz ila elli yaşları arasında ortaya çıkıyordu ama seksen yaşma kadar da görülebiliyordu ve hastalığın ilerlemesi çok daha uzun sürüyordu; ölüme yol açması da on ila otuz yıl sürüyordu.

"Hadi gel." Sonunda Hunter ayağa kalkıp bana da yardım etti. "Bu küçük banyodan çıkalım."

"Bugün arayıp iptal etmem gereken randevularım var."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Kalacak bir yer bulup biraz dinlenmem lazım. Dün sabahtan beri ayaktayım."

"Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. En azından önümüzdeki iki ya da üç gün."

"Annemlerde benimle kal."

"Annende şu et öğretmek için kullanılan metal şeylerden var mı?"

Burnumu kıvırdım. "Evet. Neden?"

"Sebebi yok. Çok iyi köfte yaptığına eminim. Ama sakıncası yoksa bir otele gitmeyi tercih ederim."

"Tamam."

Çoktan banyo yapmış olmama rağmen, Hunter dizüstü bilgisayarımdan annemin evine yakın bir otel bulmaya çalışırken kafamı boşaltmaya yardımcı olacağını umarak hızlı bir duş aldım. Hazırlanmayı bitirdiğimde onu kanepede oturmuş bir halde uyuklarken buldum. Onu takdir etmek ve bana söylemeye karar vermenin onun için ne kadar zor olduğunu düşünmek için bir anlığına durdum. On yıldan uzun bir süre önce,

öğrendiğinden beri, en yakın arkadaşı dışında kimseyle bunu paylaşmamıştı. Bu, bir insanın içinde tutabileceği oldukça fazla şeydi. Bana karşı dürüst olmasını ne kadar takdir ettiğimi ona göstermek istediğime karar verdim, bu yüzden kucağına çıktım ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu uyandırdım.

“Mmmm...” diye inledi, uyanıyordu.

Öpüşmeyi ben başlatmış olabilirdim ama o kesinlikle yeterince hızlı bir şekilde devraldı. Hunter iki elini de saçlarıma doladı ve beni sabit tutmak için kullanırken, yetenekli dili benimkini kışkırtıcı bir dansa sürükledi. Öpüşmeyi kesmeye çalıştığımda altdudağımı dişlerinin arasına alarak çekti.

“Nereye gitmeye çalışıyorsun? Bu şekilde uyandırılmaya alışabilirim.”

Burnumu onunkine sürttüm. “Ben küçük bir kızken, kız kardeşlerim ve ben ne zaman yanlış bir şey yaptığımızı itiraf etmesek, annem doğruyu söylediğimiz için ceza almayacağımıza söz verir ve *dürüstlük her zaman ödüllendirilir* derdi. Sonra sakladığımız şeyi itiraf ettiğimizde, ödül olarak bize lolipop ya da başka bir şey verirdi.”

“Öyle mi? İç karartıcı gerçeğimi senin üzerine yıktığım için bana lolipop vereceğini mi söylüyorsun?”

Şeytani gülümsememi görebileceği kadar geri çekildim. “Yaklaştın. Aslında ben *senin* lolipop olacağını düşünüyordum. Ben danışanlarıma yanına giderken sen de otele git, sıcak bir duş al ve yatağa çıplak gir. Seni dürüstlük ödülünle uyandıracağım.”

Minnie o günkü son randevumdu. Favori hastalarımın olması profesyonelce değildi ama para almasam bile onu ziyarete gelirdim.

Asansör paneline bakıyor, kabinin gelmesini beklerken yüzünde stres çizgileri belirliyordu. Dördüncü kez kontrol etmek onu öldürüyordu. Obsesif-kompulsif davranış, dürtüye karşı koyamamakla ilgili değildi. Karşı koyduğunuzda bu dürtüyü düşünmeyi bırakamamakla ilgiliydi. Kapının kilitli olup olmadığını dördüncü kez kontrol etme ihtiyacı duymamıştı ama şimdi kontrol etmeyi düşünmekten kendini alamıyordu. Yavaş asansörü beklerken dikkatini dağıtmaya çalıştım.

“Eee... Hunter geri döndü.”

Bu işe yaramıştı. En azından geçici olarak.

“Ah, öyle mi? Aklının başına geleceğini biliyordum.”

Gülümsedim. “En azından birimizin öyle.”

Asansörün kapıları açıldı ve elimi omzuna koyarak içeri girmesi için ona rehberlik etmek zorunda kaldım. Onun için kattan ayrılmak kolay değildi. Fakat bugün lobiye inecek, asansörden inecek ve kapının tekrar kilitli olup olmadığını kontrol etmek için çıkmadan önce yeni bir asansör bekleyecektik. Her hafta düzeni biraz daha bozmak, yavaş da olsa işe yarıyordu.

“Bu arada haklıydın. Beni korumaya çalıştığı bir sırrı varmış. Bir sağlık durumu. Karmaşık bir durum ama benimle bir ilişkiye başlamaktan ve beni tıbbi açıdan zor yıllara sürüklemekten korkuyormuş.”

Asansörden inip bir sonraki asansörün gelmesini beklerken Minnie sessizdi. Daha önceki deneyimlerimden, yükselişe geçip stresinden kurtulmaya doğru ilerleyene kadar odaklanmanın onun için zor olduğunu biliyordum. Bugün asansöre adım atmak kaygısını bir nebze olsun hafifletmişti, yakında o kapı koluna tekrar dokunabileceğini biliyordu.

Asansör kapıları kapandıktan sonra sesli bir nefes vererek konuşmaya başladı. “Otuz yıl önce, durumumla tek başıma mücadele ederken, insanları kendimden uzaklaştırdım çünkü

beni yaptığım şeyden vazgeçirmeye çalışmalarını istemedim. İnsanların bana yardım etmeye çalışacağını biliyordum ama bu bir şeyleri kontrol etmeyi bırakmak anlamına geliyordu ve elbette bu düşünce bile beni strese sokuyordu. Bu yüzden korkularımla yüzleşmek yerine insanları kendimden uzaklaştırdım.”

Başımı salladım. “Sanırım Hunter da bunca yıldır bunu yapıyordu. Uzun süre test yaptırmadı çünkü sonuçlarla uğraşmak zorunda kalmak istemedi. Hazır olmadığı halde test yaptırmak için baskı görmektense insanları kendinden uzaklaştırmak daha kolaydı.”

Asansör kapıları Minnie’nin katında açıldı. Dışarı çıkıp koridorda ilerlemesi beni gülümsetti. *Bebek adımları*. Kolu bir kez daha kontrol ettikten sonra bana doğru geri yürürken asansörün yanından onu izledim. Yüzünde belirgin bir rahatlama vardı.

Aşağı düğmesine bastım. “İyi misin?”

Başını salladı. “Bir sonraki durak Puff and Stuff.” Bugün küçük işleri halledecektik. Kulağa kolay gelse de bir dizi takıntısı üzerinde çalışmayı gerektiriyordu. Taksideyken kapı kilidini dört kez kontrol etmesi gerekecekti, markette para üstünü saymak için dört bölüm olacaktı. Her birinde mola vermek için küçük bir planım vardı. Şimdilik odağı yerinde görünüyordu. Asansöre birlikte bindik ve sanki az önce takıntılı bir dürtü bizi bölmemiş gibi sohbetimize devam ettik.

“Son otuz yıldır hayatımda tuttuğum tek insanlar, beni olduğum gibi kabul eden ve nasıl yaşamak istediğimi değiştirmeye çalışmayan insanlardı. Sanırım bunun kaç kişiye karşılık geldiğini biliyorsun.”

Minnie’nin geriye kalan bir kız kardeşi ve annesi vardı. Arkadaşı ya da iş arkadaşı yoktu. Takıntılarını durdurması için rahatsız edilmemek için tüm dünyayı kendinden uzaklaştırmıştı.

Ancak annesi yaşlanmaya başladığından ve kız kardeşi evlenip Georgia'ya taşındığından beri çoğu gün yalnız kaldığını fark etmişti. Sonunda onu terapi almaya iten şey de buydu. Hayatında insanlar olmasını ve onları hastalığına tercih edebilmeyi istiyordu.

“Sana bir soru sormama izin ver. Kontrol dürtünden hiç bahsetmeyen ve istediğin gibi yaşamana izin veren insanları da uzaklaştırır mıydın?”

Omuz silkti. “Muhtemelen yapmazdım. Ancak insanlar kendilerine engel olamıyorlar. Her zaman beni düzeltmek istiyorlar.”

Sanki kafamda bir ampul yanmış gibiydi. Asansörde ona döndüm ve kocaman sarıldım. “Minnie, bugün seansın benden. Aşk hayatımdaki sorunu çözmüşken en azından bunu yapabilirim.”

Bölüm 40

Hunter

Bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm.

Bir tür porno. Bu yüzden okşayan elin hayal gücümün ürünü olmadığını görmek beni şaşırttı. Gündüz uykuya dalmak için panjurları çekmemden dolayı otel odam karanlıktı. Tıpkı Natalia'nın önerdiği gibi, otele giriş yapmış, sıcak bir duş almış ve sonra da çıplak yatmıştım. Bütün gün çalıştıktan sonra sözünü tutacağından emin değildim ama tutarsa da hazırlıklıydım.

Natalia'nın silüetini net bir şekilde görebiliyordum. Dört ayak üzerinde çıplaktı ve başı sikimin üzerinde duruyordu. Birkaç sıvazlamanın ardından aletim şişti ve başı ağır çekimde aşağı inerken tenim karıncalandı. Dili dışarı çıkmadan hemen önce iri gözleriyle bana baktı. Başından dibine kadar beni yalarken bakışlarını üzerimden ayırmadı.

İnledim.

Siketim.

Ondan uzak durmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilmişim?

Beni emmeye hazırlanırken dilini tepemde gezdirerek ıslattı. Ellerimi saçlarından geçirip sikimi ona yedirmek, boğazının derinliklerine sertçe sokmak için büyük bir istek duydum. Yine de bir şekilde kendimi kontrol etmeyi başardım. şu anda beni ödüllendiriyor olabilirdi ama bu onun oyunuydu ve uygun gördüğü şekilde oynamasına izin vermem gerekiyordu.

Yine de bana ne yaptığını ona gösteremesem bile, en azından sözlü olarak ifade etmemek imkânsızdı.

“Siktir. Bu çok iyi hissettiriyor. Seni sırtüstü çevirip o güzel yüzünü sikmemenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Natalia’nın çenesi iyice açılmadan ve beni seksi ağzına tamamen almadan hemen önce karanlıkta bir anlık yaramaz bir gülümseme parladı.

Yüce İsa.

Bu.

Bu, yaşamaktı.

Sevdiğim kadın işten eve geliyor ve beni ağzıyla uyandırıyor. Dünyadaki hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı. Bunu daha önce fark etmediğim için aptalın tekiydim.

Sertçe emip boğazını açtı ve beni derinlere aldı. Başını sallamaya, tüm uzunluğumu ağzıyla boğazının içine sürtmeye başladığında, kendimi utandırmak ve otuz saniye içinde boşalmak üzere olduğumdan endişelenmeye başladım.

“*Siktir. Natalia, yavaşla.*”

Eğer bu mümkünse, bunu söylemek beni daha derine almasını sağladı. Aletimin başı boğazının arkasına çarptığı anda nefesimin kesildiğinden emindim. Hayalarım gerildi. Uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Bu kadın, pek çok açıdan ölümüne sebep olacaktı. Fakat bitirmesine hazır değildim. Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Vücudunun her deliğini

doldurmak istiyordum. Onu sertçe becermek, ismimi seksi bir şekilde inlediğini duymak istiyordum.

İrademin her zerresini kullanarak mümkün olduğunca doğruldum, onu sikimden uzaklaştırdım ve tamamen üstüme çıkana kadar vücudumda sürükledim. Sonra altımda kalması için bizi ters çevirdim.

“Ağzımı üzerinde istemiyor musun?”

“Ah bebeğim, ağzını üzerimde istiyorum. O ağzın yanı sıra seksi kıcını ve büyük, güzel memelerini de becermek istiyorum. Bana izin vereceğin her şeye ve her yere sikimi sokma planlarım var.” Başparmağımla dudaklarını okşadım. “Ama bu güzel ağız üzerimdeyken dayanmam mümkün değil ve önce senin içinde olmam gerek.”

Üstüne yerleşmiştim, sikim kaya gibi sertti ve neredeyse tamamen ıslanmıştı. Böylece bacaklarını altımda iyice açtığı anda içeri girmem kolay olmuştu. Gözlerimi kapatarak onunla tekrar bağ kurma hissinin tadını çıkardım. Hayatım boyunca hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Islak sıcaklığı ve daracık amcığı beni içine çekiyor, aklımı kaçırmama neden oluyordu.

Ve bu kadar iyi hissettiren sadece fiziksel bağlantı değildi. Natalia gözlerini açtı ve karanlıkta bile bakışlarımız birleşti. Çok kez sevişmiştim ama dürüstçe söyleyebilirim ki bu benim ilk sevişmemdi.

Yüzünü izlerken yavaşça girip çıkmaya başladım. Benim için çok güzel, çok açık, çok ilkel ve gerçektir. Duygularım beni ele geçirdi ve bu işi bitirmek için ağzımı açtım. Yüzündeki bir tutam saçı silerek dudaklarımı onunkilere değdirdim. “Natalia, ben seni...”

Kahretsın!

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Çabucak çekilerek yataktan atladım.

Haklı olarak kafası karışmıştı. “Ne? Ne oldu?”

Kafamdaki saçları koparırcasına bir ileri bir geri volta attım.

“Prezervatif takmamıştım.”

“Yani? Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sana güveniyorum.”

“Bunun bir önemi yok,” diye tersledim. “Tamamen sorumsuzcaydı. Tanrım... *sikeyim*. Bunu yaptığıma inanamıyorum.”

“Hunter, sorun yok.”

“Hayır, var. Sorun var. Bu olmamalıydı.”

Kendimi özel olarak azarlamak için banyoya gittim. Nasıl bu kadar sorumsuz olabilmıştım? Ya Natalia’yı hamile bıraksaydım? Ya benim çocuğumu doğursaydı? Ya ikimizde de pozitif çıksaydı ve ben onu hastalıkla baş başa bıraksaydım? Ya sevdiği iki insanı gömmek zorunda kalsaydı?

Aptal.

Kahrolası şekilde dikkatsizdim.

Rahatlamak için duş alsam da bir işe yaramadı. Natalia’dan davranışlarım için özür dilemem ve bunun bir daha asla olmayacağını bilmesini sağlamam gerekiyordu. Ancak banyodan çıktığımda gitmişti.

.

Onuncu kez tekrar aradım ama cevap vermedi.

Tam bir pisliktim.

Pisliğin tekiydim.

Sonunda kız arkadaşımı geri kazanmıştım ve ne yapmıştım? Onun içindeyken her şeyi mahvetmişim. Bunu kim yapardı ki? Aşırı tepki vermişim. Bunun mantıklı bir tarafı yoktu. Kaba davranmış, özür dilemem gerekirken ona bağırıştım.

Dirseklerim dizlerimdeydi. Yatağın kenarına oturmuş, ellerimle başımı tutuyordum. Kapı açıldığında gideli bir saatten fazla olmuştu.

Hemen ayağa kalktım, rahatlamış bir nefes verdim ve ona doğru yöneldim. “Özür dilerim, bebeğim.”

Natalia elini kaldırarak beni durdurdu. “Hayır. Otur. Konuşmamız gerek.”

İstediğini yapıp bekledim. Nat her zaman işaretparmağına taktığı yüzükle oynarken dakikalarca süren garip bir sessizlik oldu.

Daha fazla dayanamadığımda tekrar denedim. “Nat, özür dilerim. Yapmamalıydım-”

“Bilmek istemiyorum.”

“Sadece özür dileyecek ve bunu neden yaptığımı tekrar anlatacaktım.”

“Hayır, öyle demek istemedim. Üzgün olduğunu biliyorum ve neden sinirlendiğini anlıyorum.”

“Tamam...”

“Demek istediğim... Huntington hastalığının pozitif olup olmadığını bilmek istemiyorum.” Yanıma oturdu.

Şaşırmıştım. “Natalia... Ben...”

“Açıklamama izin ver.”

Açıkçası nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için- ya da öğrenmek gibi muazzam bir karar verdikten sonra bilmemek konusunda nasıl hissedeceğimden emin olmadığım için- ilk konuşanın o olmasına sevindim.

“Bugün bunu çok düşündüm. Son on yıldır test yaptırmamayı seçmiştin. Bu kararı sadece benim yüzümden verdin. Ve eğer öğrenirsen çekip gitmeyi planlıyorsun çünkü bunun beni kurtaracağını düşünüyorsun. Bunu riske atmak istemiyorum. Bunu sana bu gece söylemeyi planlıyordum. Ama sonra

prezervatif takmayı unuttuğın için çılığına döndüğünde, bunu hiç öğrenmezsek asla çocuk sahibi olamayacağımızı fark ettim.” Durakladı. “Şimdi... aceleci davrandığımın farkındayım. Kim bilir, ilişkimiz milyonlarca normal nedenden dolayı yürümeyebilir, bu yüzden hepsi tartışmalı bir nokta olabilir. Ama genetik durumun bilinmediği için çocuk sahibi olamamak konusunda nasıl hissedeceğimi biraz düşünmem gerekiyordu. Ve doğum yapmayı umursamadığıma karar verdim. Izzy’ye sahibim ve o benim için onu kendim doğurmuş olsaydım sahip olacağım kızmıdan daha farklı değil. Üstelik birbirimizi sadece beş yıldır tanıyoruz. Eğer bir gün kendi çocuğumuzu istediğimize karar verirsek- uzun bir süre sonra- evlat edinmek benim için sorun olmaz.”

Benim için ne kadar fedakârlık yapabileceğini söylediğini duymak kalbimi hem acıttı hem de kabarttı. “Natalia, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu kadar büyük bir şeyi teklif etmeye, bu kadar önemli bir şeyi feda etmeye istekli olman...” Başımı salladım. “Bu benim için her şeyden daha kıymetli.”

Gözlerimin içine baktı. “*Seni* istiyorum, Hunter. Gerisini sadece ikimiz hallederiz. Bir daha asla içimdeyken bunun yanlış olduğunu hissetmeni istemiyorum. Eğer aramızdaki şeyler hissettiğimiz gibi giderse... ikimizden biri doğum kontrol konusunda kalıcı bir şeyler düşünebilir. Bu şekilde prezervatif ya da hamile kalma konusunda endişelenmemize gerek kalmaz.”

Az önce bana bir insanın alabileceği en büyük hediye vermişti. O kadar çok şey sunmuştu ve karşılığında benden başka hiçbir şey istemiyordu. Bunu hak edip etmediğimden emin değildim ama kabul edecek kadar da bencildim.

Ona karşı ne hissettiğimi bir süredir biliyordum; sadece bunu ortaya koyacak cesareti kendimde bulamıyordum. Ancak zamanı gelmişti. Zamanı çoktan gelmişti.

Ona doğru yürüdüm ve yatağın kenarında oturduğu yerde, ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöktüm. “Seni seviyorum, Natalia. Sana o kadar âşığım ki göğsüm kalbimdeki her şeyle birlikte patlayacakmış gibi hissediyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Hunter.”

Yavaşça dudaklarını öptüm.

“O halde aramız iyi mi?” dedi. “Öğrenmememiz gerektiği konusunda hemfikir misin?”

“Bunu düşünmem için bana biraz zaman ver. Tamam mı?”

“Tabii ki. Bu büyük bir karar ve birkaç günümüz var, değil mi?”

Başımı salladım. “Test sonuçları muhtemelen cuma sabahına kadar gelmeyecek.”

“Tamam. O zaman uyuyalım ve yarın yeni bir bakış açısıyla tekrar konuşalım.”

Kulağa harika bir plan gibi geliyordu. Yine de en iyi planlar hakkında ne dediklerini bilirsiniz...

Bölüm 41

Natalia

Çalan telefonun sesiyle uyanmak kafamı karıştırdı. Panjurlar çekiliydi ve ilk başta saatin kaç olduğundan ya da nerede olduğumdan emin değildim. Sonra, yastık görevi gören sert bir göğüs bana bunu hatırlattı. Hunter neredeyse bayılmış gibiydi, telefon sesini duyunca irkilmedi. Ben de komodine uzanıp telefonunu aldım. Telefonu elime aldığım anda çalmayı bıraktı ama cevapsız aramada Joe Enişte yazıyordu. Tekrar yerine koymadan önce saate baktım. Sabah dokuzdu. Kahretsin, ikimiz de uyuyakalmıştık.

Uyuyan devimi hafifçe dürttüm. "Hunter."

"Mmm?" Gözleri daha sıkı kapandı.

"Telefonun çaldı. Ve saat geç olmuş. Neredeyse dokuz."

Tek gözünü açtı. "Yüzüme otur."

Gülerek omzuna vurdum. "Seni uyandırıp bir telefon görüşmesini kaçırdığını söylediğimde vereceğin tepki bu mu?"

"Ne? Uyandığımda hemen yemek yemeyi severim."

"Arayan amcandı."

İki gözü de açıldı ve aniden yüzü ciddileşti.

"Ne?"

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Kaliforniya’da saat daha sabahın altısı. Beni bu kadar erken aradıysa bir sebebi vardır.”

“Bunu hiç düşünmemiştim. Acele et, onu geri ara.”

Hunter bacaklarını inidirip yatağın kenarına oturdu. Yine de hemen telefonuna uzanmadı. Önce uyanmak için bir dakika beklediğini sandım ama sonra yüzünü gördüm. “Sorun nedir?”

“Joe Amca testi yaptırdı. Sonuçlar çıkar çıkmaz arayacağını söylemişti.”

“Ama daha perşembe günü. Sonuçların cumaya kadar çıkmayacağını söylemiştin.”

“*Muhtemelen* cuma dedi. Bilmiyorum. Başka bir şey için arıyor olabilir. Ama...”

Cep telefonu tekrar çalmaya başladı. Cevap vermeden önce birkaç kez birbirimize baktık. “Merhaba, Joe Amca. Bana bir dakika ver, tamam mı?”

Telefonu eliyle kapattı. “Bilmek istemediğin konusunda emin misin? Bu büyük bir karar, Natalia.”

Pek emin değildim ama emin olduğum bir şey vardı. “Eğer pozitif çıkarsa beni terk edeceksin. Hayatın eskisi gibi olmayacak. Bunu sana bırakıyorum. Ama ben bu riskleri almak istemiyorum. Bilmeye ihtiyacım yok ve bilmek de istemiyorum.”

Başını sallayarak onaylamadan önce uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Sonra telefonu tekrar kulağına götürdü. “Hey, Joe Amca. Sen bir şey söylemeden önce, sonuçları öğrenmemeye karar verdiğimi bilmeni isterim. Eğer arama sebebin buysa, bilmek istemiyorum.”

Telefondan bir adamın sesini duydum ama ne dediğini anlayamadım. Hunter gözlerini dikmiş, dikkatle dinliyordu.

“Eh. Doğru.”

Hunter’ın gözleri benimkilere dikildi ve öylece kaldı. “Natalia ve ben bilmek istemediğimize karar verdik.”

Dinlemeye devam ederken tekrar başka tarafa baktı. Yerimde duramıyordum. Çarşafı etrafıma sararak ayağa kalktım.

Hunter başını sallamaya devam etti ve birkaç kez evet dedi. Bir ara boştaki eliyle şakaklarını ovuşturdu. Bu beni, amcasının başka bir şey için aramış olabileceği, kötü bir şey olduğu konusunda endişelendirdi.

Saatler gibi gelen birkaç dakikanın ardından Hunter boğazını temizledi. "Pekâlâ. Teşekkürler, Joe Amca. Seni yarın ararım." Aramayı sonlandır tuşuna bastıktan sonra gözlerini kapatıp yere baktı.

"Ne oldu? Yengen iyi mi?"

Başını kaldırıp baktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Hunter, ne oldu?"

Hiçbir uyarı olmadan aniden havaya kaldırıldım ve yatağa fırlatıldım. "Testim negatif çıkmış."

Başımı salladım, az önce duyduklarıma inanmaktan korkuyordum. "Ne testi?"

"DNA analizim negatif çıkmış. Huntington hastası olma ihtimalim yüzde sıfır."

Gözyaşlarım yüzümden akarak onunkilere karıştı. "Aman Tanrım. Sen ciddi misin? Ama ona bilmek istemediğini söylemiştin."

Hunter gülümsedi. "Bana endişelenecek bir şey olmadığını, ben öğrenmeye karar verene kadar negatif olduğunu kendi içinde tutamayacağını söyledi."

"Gerçekten yok mu? Bunu sadece dünkü kavgamız yüzünden kendimi daha iyi hissetmem için söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya alışmıyorum, bebeğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ama şu anda sana daha iyi hissettirmek üzereyim."

Kendimi canlanmış hissediyordum. “Dışarı çıkıp kutlamalıyız! Buna inanamıyorum!”

“Kutlamamı içeride yapacağım. Senin içinde.”

Hunter vücuduma sardığım çarşafı açarak boynumu öptü. “Dün geceki o dakika dışında hiç prezervatifsiz seks yapmadım.”

Gülümsedim. “Yani bu senin ilk seferin gibi mi olacak?”

“Her zaman seninle ilk kez yapıyormuşum gibi hissettim. Sadece bu sefer, içine boşalmak istiyorum. Kendimi derine gömmek ve sertçe içine boşalmak istiyorum. Öyle ki bacakların titreyecek ve yan odadaki insanlar adımı öğrenecek. Spermlerimi içinde istiyorum, tıpkı senin benim içimde olduğun gibi. En derinlere gidip kaybolsunlar ve bir daha asla çıkmasınlar. Seni bana ait olarak işaretlemek istiyorum.”

“*Tanrım*, Hunter.”

Ellerimi başımın üzerine kaldırdı ve bir eliyle onları birbirine kenetlerken diğer eliyle bacaklarımın arasına uzandı. “Benim için uzan, güzelim.”

Öyle yaptım ve Hunter’ın başı aşağı eğilip bir meme ucumu ağzına alırken parmakları klitorisimi okşadı. Başparmağıyla daireler çizerken inlemeden duramadım. Hazır olduğumdan emin olmak için iki parmağını içime soktu. Ardından açıklığımla aynı hizaya gelmek için geri kaydı.

İçime girerken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. Çok ıslaktım, onun için inanılmaz derecede hazırdım. O derinlere doğru kendini iterken bacaklarımı beline doladım. Hunter’ın kolları titremeye başladı. “Siktir. Çok, çok iyi hissettiriyorsun...”

Yavaşça başladı, girip çıkıyor ve her itişte yüz ifademi inceliyordu. Gözlerini kapatarak, içimde çıplak olarak geçireceği ilk anın her dakikasının tadını çıkarmak istiyormuş gibi

görünüyordu ama ben inleyip *içime boşal* dediğimde iradesi kırıldı.

Sevişmek olarak başlayan şey sikişmeye dönüştü. *Saf, ilkel bir sikişme*. Hunter içime sertçe vururken yüzü duyduğu ihtiyaçtan çaresiz görünüyordu. Birlikte hareket ederken vücutlarımız terden sıırsıklam olmuştu, ben de onun her güçlü hamlesine karşılık veriyordum. Islak, birbirine çarpan vücutlarımızın sesi odada yankılanıyordu ve bu şimdiye kadar duyduğum en erotik şeydi.

“Hunter...”

“Siktir. Boşal, bebeğim. Benimle boşal. O tatlı amının içine boşalacağım.”

İkimiz de aynı anda zirveye ulaştık. Adını haykırarak inledim, içime boşalmasının sıcaklığı hayatımın en yoğun orgazmını körükledi. Bu şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz duyguydu.

Yavaşladığımızda Hunter saçlarımı yüzümden çekti ve ikimiz de nefesimizi tutarken girip çıkmaya devam etti. “Seni seviyorum, Tatlı Bezelyem.”

“Ben de seni seviyorum. Sanırım tanıştığımız ilk gece kalbimden bir parça çalmıştın.”

“Hem büyüleyici hem de karşı konulması zor biriyim.”

“Şey... Sanırım karşı koyma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardım. Beni yıpratmak için neredeyse bir yıl peşimden koşman ve üç bin kilometre gelmen gerekti.”

“Sana haberlerim var, bebeğim. Bir yıl hiçbir şeydi. Ve seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayabilirdim. Seni aklımdan çıkaramayacağımı sanmıştım ama asıl vazgeçemeyen kalbim oldu.”

Sonsöz

Natalia

-İki buçuk yıl sonra-

Hunter uyumaya devam ederken gizlice dışarı çıktım ve ona aldığım hediye alması için Anna'nın evine koştum.

Eve tekrar gizlice girmeye çalıştığımda uyanıktı ve mutfaktaydı. Müzik açık olduğu için içeri girdiğimi duymadı, bu da bana onu arkadan süzme fırsatı verdi. Arkadaşlarımızın düğününde tanışmamızdan bu yana geçen dört yıl, bu adama duyduğum arzuyu köreltmeye yetmemişti. Kahvesini hazırlarken müzik eşliğinde sallanan üstsüz halini izlerken karnımda küçük kelebekler uçuşuyordu.

Aşk değil, seks. Her şey böyle başlamıştı. Düğünümüzden önceki otuz gün boyunca *seks değil, aşk* dediğimde erkeğimin ne kadar huysuz olduğunu düşünerek gülümsedim.

Hunter arkasını dönmeden bağırdı ve onu izlediğimi bilmediğini düşündüğüm için yerimde zıpladım. Her zaman bilirdi, değil mi? Altıncı hissi var gibiydi. Elinde iki bardakla bana doğru yürüdü ve dudaklarıma sert bir öpücük kondururken birini bana uzattı.

"Bu kadar erken nereye gittin?"

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. “Bir şey almam gerekiyordu.”

Bir kolunu belime dolayıp beni sıkıca çekti. “Sonrası için iç çamaşırı mı? Umarım çok pahalı değildir çünkü nikah memuru resmî olarak bana ait olduğunu söylediği anda onu üzerinden yırtarak çıkarmayı planlıyorum.”

Kollarımı boynuna doladım. “Öncelikle, bu iç çamaşırı değil. Bu öğleden sonra güzel beyaz elbisemin altında çıplak olacağım. Bir kat daha giysi çıkararak zaman kaybetmek istemeyen tek kişi sen değilsin. İkinci olarak, sen üstümdeki bir şeyi çıkarmadan önce arkadaşlarımız ve ailemizle akşam yemeğini bitirmeliyiz. Ve son olarak...” Dudaklarımı onunkilere değdirdim. “Annemin evine gelip ailemdeki tüm kadınları kazandığın günden beri sana aitim.”

Hunter’ın yüzü yumuşadı. “Bunun resmîleşmesi için sabırsızlanıyorum, Natalia Delucia.”

“Ben de öyle. Ama gidip hediyeni getireyim. Izzy bir saate kadar burada olur, ondan sonra da kuaför, makyöz ve Anna buraya gelir.”

Hediyesini arabada bırakmıştım, bu yüzden kendimi müstakbel kocamın kollarından kurtarıp dışarı çıktım. Elim ön kapının tokmağında durdum ve geri döndüm. “Bu arada Izzy bir arkadaşını getiriyor. O yüzden kibar ol.”

“Bir arkadaş mı? Adı Mary, Martha ya da Sally olsa iyi olur.”

Başımı salladım. “Adı Gaige. Ve ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor. O yüzden sonuncusunda yaptığın gibi onu korkutup kaçırmamaya çalış.” UCLA’daki Ebeveynler Günü’nde, Izzy’yle öpüşürken yakaladığı adama söyledikleri hakkında bile kavga etmeden konuşamıyorduk. Hunter’ın Izzy’nin babasından bile daha korumacı olduğu ortaya çıkmıştı. Neyse ki Garrett ve ben, Izzy lisenin son iki yılını New York’ta

tamamlarken onun velayetini paylaşma konusunda anlaşmaya varmıştık. Mezun olup UCLA'ya gitmeye karar verdiğinde, nihayet Kaliforniya'ya taşınmak için doğru zaman gelmişti. Burada hayal edebileceğim her şeye sahiptim. En iyi arkadaşım, kızım, güzel bir ev, harika bir yeni iş ve hayallerimin erkeği.

Hunter mırıldandı. "Bu seferkinin kıcını ne kadar sert tekmeleyebileceğimi ölçeceğim."

Onu görmezden gelerek hediyesini almak için arabaya yöneldim. Onu sıcak tutmak için kafesin üzerine bir battaniye atmıştım ama bu aynı zamanda bir tür ambalaj görevi de görüyordu. İçeride, battaniyeyle örtülü iki metreye üç metrelik dikdörtgen bir kutuyu sürükleyerek getirmemi izleyen Hunter'ın yüzü kesinlikle şaşkınlıktı.

"Düğünümüz kutlu olsun!" Gülümseyerek örtülü kafesi yere bıraktım.

"Bana bir bebek evi mi aldın?"

Güldüm çünkü bu oldukça iyi bir tahmindir. Gerçekten de bir bebek evine benziyordu. Ancak kafesin içinden gelen ses bunun başka bir şey olduğunu doğruluyordu.

"*Fottiti!*"

Hunter geri sıçradı. "Bu da ne?"

Koca adamın tepkisi karşısında gülmekten kırıldım. Battaniyeyi kaldırıncaya, düğün günü hediyesi olan dev Scarlet Macaw'ı ortaya çıkardım. Parlak mavi, sarı ve kırmızı tüyleriyle hayatımda gördüğüm en canlı renklere sahip kuştı.

"Bu Arnold."

"Bana bir kuş mu aldın?" Hunter'ın yüzü on yaşında bir çocuk gibi parladı.

Başımı salladım. "Bütün o kuş evlerini kullanmanın zamanı geldi diye düşündüm. Büyürken hep bir tane istediğini ama annenin izin vermediğini söylemiştin."

“Elli yıl kadar yaşayabiliyorlar. O kadar ömrü olmadığını biliyordu.”

Kafesi açıp Arnold’un konması için elimi içeri uzattım. Hemen üzerine atladı. “*Elli yılınız* daha var, Bay Delucia. Arnold’a bakmak için *elli yılınız* daha var.”

Hunter bana baktı. “Gerçekten o kadar uzun süre birlikte olabiliriz, değil mi?”

“Umarım öyle olur.”

Hunter beni öpmek için eğildi, tam dudaklarımız birbirine değecekken Arnold tekrar cıyıkladı.

“*Fottiti.*”

“Ne diyor? Sevişmemiz gerektiğini falan mı ima ediyor? Sanırım bu kuşun benim olması gerekiyordu.”

Güldüm. “Ah, hayır. *Fottiti* diyor. Arnold’u satın almama neden olan iki şey var. *Fottiti* bunlardan biri. Kuşlara bakmaya başladığımda bir sürü dükkân gezdim. Geçen hafta Tropical Paradise’ta kafeslere bakarken Arnold’a rastladım. Bu kelimeyi bağırıp duruyordu ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu... ta ki annem arayıp arka planda duyana kadar. Görünüşe göre *fottiti* İtalyanca *git kendini becer* demekmiş. Annem dehşete düşmüştü ama ben bunun çok komik olduğunu düşündüm. Arnold’un sekiz yaşında olduğu ortaya çıktı. Önceki sahipleri Guiseppe ve Gianna Moretti boşanmak üzere oldukları için onu evcil hayvan dükkânına geri satmışlar. Zavallı Arnold’un mutlu bir yuvaya ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Ayrıca ona tekil kelime dağarcığına uygun bazı güzel kelimeler öğretebiliriz.”

“İtalyanca küfreden bir kuşumuz olması tam da bize göre.”

“Öyle, değil mi?”

“Diğer şey neydi?”

“Ha?”

“Onu satın almanıza neden olan iki şey olduğunu söylemiştin.”

“En acayip kısmı bu. Arnold satış anlaşmasını kendisi çoktan mühürlemişti.”

Mağazanın bana verdiği evrakları Hunter’a uzattım. En üst sayfa satış faturasıydı. Kuşun adı, cinsiyeti, ırkı, *babası* ve *babası* ve... kuşun doğum tarihi de dahil olmak üzere ilgili tüm bilgileri listeliyordu.

Hunter’ın gözleri belgeyi incelerken vereceği tepkiyi bekledim. Gözleri büyüdüğünde doğum tarihini okuduğunu anladım.

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır.” Yeni oğlumuz, Hunter’ın abisiyle aynı gün doğmuştu.

“Jayce’in doğum günü olduğunu biliyorsun.”

“Evet. Bu ağzı bozuk kuşun bizimle olması gerekiyordu, değil mi?”

Hunter hediyesi için teşekkür ettikten sonra -elbette bu sırada bana dokunmaya çalışmıştı - oturma odasında beklememi çünkü benim için de küçük bir hediyesi olduğunu söyledi.

Bana gümüş fiyonklu siyah bir kutu uzattı. Arnold omzuna konmuştu. Orada çok zaman geçireceği hissine kapıldım.

“Arnold kadar harika değil ama bu senin için.”

Fiyongu çıkarıp kutuyu açtım. Gözlerim parladı. “Bu şey mi?”

Hunter muzipçe sırıttı. “Evet, o.”

Mavi, tanıdık jartiyeri kutudan çıkardım. Anna ve Derek’in düğününde yakaladığı ve ben buketi aldıktan sonra bacağıma taktığı jartiyerdi. “Buna ne olduğunu bilip bilmediğini iki kez sordum ve bana hayır dedin.”

“Biliyorum. Yalan söyledim. İçimden bir ses bunu saklamam gerektiğini söyledi. Sanırım içten içe, karım olduğun gün

yanlış numara

onu bacağından çıkaracağıımı biliyordum. Ve o zamanlar sonsuza dek sürmesinin imkânsız olduğunu düşünsem de o şeye bir umut gibi sarıldım ve vazgeçmeyi reddettim.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey.” Uzanıp parmaklarımı onunkilere doladım.

Tabii ki bu fırsatı da beni kendine doğru çekmek için kullandı. “Öyle mi? Bu bana iç çamaşırının altına uzanma hakkı kazandırır mı?”

Hunter Delucia ile günbatımında arka bahçemizde ailelerimiz ve arkadaşlarımızın izlediğı küçük bir törenle evlendik. Altında durduğumuz ağaca asılı kuş evlerinin içine küçük mumlar koymuştum. Ailesi ve kardeşi bizi yukarıdan izliyormuş gibi hissettiriyordu.

Gerçek aşkı ve sağığı bulmuştuk. İkimiz de hayal edebileceğinin ötesinde mutluyduk. Rahip, Hunter’a gelini öpebileceğini söylediğinde dolmuş gözleriyle yanaklarımı okşadı.

“Seni seviyorum, Natalia Delucia. Bana yaşamanın ne demek olduğunu gösterdin ve kalbim her zaman senin olacak.”

Ben bu duyguya karşılık veremedem dudakları benimkilerin üzerine indi. Yine de biliyordu. *Biliyordu.*

albimden bir parça çaldığını düşünürdüm. Fakat yanılmıştım. Eninde sonunda kalp bile atmayı bırakırdı. Bu adam ruhumun bir parçasını çalmıştı çünkü ruh sonsuza dek yaşardı ve bu güzel adama olan aşkım da hep öyle olacaktı.

SON

Teşekkürler

Her şeyi muhteşem okuyucularıma borçluyum. Bana zaman ayırdığınız ve hikâyelerimin sizin hikâyeleriniz olmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim. En çılgın hayallerimin ötesindeki rüyaları gerçeğe dönüştürdünüz. Birçoğunuzun bunca yıldır benimle birlikte olması beni gerçekten çok mutlu ediyor. Umarım birlikte çok daha uzun yıllar geçiririz.

Penelope'ye- Teşekkür yazımda sana ne söylemek istediğimi bulmak her zaman zamanımı en çok alan şey oluyor. Çünkü sana minnettar olmamın tüm nedenlerini sıralasaydım, bu kitaptan daha uzun olurdu. O yüzden şöyle özetleyeyim: Her gün yanımda olmasaydın çok kötü olurdu. Her şey için teşekkür ederim.

Julie'ye- Arkadaşlığın ve verdiğim ilham için teşekkür ederim. Hikâyelerin de senin gibi eşsiz.

Luna'ya - Evine hoş geldin! Bu kitap konusunda bana yardım ettiğin her şey için teşekkür ederim! En çok da dostluğun ve sürekli desteğin için.

Sommer'e - Yarattığın son güzel kapağın üstüne çıkabileceğini hiç düşünmemiştim ama bir şekilde bunu başardın. Bu kapak tek kelimeyle muhteşem. Teşekkür ederim!

Menajerim ve dostum Kimberly Brower'a - Sen büyüme ve kitap dünyasını değiştirmeye devam ederken ön sıralarda

oturmaktan gurur duyuyorum. Geriye dönüp baktığımda, benim için yaptıklarına hayranlık duyuyorum ama ileriye baktığımda, bunun sadece bir başlangıç olduğunu fark ediyorum! Bu yıl duyuracağımız tüm yeni ve heyecan verici şeyler için sabırsızlanıyorum!

Elaine ve Jessica'ya - Sıkı çalışmanız ve her hikâyeyi daha iyi hale getirmeye devam etmem için beni zorladığınız için teşekkür ederim!

Inkslinger'dan Dani'ye - Beni düzenli tuttuğun için teşekkür ederim!

Tüm inanılmaz kitap bloggerlarına - Daimi desteğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı paylaşmama yardımcı olan böyle sine harika bir gruba sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Her gün yorulmadan paylaşım yaptığınızı görüyorum ve yaptığınız her şeyi takdir ettiğimi bilmenizi istiyorum. Kitaplara olan tutkunuz bulaşıcı ve incelemeleriniz, videolarınız ve tanıtımlarınız kitaplarımı daha da alevlendiriyor! Çalışmalarımı okumak için ayırdığınız zamana teşekkür ederim.

Sevgiler,

Vi.